

Every once in a while it happens that the transposition of a poem from one language into another is a triumph; then verses that for generations or only decades have cradled the innermost yearnings and hopes, the joys and terrors of those born into a certain language take on the resonance of World Poetry. It does not seem to us a sign of inferiority that a culture that hears itself echoed only in terms of such nostalgia should strive to see its virtues transposed into the majestic music of Dante or Shakespeare, of Hölderlin or Racine. And when such a miracle does take place, seemingly fulfilling the eternal dream of those who see themselves as alchemists of the Word, one can indeed talk about a precious achievement of the spirit. How often has one yearned to be able to claim that Eminescu can find Hölderlin's sounds smitten by the gods. All the more wonderful it is then to be able to savor the aching flame-like clarity of Doinaş's poetry resounding naturally and convincingly in the sensuous and intellectual music of Yeats. There was, not long ago, a man of dark wisdom playing with words who seemed to think that the translation of verse into another web of words, into another language, is a utopic endeavor. And yet, even he, writing about *Fear and Nightfall* by snowy woods, knew that, ultimately, in poetry everything is possible. Even its translation . . .

MIRCEA IVĂNESCU

The present edition continues at the Lucian Blaga University Press, Sibiu a long and impressive series initiated and supervised by Sever Trifu. So far, there have been published the volumes: *Romanian Poems*, An Anthology of Romanian Poetry; I. L. Caragiale, *Sketches and Stories*, Mihai Eminescu, *Poems*; *With Circular Ticket*, An Anthology of Romanian Short Stories; C. A. Wetterbergh, *Lanțul de aur* (translated from the German by Mihai Eminescu); Ion Slavici, *Short Stories*, Vasile Voiculescu, *Sonnets*; Lucian Blaga, *Poezii/Poems*; Hannie Rouweler, *Reiziger naar het woord/Călător către cuvânt*; Ion Creangă, *Amintiri din copilărie/Memories of My Boyhood*.

EDITURA UNIVERSITĂȚII „LUCIAN BLAGA”—SIBIU

St. Aug. Doinaş

ALFABET POETIC/POETIC ALPHABET

st. aug. doinaş

ALFABET
POETIC

POETIC
ALPHABET

ALFABET
POETIC

POETIC
ALPHABET

ALFABET
POETIC

POETIC
ALPHABET

ALFABET
POETIC

POETIC
ALPHABET

ștefan aug. doinaș

alfabet poetic / poetic alphabet

Coperta
de
MUGUR PASCU

Carte apărută în seria bilingvă îngrijită de
SEVER TRIFU

Editor: D.-I. Cenușer

Referenți: Margaret A. Harrell, Mircea Ivănescu

© Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 1996
Societatea Academică Anglofonă din România, 1996

Tipar executat la „Polsib” Sibiu, România

ISBN 973-95604-5-3

ștefan aug. doinaș

ALFABET
POETIC

POETIC
ALPHABET

traducere de
Cristina Tătaru

prefață
de
Grete Tartler

translated by
Cristina Tătaru

prefaced
by
Grete Tartler

EDITURA UNIVERSITĂȚII „LUCIAN BLAGA”
SOCIETATEA ACADEMICĂ ANGLOFONĂ – SIBIU
1996

SERIE ÎNGRIJITĂ DE SEVER TRIFU

cuprins

Între baroc și dorul de limpezime, de Grete Tartler / 12

1941-1957

MANUAL DE DRAGOSTE

Poem / 20

Astăzi ne despărțim / 22

Jucătorul de șah / 24

Lene / 28

Stea tristă / 30

Un zeu al hotarelor / 32

MISTREȚUL CU COLȚI DE ARGINT

Mistrețul cu colți de argint / 34

OVIDIU LA TOMIS

Apollo îmbrățișând pe Dafne preschimbată în laur / 38

POTECA

Poteca / 40

Trestia / 42

Dansul / 44

SERIES DIRECTED BY SEVER TRIFU

contents

Between the Baroque and the Yearning for Limpidity, by Grete Tartler / 13

1941-1957

MANUAL OF LOVE

Poem / 21

Today We Break away / 23

The Chess Player / 25

Laziness / 29

Sad Star / 31

A God of Frontiers / 33

THE SILVER-TUSKED BOAR

The Silver-Tusked Boar / 35

OVID IN TOMIS

Apollo Holding Daphne Transformed into Laurel / 39

THE TRAIL

The Trail / 41

The Reed / 43

The Dance / 45

1958-1974

FOAMEA DE UNU

- Aceștia doi* / 46
Amiază rustică / 48
Anotimpul discret / 50
Clipa despărțirii / 52
Extaz / 54
Lan de grâu / 56
Luna / 60
Ora 5 / 62
Proiect de edificiu sentimental / 64
Secțiune cu codobatură / 66
Somnambulul / 68
Tărâmul meu / 70
Triplă răsfrângere / 72

VOLUPTATEA LIMITELOR

- Asediul* / 74
Ce-are a face / 76
Eu și vechii greci / 78
Îngerul îmbușnat / 80
Între mine și vărul meu / 82
Jurnal de bord / 84
Reportaj din sac / 88
Proximitate / 90
Ștafeta / 92
Tubularia / 94
Un ritual de clasă / 96
Verso / 98

PĂUNUL ALBASTRU

- Păunul albastru* / 100
Trei ipostaze ale mării / 108

1958-1974

THE HUNGER OF ONE

- These Two* / 47
Rustic Noon / 49
The Discreet Season / 51
Parting Moment / 53
Ecstasy / 55
Wheat Field / 57
The Moon / 61
5 o'clock / 63
A Project of Sentimental Edifice / 65
A Section with a Wagtail / 67
The Sleep-Walker / 69
My Realm / 71
Treble Reflection / 73

THE VOLUPTOUSNESS OF LIMITS

- The Siege* / 75
And So What? / 77
I and the Ancient Greeks / 79
The Sulking Angel / 81
Between Myself and My Cousin / 83
Logbook / 85
A Reportage from Inside the Sack / 89
Proximity / 91
The Relay / 93
Tubularia / 95
A High-Class Ritual / 97
Verso / 99

THE BLUE PHEASANT

- The Blue Pheasant* / 101
Three Hypostases of the Sea / 109

Secțiune prin ochiul profetului / 120
Insomnia / 124
Piscul sau descrierea poeziei / 126

CONJURATIO POETICA

Artă poetică / 136
Ce mi s-a întâmplat cu două cuvinte / 138
Conjuratio poetica / 140
Mântuire / 142
Natură moartă / 144
Poetul ca negustor de zăpadă / 146
Structură / 148

JURNAL DE APRILIE

Vinerea noastră mistuie timpul / 150
Un strop de grație / 152

PANA DE GÂSCĂ

Herghelia / 156
Hieroglifă spațială / 158
Poemul ca loz câștigător / 160
Poemul ca somație a lecturii / 162

HESPARIA

Cântecul vizitorului / 164

VÂNĂTOARE CU ȘOIM

Terține-n cinstea unui vânt nebun / 168
Demosthene / 172

A Section through the Prophet's Eye / 121
Insomnia / 125
The Peak or the Description of Poetry / 129

CONJURATIO POETICA

Poetic Art / 137
What I Experienced with Two Words / 139
Conjuratio Poetica / 141
Salvation / 143
Still Nature / 145
The Poet as a Merchant of Snow / 147
Structure / 149

APRIL DIARY

Look How Our Friday Devours Time / 151
A Drop of Grace / 153

THE GOOSE FEATHER

The Herd / 157
Spatial Hieroglyph / 159
The Poem as a Winning Lottery Ticket / 161
The Poem as a Challenge to Reading / 163

HESPARIA

The Dreamer's Song / 165

HAWK HUNT

Tercets in Honor of a Silly Wind / 166
Demosthenes / 173

Dreapta lui Cezar / 174
Un coș cu nimburi / 176
Acvarium / 178
Cheia / 186
Hybris / 188
Vânătoare cu șoim / 190

ONTOPOEME

Omul cu ochii plesniți / 196
Psalmii la televizor / 200

1990-1995

INTERIORUL UNUI POEM

Zodie inversă / 212
Acest orologiu / 214
Cronica șobolanilor, / 216
Ce joc plăcut / 218
N-ai să mă crezi / 220
Etern / 230
Îți mulțumesc / 232

AVENTURILE LUI PROTEU

Autoportret / 236
Metamorfozele / 238
Psalmii / 244

schită biobibliografică a autorului / 252

nota editorului / 254

Caesar's Right Hand / 175
A Basketful of Halos / 177
Aquarium / 179
The Key / 187
Hybris / 189
Hawk Hunt / 191

ONTOPOEMS

The Man with Splintered Eyes / 197
The Psalms of T.V. / 201

1990-1995

THE INSIDE OF A POEM

Sign Inverse / 213
This Clock / 215
The Chronicle of Rats, / 217
What Pleasant Game / 219
You Won't Believe Me / 221
Eternal / 231
I Thank You / 233

THE ADVENTURES OF PROTEUS

Self-Portrait / 237
The Metamorphoses / 239
The Psalms / 245

biobibliographical sketch of the author / 253

editor's note / 255

ÎN TRE BAROC ȘI DORUL DE LIMPEZIME

Neoclasicismul (sub influența primilor „zei tutelari”: Valéry and Mallarmé) și romantismul (îndeosebi cel englez și german) sunt cele două fețe ale tinereții lui Ștefan Aug. Doinaș — particularizate prin „poezia de idei” și baladesc. Sintezei acestora li se adaugă „discursul mixt” din anii '80 — ontopoezie în care se amestecă lecturile literare propriu-zise (Hölderlin) și lecturile filozofice (Heidegger, Noica). Bineînțeles, jocul acestor „etichete” este variabil, definind mai mult pe cel ce receptează, decât obiectul receptat.

Perioada „baroc” a început cu adevărat în 1963, când l-a cunoscut pe Wallace Stevens, exprimat prin „poemele lungi”. Puritatea tehnicii și conștiința cultivării limbajului, opulența culorilor și melodiei cuvintelor l-au atras spre poetul care își propunea reordonarea lumii prin propriul spirit. Ulterior, prin adaosul barocului german, i-a fost stimulat un lirism de factură aparte, nu ușor de definit: el depășește și se opune clasicismului, pentru că e joc verbal, pentru că aspectul său ludic respinge observarea regulilor și canoanelor clasice: totodată, el depășește și se opune romantismului, deoarece nu cultivă expresia directă, sinceritatea, care nu vrea să știe de nici un cod literar și se vrea confesiune pură. Refuzul convenției rigide, dar și ignorarea voită a deșartei convenții de originalitate, un stil ornatus — care însă nu e podoabă deșartă, ci un model fericit de construcție; poezia „angajată”, însă nu retorică de estradă, ci utilizând un demers oculit, emblematic, încifrat — tot atâtea măști la adăpostul cărora vor fi combătute demoniile epocii. Acest tip de poezie „baroc” își răscumpără aparenta gratuitate a jocului verbal printr-o fermă inserție în politic și în etic drapat sub ironie și sarcasm). Sub falsa preluare a unor poetici ale trecutului se ascunde o ferventă lecție de actualitate: jocul serios al existenței e divulgat prin truculentă și grotesc; utopiei sângeroase a politicului îi e opusă utopia unei Arcadii a spiritului.

BETWEEN THE BAROQUE AND THE YEARNING FOR LIMPIDITY

Neoclassicism (by the influence of the initial “guardian gods,” Valéry and Mallarmé) and Romanticism (especially English and German) are the two faces of Ștefan Aug. Doinaș’s young age — expressed by the “poetry of ideas” and the balladesque. To the synthesis of these two components, the “mixed discourse” of the eighties is to be added, an ontological poetry in which the literary reading proper (Hölderlin) and the philosophical (Heidegger, Noica) become blended. Of course, the interplay of such “labelings” is variable, it rather defining the receptor than the object of reception.

The “baroque” period began, in fact, in 1963, when Doinaș became acquainted with Wallace Stevens; it was expressed by the “long poems.” The purity of technique and the conscious cultivation of the language, the opulence of the colors and of word melody attracted Doinaș towards the poet who was aiming at rendering the world by his own spirit. Subsequent influence of the German baroque stimulated in his work a peculiar sort of lyricism which is not easy to define: it transcends and opposes classicism, because it is verbal play, because its play-aspect rejects observation of the classical rules and tenets; at the same time, it transcends and opposes Romanticism since it does not cultivate direct expression, sincerity, which will ignore any literary code, aspiring to be but pure confession. Rejection of rigid conventions but also conscious ignoring of the vain convention of originality, a style one may call ornatus — which, nevertheless is not just empty adornment, but a blessed model of construction; committed poetry yet no stage rhetoric, but a roundabout, emblematic, encoded discourse — as many masks under whose protection the demoniac features of the epoch were fought against. This type of “baroque” poetry will atone for the apparent gratuitousness of its verbal play by a firm insertion into the political and ethical issues (under the drapery of irony and sarcasm). Beneath the apparent assumption of certain poetics of the past, there lies hidden a fervent lesson of attachment to actuality: the serious game of existence is exposed by truculence and the grotesque; the utopia of a spiritual Arcadia is opposed to the blood-stained utopia of politics.

Aparenta lipsă a unei evoluții vizibile în poezia lui Ștefan Aug. Doinaș se datorează debutului său editorial târziu (44 de ani), după ce toate poeziile de tinerețe fuseseră revăzute și formația culturală se împlinise.

Aprecierea că poezia sa ar fi un triumf al intelectului, o lirică a obiectivității distanțate și reci este doar în parte justificată. Ștefan Aug. Doinaș precepe totalitatea lumii nu ca pe o vibrație personală, ci în chip de „arie” (în sens melodic) a ceea ce ne înconjoară: „Atât de puternic că totuși o rană / atât de banal că lucește ca nou / o, arie-a lumii absent suverană / pe cine-nțâlnești că te-ntorci ca ecou?” (Arie și ecou, Ed. Dacia, 1992). Această „arie” este caracterul neprevăzut cu care îl surprind lucrurile; fără această surpriză, mirare, n-ar percepe emoția lucrurilor, vibrația lirică de bază pe fondul căreia se profilează orice sentiment personal. „Obiectivitatea” poeziei sale încearcă să prindă tocmai această atmosferă care se află împrerurul nostru, nicidecum în noi, care nu diferă de sentiment, dar e un sentiment non-intențional, un afect care nu se raportează explicit la eu. Specific omului, consideră Doinaș, este faptul de a se găsi tot timpul în mijlocul acestei melodii a lumii, care-l armonizează și îl determină. Afectivitatea sa stă în împrerurarea, programată, de a lăsa lucrurile să fie ceea ce sunt, de a sta continuu în ascultarea lor. Un astfel de lirism se află la distanță egală de intelectul ce definește riguros și indiferent și de interioritatea egocentrică a sentimentului. Cum îi place chiar poetului să spună, „omul ia măsura lucrurilor, nu e nicidecum măsura lor”.

Forțând limbajul, spre a uni în același cuvânt abstracțiunea și senzualitatea

Conștiința limbajului poetic, precum și tematizarea lui, au apărut pentru Ștefan Aug. Doinaș treptat, de-a lungul anilor. La început practica un lirism restrictiv, al cuvintelor poetice, vrednice de a alcătui o poezie; exclusivist, purist, viza un fel de aristocrație de ordin lexical. Sigur și mândru de propria-i elevație, de demnitatea sobră cu care se rostea, părea să celebreze o continuă „sărbătoare a limbajului”. Criteriile după care își alegea

The apparent lack of visible evolution in the poetry of Ștefan Aug. Doinaș is due to his belated editorial debut (at 44), when all his young age poems had been revised and his cultural build-up had been accomplished.

The statement that his poetry could be looked upon as a triumph of the intellect, a lyricism of detached and cool objectiveness, is only partly justified. Ștefan Aug. Doinaș perceives the tonality of the world not as personal vibration, but as an “air” (in the melodic sense) of whatever surrounds us: “So strong, that all turns into wound, while unfurled / so very banal that as new its gleams burn / Oh, absently sovereign air of the world / whom do you meet, that as echo you turn?” (Air and Echo, Dacia Publishing House, 1992). This “air” is the unpredictable character by which things will surprise him; without this surprise, this amazement, he would not be able to perceive the emotion in things, the basic lyrical vibration against whose background any personal feeling will be outlined. The “objectiveness” of his poetry consists precisely in the attempt to grasp this atmosphere around us, by no means within ourselves, an atmosphere which does not differ from feeling, but is a non-intentional feeling, an affect which does not explicitly relate to the ego. What is specific to man, Doinaș thinks, is the very fact of being permanently present in the middle of this melody of the world, which harmonizes and determines him. His affectivity relies on the programmed circumstance of letting things be what they are, while permanently listening in to them. Lyricism of this kind will be located at an equal distance from the intellect, which rigorously and indifferently defines, and from the self-centered interiority of emotion. As the poet himself chooses to say, “man takes the measurements of things, he is in no way the yardstick for them.”

Forcing the Language, so as to Reunite Abstraction and Sensuality into the Same Word

The awareness of poetic diction, as well as its thematisation, appeared gradually in Ștefan Aug. Doinaș’s work, along the years. Initially he used to practice a restrictive lyricism, one pertaining to the poetic words worthy of poetic construction; an exclusivist, a purist, he was aiming at a sort of lexical aristocracy. Confident and proud of his own elevation, of the sober dignity of his expression, he seemed to be celebrating a permanent “feast of the

cuvintele erau intuitive, atingând cu limba cuvintele ca Demosthene pietricelele pe malul mării, pentru a-și forma dicțiunea poetică. În anii '60 a apărut preferința pentru limbajul abstract, care a evoluat spre căutarea neologismelor în stare să lumineze și să deschidă monada lirică a poemului. Este perioada în care s-au exacerbat cele două înclinații: reflecția asupra limbajului, asupra modului în care poetul se „luptă” cu expresia — și tentația de a se lăsa „dus” de cuvinte, de rime, cuvintele luând inițiativa.

În cele din urmă — după cum declară poetul într-un interviu pe care i l-am luat spre sfârșitul anilor '80 — a început să asculte limba „așa cum ascuți tăcerea unei nopți de vară la sat — ca pe o simfonie misterioasă, plină de sușotelile indescifrabile ale tututor lucrurilor mari și mici, cerești și terestre, nobile și vulgare, trufașe și umile. Am început să aud ce minunat sună, în anumite combinații, un provincialism (mai ales câte unul care venea din chiar copilăria mea, cu o conotație specială!), cum bate la ușa expresiei românești un cuvânt cu etimon latin sau elin, cum o vocabulă abstractă atrage după sine una extrem de concretă”.

Doinaș este astăzi admirat, precum Seamus Heaney, tocmai pentru că nu este „un modern”. Relaxat, îi place să se prezinte drept oscilând între Heidegger și Paul Valéry, alegând ambiguitatea, materialitatea limbajului, dar și vocea impersonală. În miezul „poeziilor din vorbe rafinate și sforăitoare” care „ies șiroind dintr-un fluviu savant” se află un „vers din mijlocul poemului” care adună dorința poetului de simplitate și limpezime — ca un cristal: „Iată, la mijloc, un vers simplu și clar: vreau să scriu simplu ca tine” (Simplu ca tine, în Aventurile lui Proteu, 1995). Cristalul are, însă, o mie de fețe.

Opera lui Ștefan Aug. Doinaș e intensă, zbuciumată, nu rotundă; nu e imediat descifrabilă, fiind drapată în vălurile aluziilor, multiplelor înțelesuri. Fără a fi un atemporal, înregistrează turbulențele epocii sale, forțând formele tradiționale să modeleze un material aspru și strălucitor. Schimbările ultimilor ani arată o schimbare de încredere: a învățat să aibă încredere în melodia lucrurilor, într-un limbaj cu efect de „windows” (cuvinte care se deschid printr-un declic spre înțelesuri nebănuite, spre subiecte și locuri ascunse dincolo): „Detestat de oamenii dintr-o bucată și învinuit întotdeauna cu dovezi / eu nu mă aflu nicicând acolo unde apar și nici nu sunt așa cum mă vezi” (Autoportret).

language.” The criteria by which he would select his words were intuitive, by tongue-touching the words, the way Demosthenes used to touch the sea-shore pebbles, in order to build up his poetic diction. In the sixties, he developed a preference for abstract language, which then evolved towards a search for neologisms capable of illuminating and opening up the lyrical monad of a poem. It was the period in which two inclinations were exacerbated: the reflection upon the language, upon the way in which a poet “struggles” with expression, and the temptation to let himself be “carried away” by words and rhymes, the initiative belonging to the words.

Finally — as the poet himself declared during an interview he granted me in the late eighties — he began listening to the language, “the way one would listen to the silence of a summer night in the countryside — like to some mysterious symphony full of the undecodable whispering of all things, large and small, heavenly or terrestrial, noble or vulgar, lofty or humble. I began to hear how wonderful a provincial idiom may sound, within certain combinations (especially one that comes from my own childhood, having a special connotation), how a word with a Latin or Greek etymon knocks on the door of Romanian expression, how an abstract word brings along a very concrete one.”

Nowadays, Doinaș, just like Seamus Heaney, is admired precisely because he is not a “modern poet.” He likes relaxedly presenting himself as oscillating between Heidegger and Paul Valéry, opting for the ambiguity, the materialness of the language, but also for the impersonal voice. At the core of “poems made up of refined and high-flown words” which “come out from a scholarly stream,” there is a “line in the middle of the poem” which collects the poet’s yearning for simplicity and clearness — like a crystal: “See, in the midst there’s a simple, clear line: I want to write simply, like you.” (Simply like you, in The Adventures of Proteus, 1995). Yet, this crystal has a thousand facets.

Ștefan Aug. Doinaș’s poetry is intense, tumultuous, not “rounded-up”; it is not immediately decodable, being draped in the veils of allusions, of manifold meanings. As he is not an atemporal poet, he does not record the turbulences of his epoch, compelling traditional forms to model on a rough, bright-shining matter. Evolution in the last years shows a change of confidence: he has learned to trust the melody of things, a language carrying an effect of “windows” (words which suddenly open up towards new, unsuspected meanings, towards topics and loci hidden beyond: “Hated by straightforward people and blamed with proofs constantly / I’m neither there where I show up or am the way you see me” (Self-Portrait).

Selecția acestui volum este făcută mai puțin din punctul de vedere al unui cititor de limbă engleză contemporan — care ar fi preferat, probabil, exaltarea miracolelor zilnice — cât din acela al unui critic fidel față de integralitatea operei doinașiene în evoluția ei. O viitoare oglindă ar trebui să reflecte un număr sporit de parabole scrise într-un limbaj mai direct și transparent, drumul poetului fiind, prin poemele religioase, spre limpezire și simplitate. Revenirea la forme tradiționale se face acum fără efort, ca un fluid translucid al comunicării între eul omenesc și tu-ul divin. Dialogul om/Dumnezeu devine condiție a existenței. Doar acest dialog poate alunga povara "verigilor de plumb și abur" purtate de orice muritor, fărâmarea lumii, scindarea — care nu este acceptată decât pentru cei ce nu iubesc cu adevărat. Poemele devin, la rândul lor, sângele care dă viață divinității („ursita Creaturii e să-l învie / pe Creator" — Psalmul I): „Chiar dacă temeiul / puterii Tale-i spulberat ca meiul, / chiar dacă-n patru vânturi n-ai măcar / un crin care, de strajă la hotar, / să Te proclame—nvingător cu izu-i — / pe Mine, Părăsitul, poți să te bizui." (Psalmul XI).

Poezia religioasă nu face să dispară bucuria receptării miracolelor lumii, lumea pe care „Dumnezeu a tăiat-o ca pe o floare / și a pus-o-n pahar". Ștefan Aug. Doinaș face parte din stirpea fericită a poezilor care pot spune: „Sunt cel ce nu sunt. Ne-ncetat un altul / și-n veci același. Vietăți diforme / se bulucesc în mine să-și transforme / târâșul, zborul, umbletul și saltul" (Metamorfozele). Din harul poetului se împărtășește lumea cenușie, devenind fluture, înger. Fiecare zi aduce bucuria unei noi metamorfoze.

În peisajul poeziei românești contemporane, cel mai potrivit epitet pentru autorul Aventurilor lui Proteu este chiar cuvântul proteic: definiția celui care își schimbă neîncetat „materia" poemelor și rămâne totuși același, integru, acceptând să facă precizări muritorilor — dacă-l ajung din urmă ...

GRETE TARTLER

The selection for this volume has been made less from the point of view of the contemporary English-speaking reader — who would have probably preferred the exalting of everyday miracles — than from that of a critic faithful to the wholeness of Doinaș's poetry in its evolution. A future mirror ought to reflect an increased number of parables written in more direct and transparent language, the path of the poet being directed, through his religious poems, towards clarification and simplicity. The return to traditional forms is now being achieved with no effort, like a translucent fluid of communication between the human I and the divine thou. The dialogue between man and God has now become a condition of existence. Only this dialogue can chase away the burden of the "chain loops of lead and vapor" carried by every mortal, the crumbling of the world, the splitting-up — which can be accepted only by those incapable of genuine love. The poems become, in their turn, the blood that gives life to Divinity ("the creature's fate is that it resurrect / its Maker" — Psalm I): "Even if Thy might's foundation / is, like some millet-grains, in dissipation / and in four winds thou'st nothing, not a mere / lily, that, standing guard at the frontier, / should claim Thee winner with its scent, out high, / on me, Deserted One, Thou canst rely." (Psalm XI).

The religious poetry does not remove the joy of perceiving the miracles of the world, a world which "God cut off like a bloom / and put it in a glass." Ștefan Aug. Doinaș belongs to the blessed kin of the poets who can afford saying: "I am who I am not. In changes's sweep / I'm steady always. Shapeless creatures strange / keep crowding within me so as to change / their creeping, flight, their straddle and their leap" (The Metamorphoses). This grayish world will benefit from the gift of the poet, turning into butterfly, into angel. Each day brings about the joy of a new metamorphosis.

In the panorama of the contemporary Romanian poetry, the most appropriate epithet for the author of The Adventures of Proteus is precisely the very word protean: the definition of the one who permanently changes the "matter" of his poems and yet stays the same, upright, accepting to prophesy for the mortals — provided they can come up with him ...

GRETE TARTLER

(English version by Cristina Tătaru)

POEM

La început a fost cuvântul IUBIRE.

Respirația ta ajungea până la mine
stranie, ca o adiere de vânt, iar vântul
stăruia-n juru-ne ca o respirație tainică.
Nu-mi mai amintesc din timpul acela decât
locurile umbrite pe unde treceam
și cerul înalt. Celelalte toate, dacă mai vin,
le întâlnesc întâmplător, ca pe tine.
Întotdeauna același ceas bătea ora;
parcă toate lucrurile din lume ar fi avut
o singură moarte în aceeași inimă.
Zadarnic dau ceața ușoară-ntr-o parte:
arborii s-apeacă deasupra cu crengile lor
și rămânem singuri în întuneric
cu o profundă revărsare de ape.

La început a fost țărmlul meu, țărmlul tău,
iar între noi IUBIREA, ca un ocean mort.

Prima dată, soarele, în timp ce trecea

de la unul

la altul,

căzu, pasăre de aur ucisă, în valuri.

Pe urmă, fără știrea noastră, ființe hrăpărețe
coborâra de pe țărmluri, umblară pe ape.

Aceasta dură câteva mii de ani. Apoi, într-un târziu,
animale marine veniră să muște din țărmluri.

Acum liniile noastre mâncate se aseamănă
cu profilul continentelor; iar sufletele,
ca floarea nestatornică din spuma mării,
se sfarmă în vânturi, se usucă pe stânci.

La început între noi a fost un singur cuvânt.

Acum sute de cuvinte moarte se însuflețesc,
când respirația ta ajunge până la mine,
stranie, ca o adiere de vânt ...

POEM

First there was the word LOVE.

Your breath reached me
strange like a gust of wind and the wind
would linger about us like a mysterious breath.

Of that time I can only recall
the shaded places where we used to pass
and the high sky. All other things, if ever
they come, I'll meet by chance, the way I met you.

The same clock would always chime;
as if all things in this wide world had died
one death in one and the same heart.

In vain do I now push the light mist aside:
the trees close their branches onto us
and we remain alone in the darkness
along with a deep profusion of waters.

First there was my shore, your shore,
and between us LOVE, like a dead ocean.

For the first time, the Sun, while passing
from one

to the other,

fell, golden bird killed, into the waves.

Then, without our knowledge, greedy creatures
came off the shores, walked on the waters.

This lasted for some thousand years. Then, much later,
sea animals came to bite into the shores.

Now our corroded contours resemble
the profile of continents; whereas our souls,
like the inconsistent flower in the sea foam
break in the winds, dry on the rocks.

First there was only a word between us.

Now hundreds of dead words are resurrecting,
when your breath reaches me
strange, like a gust of wind ...

ASTĂZI NE DESPĂRȚIM

Astăzi nu mai cântăm, nu mai zâmbim.
Stând la început de anotimp fermecat,
astăzi ne despărțim
cum s-au despărțit apele de uscat.
Totul e atât de firesc în tăcerea noastră.
Fiecare ne spunem: — Așa trebuie să fie ...
Alături, umbra albastră
pentru adevăruri gândite stă mărturie.
Nu peste mult tu vei fi azurul din mări,
eu voi fi pământul cu toate păcatele.
Păsări mari te vor căuta prin zări
ducând în gușă mireasma, bucatele.
Oamenii vor crede că suntem dușmani.
Între noi, lumea va sta nemișcată
ca o pădure de sute de ani
plină de fiare cu blana vârgată.
Nimeni nu va ști că suntem tot atât de aproape
și că, seara, sufletul meu,
ca țărmașul care se modelează din ape,
ia forma uitată a trupului tău ...
Astăzi nu ne sărutăm, nu ne dorim
Stând la început de anotimp fermecat,
astăzi ne despărțim
cum s-au despărțit apele de uscat.
Nu peste mult tu vei fi cerul răsfrânt,
eu voi fi soarele negru, pământul.
Nu peste mult are să bată vânt.
Nu peste mult are să bată vântul ...

TODAY WE BREAK AWAY

We sing no more, we smile no more today.
While by a magic season's birth we stand,
today we break away
the way primeval waters broke from land.
In our silence all's so plain, so true.
Each of us says: "This is how it must be ..."
Close by, the shadow blue
stands proof for all the truths thought silently.
Soon you will be the azure in the seas,
I'll be the Earth with all the sin and pain.
Large birds will search for you the distances
their crops all laden full with scents and grain.
People will think that we are enemies.
The world will stand between us rigid, stilled,
a forest frozen down for centuries
whose depths unknown with striped-furred beasts are filled.
No one will know that we're as close as yore
and that, at night, awake,
my soul, just like the water-molded shore,
your body's long-forgotten shape will take ...
We kiss no more, desire no more today.
While by a magic season's birth we stand,
today we break away
the way primeval waters broke from land.
Soon you will be the sky reflected low,
into the black sun or the Earth I'll grow.
Soon, very soon, a wind will start to blow.
Soon, very soon, that very wind will blow ...

JUCĂTORUL DE ȘAH

Mi s-a spus c-ai murit, iubito, mi s-a șoptit.
Nu știu, — poate-un prieten, ori poate-un străin
care privea la jocul nostru alaltăseară
mi-a șoptit aceste cuvinte privind-mă-n ochi.
Era un timp când ne-ntâlneam în fiecare seară;
ploaia de pe pălărie picura pe umărul tău,
iar dimineața umbra inimii tale cădea asupra-mi
ca o frunză de aur pe spatele lui Siegfried.
Era un timp când tu erai singura mea rană.
De-atunci am purtat multe lupte, m-am vindecat,
iar astăzi nu mai păstrez decât cicatricile
zvântate din care sângele nu mai mustește ...
Mi s-a spus c-ai murit, iubito, mi s-a șoptit grav
Poate oamenii s-au mirat foarte când am răspuns:
— Atât de curând? ... și-am continuat să fumez
deasupra unei partide pierdute de șah.
Dacă stau să mă gândesc toate mi se par
la fel de misterioase, la fel de fatale:
totul e numai o trecere de pe alb pe negru
cu regina sau cu nebunul de abanos.
Mai demult aveam idei bizare despre suflet,
și de câte ori trecea un mort mă descopeream.
Astăzi — nu; astăzi nu mă mai pot gândi
decât la slăbiciunile mele zilnice.
Și totuși, tu erai regină, tu stăpâneai.
Acuma, de câte ori mișc o figură mă uit
să văd dacă urma ei a rămas întipărită aievea,
sau dacă din toate nu rămâne decât jocul.
Nu te supăra, iubito, pentru că am să-ți vorbesc
așa cum obișnuiam mai demult la ureche;
știi — oricât mi-ar veni de greu — e așa:
sunt îndrăgostit de o fată care-ți seamănă.

THE CHESS PLAYER

I was told, I was whispered to, love, that you're dead.
I don't know, by a friend or a stranger, perhaps,
who'd been watching our chess game, the other night,
and whispered these words, staring me in the eyes.
There was a time when we'd meet every evening;
the rain would drip down from my hat on your shoulder,
and in the morning the shadow of your heart fell upon me
like a golden leaf on Siegfried's shoulder.
There was a time when you were my only wound.
Since then, I have fought many fights, I have healed,
and today I only keep the scars
dried-up, in which blood is seething no more ...
I was told you had died, love, I was whispered to, gravely.
Perhaps people were puzzled when I replied:
"So soon? ..." and I went on smoking
over a lost chess party.
If I think it over, everything seems
as mysterious, as fatal as the game:
everything is but a transition from white to black
with the ebony queen or bishop.
Before, I used to have bizarre ideas about the soul,
and whenever a funeral train passed, I would remove my hat.
Not today, though; today I can only think
of my daily weaknesses, nothing more.
And yet, you were queen and ruling.
Now, whenever I move a piece, I watch
to see if its trace has really stayed printed
or all that is left of everything's but the game.
Don't get angry, my love, for I shall talk to you
as I used to, whispering into your ear;
you know — however hard it might be to me — the fact is
I'm in love with a girl who resembles you.

Nu te supăra. E adevărat că sunt cam bătrân,
e adevărat că e un păcat . . . Dar tu știi că
dacă așezi lucrurile din nou, jocul al doilea
îți este poate mai prețios decât primul . . .
Da: mi s-a spus c-ai murit, mi s-a șoptit grav.
Poate oamenii s-au mirat că n-am plâns;
Astăzi însă nu mai sunt ca Siegfried; astăzi
nu mai cred în poveștile de-altădată.
Cu toate acestea, dacă n-ar fi fumul de-aici,
poate nu li s-ar părea că visez; poate-atunci
ar vedea că ochii mei stăruie cu tristețe
asupra reginei pe care-am pierdut-o.
Oamenii însă nu văd prin fum. Numai tu,
de-acolo, de unde ești, împrăștie-l cu mâna,
seara, când mă plimb cu fetița aceea
care seamănă cu tine, care nu știe nimic . . .

Don't get angry. It's true that I'm rather old,
It's true it is sinful . . . But you know that
if one sets things back into their places, the second game
is more precious to one, perhaps, than the first . . .
Yes: I was told you had died, gravely whispered.
Maybe people wondered why I didn't cry:
but today I'm no longer like Siegfried; today
I no longer believe in the fairy tales of the past.
Still, were it not for the smoke around here,
perhaps then they'd see that my eyes sadly dwell
on the queen that I've lost.
Yet, people won't see through the smoke. Only you,
from wherever you are, brush it 'way with your hand,
in the evenings when I stroll with that little girl
who resembles you, who knows nothing . . .

LENE

Prin papură și sălcii plângătoare
amiaza cade-n ape, fulgerând.
Ca mlaștinile ne-am umplut de soare
și de întunecime, rând pe rând.
Parcă de veacuri stăm așa-ntr-o rână:
trec păsările către sud, și vin,
și codri noi se iscă din țărână,
și anii grei ne-mbată cu un vin,
și-un alt popor trăiește sus pe munte,
și-aceeași ciocârlie cântă-n vânt,
și stelele pălesc la noi pe frunte,
și nu grăim în veac nici un cuvânt.
Închiși în noi, ca semnul într-o carte,
tânjim în orizontul nostru mic.
Suntem sătui de dragoste și moarte,
și niciodată n-așteptăm nimic.

LAZINESS

Among the rushes and the willows stilled,
noon falls into the waters, like a flash.
Like swamps, in turns with sunshine we got filled
and then with darkness, as the days would dash.
As if for ages we have sat askew:
bird flocks fly south, then back again migrate,
the ground gives birth to other forests, new,
and heavy years, like wine, intoxicate,
another folk live in the mountains high,
the selfsame lark is singing day by day,
and stars upon our brow fade out and die,
and over ages not a word we say.
Locked in ourselves, like marks in books, we go,
and, in our small horizon closed, we soar.
We are fed up with love and death, and so
we are expecting nothing ever more.

STEA TRISTĂ

Căzând din cer, luceferii-n cascadă
trecură peste trupul tău, iar tu
curată ai rămas, ca o zăpadă
prin care umbra doar un cântec fu.
Atunci, o stea de aur strălucea
deasupra, peste anotimpul care
curând, curând avea să ni se dea
cu măști de zgură și cu fructe-amare.
Acum, ca mai demult, eu tac înfrânt.
Și ce-aș putea, sub steaua asta, spune?
Din tot ce este, tot ce nu-i minune
e fără de folos pe-acest pământ.
Chiar chipul tău sculptat în alabastru,
cules cu sfiiciune din înalt,
e numai val: un val ușor, albastru
venind spre țărm din țărmul celălalt.
Ah! totul este de prisos . . . Hoțeste,
o stea cumplită priveghează sus.
Lumina ei de veacuri profetește
aceste destrămări, acest apus.
Sărutul, nestâmpăr sfânt al cărnii,
s-a desfăcut, și cade, și-l auzi,
așa cum cade-n pragul nalt al iernii
zăpada crudă prin copacii uzi.

SAD STAR

The evening stars in waterfalls swept low
and all over your body poured along.
You stayed as pure as freshly fallen snow
on which the shade's been nothing but a song.
And, at that time, a golden star did shine
above us, for the season that so soon,
so very soon, was to be yours and mine
with masks of dross and bitter fruit as boon.
Now, like before, defeated, I keep still.
And here, beneath this star, what could I say?
From all that is, what's not sheer marvel will
upon this Earth forever useless stay.
Your very face of alabaster bright
that I've picked shyly from the heights, before,
is but a wave; a wave so blue and light
crossing to one shore from the other shore.
Ah! Everything is useless . . . Furtively,
A horrid star keeps watching from above.
Its light for aye has been a prophecy
of this dissevering and dusk of love.
The kiss, this sacred frenzy of the flesh,
had gone apart, its falling you can sense,
like, on the verge of wintertime, the lash,
through dripping trees, of flakes half-frozen, dense.

UN ZEU AL HOTARELOR

Un zeu al hotarelor stă între noi.
Sărutul rămâne pe umerii lui
și zace uitat, putrezind ca mărul
pe care cândva l-am mușcat amândoi.

Ne-aducem aminte că-a fost amărui.
Pe sânii de brumă, pe șolduri apoi
bogat pâlpia cu flacăra-i părul,
așa cum de-atunci nencetat îl văzui.

Acum ești departe, iar visul e scrum.
O undă bogată-n fum și dezastre
trecând spală lespedea unde șezum.

Acum înțeleg că până la moarte
de vârsta de foc, de inimi, de astre
un zeu al hotarelor ne desparte.

A GOD OF FRONTIERS

A god of frontiers stands between me and you.
The kiss will remain on his shoulders and stay
forgotten upon them and rotting, the same
as the apple we've bitten together, once, too.

We still can recall it was bitter, today.
On breasts of white frost, on the hips, shining through,
the hair would fall down flaring rich in its flame,
like I've seen it all time, since that very day.

You are far away now, and in ashes the dream.
A wave rich in smoke and disasters goes by
and washes the slab where we sat, with its stream.

I now understand that until our death day
from the fire age, hearts, stars and sky
there's a god of frontiers who will keep us away.

MISTREȚUL CU COLȚI DE ARGINT

Un prinț din Levant îndrăgind vânătoarea
prin inimă neagră de codru trecea.

Croindu-și cu greu prin hățisuri cărarea,
cânta dintr-un flaut de os și zicea:

— Veniți să vânăm în păduri nepătrunse
mistrețul cu colți de argint, fioros,
ce zilnic își schimbă în scorburi ascunse
copita și blana și ochiul sticlos . . .

— Stăpâne, ziceau servitorii cu goarne,
mistrețul acela nu vine pe-aici.

Mai bine s-abatem vânatul cu coarne,
ori vulpile roșii, ori iepurii mici . . .

Dar prințul trecând zâmbitor înainte
privea printre arbori atent la culori,
lăsând în culcuș căprioara cuminte
și linxul ce râde cu ochi sclipitori.

Sub fagi, el dădea buruiana-ntr-o parte:

— Priviți, cum se-nvârte făcându-ne semn
mistrețul cu colți de argint, nu departe:
veniți să-l lovim cu săgeata de lemn! . . .

— Stăpâne, e apa jucând sub copaci,
zicea servitorul privindu-l isteț.

Dar el răspundea întorcându-se: — Taci . . .

Și apa sclikea ca un colț de mistreț.

Sub ulmi, el zorea risipite alaiuri:

— Priviți cum pufnește și scurmă stingher,
mistrețul cu colți de argint, peste plaiuri:
veniți să-l lovim cu săgeata de fier! . . .

— Stăpâne, e iarba foșnind sub copaci,
zicea servitorul zâmbind îndrăzneț.

Dar el răspundea întorcându-se: — Taci . . .

Și iarba sclikea ca un colț de mistreț.

THE SILVER-TUSKED BOAR

A Levantine prince fond of hunting, one day,
through the black core of forests was straying.
While cutting with pains through the thickets his way,
he was blowing a bone flute and saying:

"Come all, let us hunt in the woods deep and strange
the silver-tusked boar fierce and wild,
who daily in hollows secluded doth change
his bright eye, his hoof and his hide . . ."

"Our lord," then the servants with bugles would say,
"that boar hereabouts never fares.

We'd better be after the proud-horned prey,
red foxes or small, fearful hares . . ."

But the prince only smiled, as he onward did go,
closely watching each hue of the light,
and left in their lodges the tame, quiet doe
and the lynx with its eyes laughing bright.

'Neath beeches, he'd sweep weeds aside, as he'd bend"

"Behold how he turns to us, shrewd,
the silver-tusked boar, and he's calling, at hand;
let's hit him with arrows of wood!"

"My lord, 'tis the stream 'neath the trees that doth rush,"
said the page, looking smartly at him.

But the prince quoth, half turning to him, only: "Hush . . ."
And the waves like a boar tusk did gleam.

'Neath elms, he would call at his scattering train:

"Behold how he grunts, snorting shrill,
the silver-tusked boar, over hill, over plain:
let's hit him with arrows of steel! . . ."

"My lord, 'tis the wind in the grass that doth rush,"
said the page, looking boldly at him.

But the prince quoth, half turning to him, only: "Hush . . ."
and the grass like a boar tusk did gleam.

Sub brazi, el striga îndemnându-i spre creste:

— Priviți unde-și află odihnă și loc
mistrețul cu colți de argint, din poveste:
veniți să-l lovim cu săgeata de foc! ...

— Stăpâne, e luna lucind prin copaci,
zicea servitorul râzând cu dispreț.
Dar el răspundea întorcându-se: Taci ...

Și luna sclipea ca un colț de mistreț.

Dar vai! sub luceferii palizi ai bolții
cum sta în amurg, la izvor aplecat,
veni un mistreț uriaș, și cu colții
îl trase sălbatic prin colbul roșcat.

— Ce fiară ciudată mă umple de sânge,
oprind vânătoarea mistrețului meu?

Ce pasăre neagră stă-n lună și plânge?

Ce veștedă frunză mă bate mereu? ...

— Stăpâne, mistrețul cu colți ca argintul,
chiar el te-a cuprins grohăind sub copaci.
Ascultă cum latră copoi gonindu-l ...

Dar prințul răspunse-ntorcându-se: — Taci

Mai bine ia cornul și sună într-una.

Să suni până mor, către cerul senin ...

Atunci asfinți după creștete luna
și cornul sună, însă foarte puțin.

'Neath fir trees, to urge them to peaks, he would hail:

"Behold, there, his shelter, up higher,
where dwelleth the silver-tusked boar from the tale:
Let's hit him with arrows of fire! ..."

"My lord, over treetops the moonlight doth rush,"
said the page, laughing scornful at him.

But the prince quoth, half turning to him, only: "Hush ..."
and the moon like a boar tusk did gleam.

But, woe! 'neath the pale evening stars of the dusk,
by the spring's rushing stream as he bent,
a giant boar came, stabbed him wild with his tusk
and down in the red dust he went.

"What sort of strange beast sheds the blood from my bones,
ending up my boar's hunt, suddenly?

What black bird of woe in the moon stays and moans?

What faded leaf beats against me?"

"My lord, 'tis the boar with the silvery tusk,
he himself, grunting, did at thee rush.

Hearst thou how he's chased by the hounds in the dusk?"

But the prince turned to him and quoth: "Hush ..."

Better take up the horn and blow long, without cease,
Blow it, until I die, to the blue ..."

Then the moon drifted low, 'neath the crowns of the trees,
and the horn blew, but soon it stopped, too.

APOLLO ÎMBRĂȚIȘÂND PE DAFNE PRESCHIMBATĂ ÎN LAUR

O, Dafne, unde e văpaia ta?
În locul ei mă bate-o frunză rece,
și-un geamăt de tulpină crudă trece
prin tot ce, adorând, nu pot uita.

Mai lasă-ți ramurile să se plece
pe frunte atingându-mă abia.
Visând la gura ta care zâmbea,
amară veșnicie voi petrece.

De ce nu-s om, țărâna să mă-nghită? ...
Cu apele prelinse sub răchită,
pe rădăcini ți-aș pune-acest sărut.

O, Dafne, părul tău — izvor de aur —
asemeni razelor jucând sub plaur ...
A fost aievea, sau mi s-a părut?

APOLLO HOLDING DAPHNE TRANSFORMED INTO LAUREL

Oh, Daphne, where's your blaze? Instead of that,
a frozen leaf is beating against me,
a raw stem's groan is passing, grievingly,
through all that I, adoring, can't forget.

Let down your branches once again on me,
ever so softly, scarcely touch my brow.
For dreaming of your lips' smile, I know now,
I'll fare through bitter, hard eternity.

Why can't I go to dust, like mortals can? ...
With waters oozing under osiers, then,
I'd set this kiss on your roots tenderly.

Oh, Daphne, and your hair — a golden spring
like rays 'neath floating reed, a-flickering ...
Was it all real, or it just seemed to me?

POTECA

În adâncul pădurii,
în cel mai adânc
luminiș din adâncul pădurii,
unde lumina-n uitare de sine
își pierde culorile,
există o potecă ascunsă
pe care omul n-o știe.

Numai ursul bătrân
și căprioara rănită,
numai șarpele vătămat
și privighetoarea fără de aripi
se târâie până acolo,
transfigurate,
și cad.

Și-n timp ce lumina
în uitare de sine
își pierde culorile,
un abur ușor, nevăzut,
se dezbracă de blănuri și pene
și pornește încet
pe potecă,
printre ramuri,
în sus ...

THE TRAIL

In the core of the forest
in the deepest
clearing at the core of the forest,
where the light oblivious of itself
loses its hues,
there is a hidden trail
which man does not know.

Only the old bear
and the wounded doe,
only the ailing serpent
and the wingless nightingale
creep up there,
transfigured,
and fall.

And while the light
oblivious of itself
is losing its hues,
and invisible, light steam
removes its own furs and feathers
and starts slowly
on the trail,
through the branches,
upward ...

TRESTIA

Ziua se-ngână cu noaptea. Înaltă,
trestia stă oglindindu-se-n iaz.
Zorii-n delir, pustiitul amiaz
leneș scăzură în zarea cealaltă.

Iarăși e seară. Și iarăși e treaz
duhul târziului, vântul de baltă.
Trestia-l simte-mprejur și tresaltă;
fulgi purpuratici o bat în obraz.

Iat-o — vibrând între mături și stele!
Cântecul fâlfâie, cade-n inele,
tulbură orfic al apei timpan.

O, nălucire a clipei, visare!
Până spre ziuă,-n răstimpuri, tresare
trestia tristă, uitată de Pan.

THE REED

The high day is fading to twilight. So tall,
the reed's mirroring in the pond, quietly.
Delirious dawn, ravaged noon, lazily
passed into the other horizon, to fall.

It's evening again. And again there awakes
the pool's breeze, the spirit of lateness so deep.
And feeling it 'round, the reed starts from its sleep,
its cheek in a flicker of purplish-red flakes.

Behold it — 'twixt muds and high stars, all vibration!
The song flutters up, falls in rings, incantation,
orphical stir, by the waves' smooth drum borne.

Oh, moment's illusion, oh, dream of the heart!
Till daybreak, at times, will stir up in a start,
sadly, the slim reed, by Pan left forlorn.

DANSUL

Pierdut, incoruptibilul obraz
și mâinile-nmulțite prin rotire
nu sunt decât o pală travestire
a unui sacru, negrăit extaz.

Mișcarea, ce stă gată să conspire
cu tot ce se ferește de răgaz,
preschimbă brusc în flacără și gaz
pojghița dulce-a formelor, subțire.

O, muzică! O, marmură! Pe-o scară
de sunete picioarele iscară
alaiul numerelor, ordonat.

Acuma stau. Aplauzele-n ropot
restaurează amplu — sub un clopot
de inimi arse — timpul detronat.

THE DANCE

The cheek in rapture, incorruptible,
hands that are multiplying in the spin,
are nothing but a pale disguise, too thin
of sacred ecstasy, unspeakable.

The movement that stands ready to conspire
with everything that will reject respite,
turns the sweet film of shapes, gossamer-light,
suddenly into air and flaring fire.

Oh, melody! Oh, marble! On a stair
of sounds, the feet brought up from the thin air
the numbers' train, so orderly unwound.

They have stopped now. And the applause in peals
amply restores — under a bell that seals
hearts burnt-up in its vault — the time uncrowned.

ACEȘTIA DOI

Toți oamenii sunt vrednici de iubire.

Dar cel, ce coborând pe malul mării,
încearcă să-mpletească o frânghie
din fire de nisip, ca — aruncând-o
de gâtul Lunii care-abia răsare
din valuri — să se-nalțe în văzduh;
și cel ce, aplecat pe-un râu de aur,
își trece toată viața modelându-l
pe forma vântului fără figură,
spre-a da acestei lumi monedă nouă:
— aceștia doi, în primul rând, au dreptul
de-a locui în cortul umbrei mele.

Când eu lipsesc, să știți: ei sunt acasă ...

THESE TWO

All people are worthy of love.

But the one who descending on the sea shore
tries to twine a rope
from grains of sand, so that — throwing it
across the neck of the Moon
hardly risen from waves — he ascend to the sky;
and the one who bent over a river of gold
passes all his life molding it
into the shape of the faceless wind
to mint a new coin for this world:
— these two, in the first place, have the right
to live in the tent of my shadow.

When I'm away, beware: they are at home ...

AMIAZĂ RUSTICĂ

Privești grele. Musca sfredelește
văzduhul miruindu-se pe aripi.
Salcâmi-și suie florile cu scripeți
până-n tărâmul mierii. Și se lasă
o binecuvântare peste zborul
lăstunilor, și — tot mai plini, mai tandri,
în cercuri de jărătic — se așează
pe-acoperiș. Și-atât de apăsată,
străbătătoare prin fluide țigle,
e umbra lor pe grajd, că armăsarul
ce-și întrerupe-n iesle ronțăitul
se simte-ncălecat de Sfântul Duh ...

RUSTIC NOON

Heavy landscapes. The fly is boring through
the sky, its wings anointing with sweet balm.
Acacias raise their pulleyed flowers high
up to the land of honey. And a bliss
ever so soft descends over the flight
of martins, and — more full, more tender, circling
in wheels of embers — they come down to sit
upon the roof. And so heavily pressed,
so penetrating through the fluid tiles
their shades are, on the stable, that they make
the steed who stops from chewing, in the manger,
feel that he's mounted by the Holy Spirit ...

ANOTIMPUL DISCRET

Ce-ascunde anotimpul? O mașinărie de verde-gri, de aer și tăcere-apoasă stă încă, stă stricată poate, pe colina salcânilor: căldura degetelor mele e singura ei amintire-adevărată.

Așa a fost. Era un aer verde-n care mari pești de gri pluteau ca-n apă; verde al sărutării, generos dar fără sânge, lipsit de orice alibi în fața unei oricât de blânde invocații; — și tăcerea.

Ce-a fost atunci a devenit, apoi, o parte a vechilor salcâmi. Dar credinciosul verde și griurile au venit cu noi, ca norii, tăcerea și o seamă de-amănunte, totul — ca un cortegiu, ca o prisosiță verde.

Tot timpul — de prisos . . .

Și câtă vreme unul din noi, ca un copil ce iese dintr-o baltă purtând o mare glugă de mătasea-broaștei, nu va restitui întregul verde-acelei coline, anotimpul nu va spune nici o vorbă.

THE DISCREET SEASON

What does the season hide? A huge contraption of grayish-green, of air and watery silence, still stands, stands ruined, maybe on the hill of the acacias: and my fingers' heat has stayed its only genuine memory.

It was thus. There was a green air through which huge fish of grey would float, like in a water; the green hue of the kiss, rich but deprived of blood, of any alibi, to face the mildest invocation; — and the silence.

What had been then, afterwards became part of the acacias of erelong. But yet, the faithful green, the grays came with us, as did clouds, the silence, certain details, all — came like a train, an overflow of green.

And all that time — unneeded . . .

As long as one of us doesn't, like a child who comes out of a pool hooded in waterweeds, return that hill to its lost greenness all, the season will not utter any word.

CLIPA DESPĂRȚIRII

Distanța dintre noi se face fulger.
Și păsări zboară prin cenușa caldă,
cu țipete livide. Și străinul
ce trece iute, ca alergătorul,
nu simte, vai! că pieptul lui a rupt
o panglică subțire, ce lucea,
cu disperare, între ochii noștri ...

PARTING MOMENT

The distance between us turns into flash.
And birds are flying through the ashes warm,
with livid wailings. And that stranger who's
running as fast as a long-distance racer,
woe! does not feel his breast has torn apart
an airy ribbon thin, that shone across
between your eyes and mine, so desperately ...

EXTAZ

Descult,
ca-n cada cu struguri,
conferind ultima frunză
spinărilor gădilate
de tigri fluizi,
când luna-ndulcește
cu părul
podeaua crăpată,
ca un dresor
instruind balele lui Sabasios,
te ador
și
te strivesc sub picioare,
din sfârcuri
te reintegrez liturghiei —

— până ce sfârâie
picurată pe-o felie de pâine
grăsimea,
până ce nucile-și scot
văzul opac
din pleoapele verzi,
până ce bubuie noaptea-ntre dealuri,
și numere
pline de apă
se umflă-n ceruri
deasupra noastră.

ECSTASY

Barefoot,
like in the grape tub,
offering the last leaf
to the tickled backs
of fluid tigers,
when the Moon sweetens
with its hair
the cracked-up floor
like a trainer
instructing Sabasios's spittle,
I'm adoring you
and
crushing you under my feet,
out of the nipples
I'm reintegrating you to the liturgy —

— until the grease
dripped upon a piece of bread
swishes,
until the nuts send out
their opaque sight
through their green eyelids,
until the night booms among the hills
and numbers
soaking with water
swell in the skies
above us.

LAN DE GRÂU

Departa — nu. Oricât ar fi distanța
proptită-n stâlpii vârstei, depărtarea
amănunțește până la furnică
acest tezaur vertical: blazonul
sorgintei mele, înrudit cu-al morții,
— și nu numai prin coasă ...

Seminție

trăind pe picioaroange ca un cântec
fără genunchi, dormind în marș ca marea,
votând ca-n adunările Atenei
cu-o simplă scoică; trib cu ochi multipli,
de cremene, al căror vâz lăuntric
consultă zei de pleavă: subterană
anàbasis care-și croiește drumul
spre Canaan, cu lăncile suite
în stele, printr-un nor ce plouă greierii; —
tu, neam de pir, înnobilat prin blânda
lungire-a gâtului — decret socratic —
spre-oracolul, somat, al ciocârliei ...

Cu ce să te asemui, puls integru
de fete ce frământă aluatul,
egală răsucire a spinării
cosașilor bărboși — închinăciune
pământului? ...

Un lan înaintea, ca noi, scăzând;
ca noi, multiplicat în zborul poliedricelor boabe,
înculcă zodiile: rit de seceri
eliberând din găunoase tije
suflarea lumii, echilibru-n aur

WHEAT FIELD

Distant — no. For, whatever the remoteness
propped onto age's pillars, distance details
down to the ant this vertical thesaurus.
The scutcheon of my origin, related
to that of death, — not only through the scythe,
but more than that ...

Nation that lives on stilts,

a kneeless song resembling; like the sea,
sleeping while in a march, and voting like,
in Athens' meetings, with a simple shell;
a multiple-eyed tribe of grit-stone hard,
whose inner eye consults the gods of chaff;
an underground *anàbasis*, that cuts
its way to Canaan, spears mounted high
up to the stars, through clouds that crickets rain; —
you kindred of the couch-grass, who're ennobled
by mildly lengthening your neck — decree
Socratic — up, towards the oracle,
summoning, of the lark ...

And what could I

compare you to, pulsation righteous
of girls who knead the dough, an equal twist
of backs, to that of bearded mowers — to
a prayer to the land?

A field advances

like us, decreasing; multiplied, like us,
during the flight of polyhedric grains,
it inculcates the Cosmic Signs: a rite
of sickles freeing from the hollow stalks
the world's breath; equilibrium in gold

al curcubeilor de jos. Insecte
escaladează, fără să-ncovoie,
vergelele amiezii, labirintul
de litere-aromate. Dintr-o mitră
în alta vântu-și duce-arhierii
în fața soarelui, orbiți de miruri.

Vederea lor ne umple casa — fildeș
pufos al sângerărilor din pâine.

of rainbows down below. And insects
climb, not bending them,
the rods of noon, the maze
of aromatic letters. And from miter
to miter, the wind's carrying its bishops
high up, to face the Sun, by ointments blinded.

Their sight fills up our homes — the spongy, soft
ivory of the bleedings in the bread.

LUNA

Întotdeauna am simțit că luna
e una din acele vietăți
cu suflet dublu, ce hălăduiesc
deopotrivă-n apă și în aer.
Azi noapte am văzut-o: era castor
Argintu-i rozător mușca din râu
imaginile sălciilor plânse
și construia-ntre pietre locuințe
pentru săruturile care trec
cu valul vânat ...

Și a ieșit apoi
pe țărmuri, cu un strigăt de văpaie
atât de stins, atât de enigmatic,
că cealaltă jumătate-a ei
— imaginea din apă — purtătoare
a sufletului calm, nepricepându-l,
continua să roadă umbra dulce
a sălciilor plânse, din adânc ...

THE MOON

I've always felt the Moon is one of those
creatures that have a double soul and haunt
at the same time the waters and the air.
Last night I saw it: in a beaver's shape,
its rodent silver bit out of the stream
the images of weeping willows and
it built among the stones dwellings for those
transient kisses that all lapse along
with the blue wave ...

And then it came out on
the high bank, uttering a scream of flare
so faint and enigmatic that it made
its other half — the image in the water —
which bore its calm soul while ignoring it,
go on corroding the sweet shadow of
the weeping willows, in the depth below.

ORA 5

Și cel care purta în mâini balanța
înaintă, și un șuvoi de greieri
zimțeau lumina talerului scund.
Nu, încă nu era târziu: proporții
strâmbate, romburi licărind în mâna
unor copii prea răsfățați treceau
la orizont: de pe copaci rășina
aluneca pe buze de călugări;
vagi sunete călătoreau în dungă,
piereau; — dar încă nu era târziu.
Și-apoi, ce-nseamnă măsurarea umbrei?
Suntem — și-atâta tot. Justificarea
va fi rostită de pe-un tron înalt.
Cinci Preciste cu sfântul Prunc în brațe
veneau, plecau — rotite cerșetoare
la pragul care nu dă de pomană ...

5 O'CLOCK

And he who carried in his hands the balance
stepped forwards, and a swarm of crickets cut
teeth in the round light of the shallow platter.
No, it was still not late: crooked proportions,
rhombuses shining in the tiny hands
of children overspoiled, were drifting by
at the horizon; from the trees, the resin
was dripping down upon the lips of monks;
vague sounds were travelling, astride, and then
were fading — but as yet it wasn't late.
And then, what means to measure up the shadow?
We are - that's all. And the justification
will once be spoken out from a high throne.
Five Holy Virgins holding the Saint Child
were coming, going — spinning beggars at
the threshold which will give no charity.

PROIECT DE EDIFICIU SENTIMENTAL

Doi tineri sărutându-se pe-o bancă.
De-asupra, două chei franceze — noi.
Vântul de toamnă are să-i despartă
vânzându-i separat, pe-un pumn de raze
La capătul aleilor, fecioare
aşteaptă-n Forduri, claxonând discret.

O, iarba grasă sfârâind de lacrimi! ...

Mai jos, e un etaj cu orologii
stătute. Şi mai jos, sunt împăraţii.

Dar — iată luna surâzând limfatic:
la miezul nopţii, ca o fată-n casă
ne ţine sufletul — să-l îmbrăcăm.

A PROJECT OF SENTIMENTAL EDIFICE

Two youngsters, kissing on a bench. Above,
two monkey wrenches, hanging — ourselves.
The autumn wind will separate them, and
sell them, apart, for a handful of rays.
At alleys' ends, maids, sitting in their Fords,
await, while they discreetly blow the horns.

Oh, juicy grass that is sizzling with tears! ...

Beneath, there is a landing full of stale
timepieces. Lower down, there are the kings.

But, look — the moon, with a lymphatic smile,
stands there, at midnight, like a maid and does
hold out our soul for us — to put it on.

SECȚIUNE CU CODOBATURĂ

Acum eu trebuie să mă grăbesc: o parte
din sferă încă sună-a gol, și vântul
începe să s-aline. În văzduhuri,
ca-n rumeneala unui măr, s-anunță,
treptat, un licăr sumbru. Sus, pe casă,
o pasăre e singura zvâcnire
care participă la scena asta.
Dar nici căderea vântului, nici partea
din sferă, care sună-a gol, nici sumbrul
presimț din aer nu sunt pentru ea;
și — după metronomica zvâcnire
a cozii ei — nici iminența orei.

A SECTION WITH A WAGTAIL

Now I must hurry up: part of the sphere
sounds hollow still, whereas the wind has now
started to soften. In the skies, like in
an apple's reddish gloss, there slowly builds
a gloomy glitter. Up there, on the house,
a solitary bird's the only twitch
participating in this scene. And yet,
neither the wind's fall, or the part that still
sounds hollow in the sphere, or that gloom which
lurks in the air are there for him. And, more,
— after the metronomic throbbing in
his tail — nor is the hour's imminence.

SOMNAMBULUL

Tu — care știi prea bine ce precar e
umpletul meu aici pe-acoperiș,
pe-aceste țigle verzi și-alunecoase,
pândit în jur de golul fără fund
(spion parașutat de noapte-n țara
în care-o pasăre e împărat):
tu — care știi ce fire-adânci mă leagă
de-ai mei, de cei ce mă respiră-n somn
ca pe aroma unui mări pierdute
(un timp sunt încă nenăscut, apoi
de-a pururi am să fiu cu el alături);
tu — care știi cât e de-ngustă puntea
între prăpastia fără-nceputuri
și cealaltă care n-are capăt
(o, luna miorlăind îngroașă noaptea
subtilul fir de-argint pe care calc);
tu încă nu mă vrei; mă lași să umblu
cu mâinile întinse pipăind
ceva ce poate am purtat odată
pe dinăuntru — poate-un fruct în pârgă
(cât timp nu-i spui pe nume, el se coace
hrănindu-se din îndoiala mea).
Ci eu aud sub limba ta, ca-n trunchiul
scobit al unui fag o veveriță,
cum se agită albul strigăt care,
sărind asupra mea, mă va trezi.

THE SLEEP-WALKER

You — who are well-aware of how precarious
my walking here, atop this roof, is, on
these slippery, green tiles, the void round me
a-lurking, bottomless (a spy dropped down
by parachute, at night, into the land
in which a bird is emperor): yes, you —
who are aware with what deep ties I'm linked
to my own folks, who breathe me in, in sleep,
as if I were the scent of a lost sea
(I'm still unborn, for some time; afterwards
I'll be beside it, there, forever more):
you — who are well-aware how tight's the bridge
tying the chasm with beginning none
to that which has no ending (oh, the moon,
which, miauling in the night does thicken up
the silver string that I am stepping on);
you do not want me, yet; and let me walk,
my hands put out and groping, feeling for
something that once, perhaps, I might have borne
inside myself — a ripened fruit, maybe
(as long as you don't call its name, it will
be ripening, while feeding on my doubt).
Still, I can hear under your tongue, like one
hears in a beech tree's hollow trunk a squirrel,
the white scream agitate, the selfsame which,
by rushing upon me, will wake me up.

TĂRĂMUL MEU

Pe vârful unui munte — un obelisc;
pe capul lui — un con de brad; în fruntea
acestuia — un ac; și-n vârful lui
tărâmul meu, împărăția clipei.

Nu-i nici o graniță pe-acest pământ
(ocean sau mare, lanț de munți sau fluviu)
de netrecut: sortită-i suprafața
să fie cucerită. Însă eu,
cu vaste crăpături de timp îmi apăr
scânteietoarea mea singurătate.
Căci nu mă-nvecinez decât cu partea
din mine însumi care urcă-ntr-una
târâș, și — detronat numai de mine,
uzurpator și uzupat deodată —
sunt nefiind. Iar voluptatea rară
de-a ști că ard, această voluptate
hrănește-un foc ce se consumă-n sine.

Ades, ceea ce vi se pare fulger
— un oaspete-aparent — coboară brusc
din cer, se scurge-n jos, către câmpie
trece prin ac, prin con, prin obelisc,
prin munte, și — murind la voi în brațe —
nuntește cu regina suprafeței.

MY REALM

Upon a mountaintop — an obelisk;
up on its head — a fir cone; on the forehead
of this — there is a pin; and on its point
there lies my realm, the kingdom of the moment.

There is no border line upon this land
(ocean, or sea, or mountain ridge, or river)
that can't be crossed: its surface all is meant
for conquest and discovery. Yet, I'm
protecting with vast chunks of cracked-up time
my sparkling loneliness. For I am next
to nothing but that part in me that is
climbing a-creeping and — only by me
dethroned, usurper and usurped in one —
I am by being not. As to the rare
voluptuousness of the awareness that
I'm burning, this voluptuousness does feed
a fire that consumes itself within.

Often what seems a lightning to your eyes
— apparently a guest — descends at once
out of the blue, flows down towards the field
and passes through the pin, cone, obelisk
and mountain, and — while dying in your arms —
is wedded to the queen of surfaces.

TRIPLĂ RĂSFRÂNGERE

În râu, deodată, am văzut cum pierе
mesteacănul răsfrânt, răpit de-un val.

Oare nu este tot așa, părere,
pentru străinul care stă pe mal
ființa noastră, lumile — răsfrânte
într-un alt râu, la rândul lui răsfrânt?

Mesteacănul n-a încetat să cânte,
așa cum eu nu încetez să cânt ...

TREBLE REFLECTION

I sudden saw the birch tree wash away
there, in the stream; a wave its image tore.

I wonder, isn't it the selfsame way
illusion to the stranger on the shore
the worlds, our being, mirroring into
a stream that's mirrored by another stream?

The birch tree hasn't stopped his song; I, too,
will not stop singing ever, just like him.

ASEDIUL

Cetate-n vârf de lance. Oștire nevăzută.
Izvoarele-astupate și fumul coborât.
Acvila stemei, vie, din slavă abătută
ne-a fost o vreme hrană, și nu ne-a stat în gât.
Apoi, un val de molimi. Stafii din alte timpuri,
mai credincioase vetrei ca noi, zvârleau mereu
săgeți, de pe creneluri, departe peste câmpuri.
Nimic. Doar steaua — rană în trupul unui zeu.
Târziu, bătu și ceasul trădării. Podul nostru
căzu din scripeți. Lașii, cu fruntea la pământ,
cereau iertare. Nimeni. Doar luna, ca un rostru
de navă, trecu șanțul pe creasta unui vânt.
Și iarăși nimeni . . . Până-n a șaptea noastră moarte
vom lăcrima cu sânge și vom boli ciudat
de-un rău de porți deschise și de ferestre sparte.
Nicăcând în jur nu-i nimeni. Dar noi, noi ne-am predat.

THE SIEGE

A fortress in a speartip. An army out of sight.
Springs, all choked in and hidden, and lowered any smoke.
The eagle in the scutcheon, live, shot down from the height,
a while was what we fed on, and yet we didn't choke.
Then, pestilence upon us. Ghosts from erelong, astray,
more faithful to our home than ourselves, who ceaseless trod,
shot arrows from the bulwarks, over the fields, away.
Nought. But the star — a wound in the body of a god.
Late, came the hour of treason. And from its pulleys tight,
our drawbridge fell. The cowards, their foreheads in the dust,
begged mercy. No one. Only, ship's rostrum in the night,
the moon, riding a wind's crest, over the ditch sailed past.
No one, again. And down to our seventh death will we
shed tears of blood, all ailing an ailment strange, engendered
by gates agape, or windows in sherds. Around us, see,
there's never anybody. But we, we have surrendered.

CE-ARE A FACE

Muma noastră fără de figură;
inimă-mpărțită între cei
ceucid, se laudă și fură;
aură într-un scuipat de zei;
plasmă cu imperii în derută;
ochi întors spre sine-orbind mereu ...

Ce-are a face! Uite: se sărută
doi nebuni în gura unui leu.

AND SO WHAT?

Thou our faceless mother, yet so real,
heart that shares itself all time, at odds
between those who kill, who brag, who steal;
nimbus lying in a spit of gods;
plasma with imperia amiss;
eye that eyes itself, grown blind because ...

And so what? Look there, two fools, who kiss
right between a lion's open jaws.

EU ȘI VECHII GRECI

Am refăcut din marmură, și-apoi
suflând, din carne, brațele lui Venus,
iar răsuflarea ei m-a răcorit;
la pas, am întrecut pe-un drum de țară
urnirea-acelei broaște ce-l ținea
pe-Achile-n lanțuri; în sfârșit, învins-am
pe Chiron în înțelepciune și
pe-Orfeu în lupta sunetelor pure.
Dar vai! n-am izbutit să dobândesc
convingerea de fier că toate-acestea
sunt cu puțință . . .

Eu și vechii greci
cu totul altfel ne trăim infernul.

I AND THE ANCIENT GREEKS

From marble did I reconstruct, and then
blowing on it, from flesh, the arms of Venus,
and her breath freshened me; at a slow pace
then, on a country road, did I exceed
the lagging start of that tortoise that once
had kept Achilles chained; then, finally,
I overpowered Chiron in his wisdom
and Orpheus in the battle of pure sounds.
But, woe! I've never managed thus to gain
the iron-cast conviction that all these
are likely . . .

For I and the Ancients Greeks
have distinct ways to live our own Infernos.

ÎNGERUL ÎMBUFNAT

Într-o liniște grea de pustiu, cânepie,
rătăcind amărât pe-o scrumită câmpie
m-am trezit dintr-o dată alături, pe jos,
însoțit de-un arhanghel cu pasul vânjos.

— Luminatule, tu — rășinoasă instanță,
răspândești din aripa ta o substanță
peste lucruri: ca toate-nflorind împrejur
să se umple de duh radios în azur!
Generosule, tu — purtător-a-tot-harul,
pentru ce nu le-ai șterge acumă hotarul
dinspre ceruri: întoarse-n lumină din nou
să devină ce-au fost la-nceputuri — ecou!...

Însă el cu aripa de plumb, jucăușă,
omenește umblând, scormonea din cenușă
o livadă de lacrimi cu unghia lui.

Și-am știut că mai mult nu se dă nimănui.

THE SULKING ANGEL

In a silence of wasteland, so heavy, tow-grey,
as embittered upon an ash plain I did stray,
I sudden saw that, by my side, on the ground,
an archangel was walking his gait stout and sound.

"You enlightened one — resinous instance, your wings
will spray out far and wide over all moving things
a substance: so that, while they bloom around you
all be filled with bright spirit out there, in the blue!
You most generous one — bearer-of-every-grace,
why to them wouldn't you now the border efface
of high heavens; so back to the light, they should grow
into what they had been at the onset: echo!..."

But as he, his wing playful and leaden, abash,
paced his humanlike pace, he stirred up from the ash
with his toenail, an orchard of tears that did pour.

And I then knew that no one will be granted more.

ÎNTRU MINE ȘI VĂRUL MEU

— Și m-am urcat, apoi, pe gâtul unei
cumplite zburătoare, și-am zburat.
Era o pasăre albastră foarte,
numită Roc. Din clonțul ei cădeau
silabe de luceferi; trei abisuri,
unul într-altul, sure, ca trei pâlnii,
nășteau privirea ei. Și-am tot zburat,
sus, peste nori, mai sus. Și dintr-odată,
uitându-mă în jos am observat
că se ouase. Oul ei e lumea . . .

— Da, zise vărul meu. Dar fii atent
că pasărea aceasta nu există!

— Nu, nu există, i-am răspuns, în timp ce
mă agățam cu mâinile-amândouă
de gâtul ei. Doar știu că nu există . . .

BETWEEN MYSELF AND MY COUSIN

"And then I mounted on the neck of a
most terrifying bird, and we flew off.
It was a bird so very, very blue,
which is called Roc. From its beak, syllables
of morning stars were dropping; chasms three,
containing one another, grey, like funnels,
gave birth to its fierce gaze. And on we flew,
high, over clouds, and higher. Suddenly,
on looking down, I realized that it
had laid an egg. Its egg is our world . . ."

"Yes," said my cousin. "pay attention, though,
'cause such a bird does not exist at all!"

"No, it does not exist," I said, while I
was clinging with both hands on to its neck.
"I sure know well that it does not exist . . ."

JURNAL DE BORD

Să nu vorbim de cei care-au sărit
din luntre, ca să-ajungă mai devreme
la țarm: sunt niște diletanți ai morții ...
Noi însă, pasagerii cu vocație,
ne îndeletnicim cu diferite
afaceri, dintre care cea mai bună
e creșterea. Da: creștem, devenind
tot mai flămânzi de nemurire. Unii
se și realizează. Ce plăcere
să-i vezi creștându-și numele în lemnul
de pin al luntrii! ... Unii din ei
păzesc copiii — să nu joace rișca.
Alții s-au instalat, cuminți, la pupă
și studiază dărele. Există
chiar mâncătorii de ciocârlii, al căror
gâtlej o să le supraviețuiască.
Dar cei mai mulți își schimbă-ntr-una locul
împrumutându-și sculele, în transă.
Când câte unul strigă: „Hei, luntrașe!”
ecoul îi răspunde lenes: „Doarme ...”
Dar asta este o poveste-n care
mulți nu mai cred. În general, n-avem
nici paraziți, nici boli molipsitoare.
(Idei există, însă nu fac pui.)
Un singur lucru ne îngrijorează
(dar cei ce-l spun sunt aruncați în apă):
de-atât amar de vreme n-am primit
nici un mesaj — un porumbel, o trâmbă —
ca semn că vom vedea curând uscatul.
(Telegrafistul a murit, și nimeni
nu-și amintește alfabetul Morse.)
Să fi greșit direcția? ... Nu cred:
curentul bate-n dunga luntrii noastre,

LOGBOOK

Let us not talk of those of us who've jumped
out of the boat so they can faster reach
the shore: they're dilettantes of death ... Yet
we, passengers with calling, we indulge
in different business, out of which the best
is growth. Yes, we are growing and becoming
more and more starved for immortality.
Some, even, are successful. What delight
to see them carve their names into the pine
the boat is made of. Other ones will keep
an eye on kids — lest they play pitch and toss.
Some others, nestled dutifully by
the stern, study the wake. There even are
eaters of larks, whose throats will sure survive them.
But most of them change places all the time,
borrowing one another's tools, entranced.
When one of them calls out "Hail, boatman, hey!"
the echo answers, lazy, "He's asleep ..."
But this already is a tale in which
many believe no more. Generally,
we don't have any parasites or any
contagious disease. (Of course, there are
ideas, but those will never ever cub.)
Only one thing is worrying us all
(but those who say it, end up in the waves):
for such a long time we have not received
some message — pigeon, or a thread of smoke —
as token that we'll soon be seeing land.
(The telegrapher's dead, and no one does
remember, any longer, Morse.) Should we
have missed the course? ... I do not think so, for
the current's in the side of our boat,

iar soarele-apunând ne-arată locul
de naștere al peștilor cu aripi.
Cât mai avem până acolo? Unii
susțin că, peste câțva timp, vom trece
Meridianul Lunii, ajungând
pe-o mare care curge dedesubtul
acesteia, de unde vom vedea
pe cer cum navighează umbra noastră.

E ora mesei. Se aud țipând
cei care-aleși prin tragere la sorți
(cu zaruri măsluite!) vor fi astăzi
excluși de la festin: sunt bucătarii ...

whereas the sinking Sun shows us the place
where winged fish are born. How much should there
be left up to that spot? Some of us hold
that in some time we will be passing 'cross
the Moon's Meridian, and so we'll reach
another sea, that's flowing underneath
this one, from where we will be able to
see, in the sky, our shadow navigate.

It's dinnertime. And one can hear the screams
of those who being picked by drawing lots
(with loaded dice!) are those who'll be today
excluded from the feast: these are the cooks ...

REPORTAJ DIN SAC

Noi, cei mai norocoși, am nimerit
în spațiu-acesta strâmt, plin de lumină.
Dar pentru alții degetele Domnului
nu sunt destul de iuți și hotărâte:
mai înainte ca să lege sacul,
ei au redevenit exact ce-au fost.
Altfel, e bine-aici. Temperatura
depinde doar de noi, la urma urmei.
Prin pânză se strecoară vânt și beznă.
Ecouri prenatale vin, și-un val
vestește-n somn o mare de pe Lună
cu nume latinesc. Cei înțelepți
ne spun să respirăm și au dreptate!
dar — ce să-i faci? Mai sunt nebunii care
susțin că nu e aer, și fac găuri
în dreptul nasului, privind afară ...
Recomandabil este să-ți găsești
poziția cea mai comodă. De exemplu:
cu spatele la spatele inexistent
al celui care duce-n cârcă sacul ...

A REPORTAGE FROM INSIDE THE SACK

We, the more lucky ones, we found ourselves
in this tight space that's full of light. Yet, for
some other ones, God's fingers proved to be
not quick enough and less determined: so,
before He tied and fastened up the sack,
they turned back into what they'd been before.
Otherwise, it's good here. The temperature
only depends upon us, after all.
Both wind and darkness creep in through the cloth.
Prenatal echoes come, and then a wave
announces, in our sleep, we're coming to
a sea that's named in Latin, on the Moon.
The wise tell us to breathe, and right they are!
But — can you help it? There are also fools
who claim there is no air, and they tear holes
at the height of their noses, peeping out ...
It is advisable that you should find
the snuggest posture possible. Such as:
your back against the nonexistent back
of the one carrying the sack along ...

PROXIMITATE

Am observat: de câte ori privesc garoafa,
garoafele se-ntorc să mă privească.
Parcă s-ar spiona două imperii
peste tristețea unui râu de sulf.

În viu zigzag, de la un țărm la altul,
același galben fluture vâslește —
o, Charon cu sprâncenele pudrate ...

„Zglobiule, la ce fruntarii am ajuns?
Ce oști sticlesc pe malul dimpotrivă?”

„Sunt Lucrurile. Se-nmulțesc, și te așteaptă
cu steagu-n doliu și cu lănci de ceară.”

PROXIMITY

I've noticed: every time I look at the carnation,
carnations turn around to look at me.
As if two empires were each other spying
across the sadness of a sulphur river.

In live zigzag, from one shore to the other,
the selfsame yellow butterfly is rowing —
o, Charon, with your eyebrows powdered ...

“Say, frolicsome one, what borders have we come to?
What are those armies, glistening across?”

“Those are the Things. They're multiplying, waiting
for you with mourning flags and waxen spears.”

ȘTAFETA

Laudator, temporis acti?
Dimpotrivă:
sprintenă,
inima mea
paște ziua de mâine.
Înnebunită de nașteri,
zarea cu pântecul flasc
respiră ca un golf magic.

Vânt mai înalt nu cunosc:
sub stindarde în zdrențe
viscerele lumii
răcnesc,
în găvanele dreptilor
sunt găuriți butucii
de la roțile Carului Mare.

Admirabil:
voi zidi
și eu
pulberea și-adevărul,
în lacrima incunabilelor
am s-ating zorile.

Sunt schimbul trei
al Vandaliei,
stilul delfin!
Așteaptă-mă doar o clipă:
să așez capul Sfinxului
într-o vază ...

THE RELAY

Laudator temporis acti?
On the contrary:
sprightly,
my heart
is grazing on tomorrow.
Maddened with so many childbirths
the limp-bellied horizon
is breathing like a magic gulf.

I don't know any higher wind;
under banners in rags
the world's entrails
are roaring,
in the eye sockets of the departed right
the wheel naves of the Bear's cart
are being bored through.

Splendid,
I will build,
as well,
the dust and the truth
into the tear of incunabula
I shall reach the dawn.

I am the third relay
in Vandalia,
butterfly-style!
Wait for me just a minute
that I may set the Sphinx's head
into a vase ...

TUBULARIA

Ce ni se-ntâmplă oare? Simt un foşnet
în degete, mi-e braţul mai uşor;
în cap, o rodie plină de aer
visează în zadar să facă sămburi;
în locul inimii se tot lărgeşte
o scorbură în care locuiesc
furnici albastre; sexul mă plantează
la miezul nopţii în pământ fierbinte.
Mai e, ascunsă, o ciocănitoare
de spaima căreia îmi scot afară
din gură limba, ca să nu mi-o-nşface
crezând că-i vierme. Ca prin ţevi de trestii,
o fiară-n agonie mă respiră.
Când plouă, plouă înlăuntrul meu ...

Ce mi se-ntâmplă? Oare a-nceput
să crească-n mine tubularia, copacul
cu trunchiul gol şi rădăcina-n Styx?

TUBULARIA

What's happening to me? I feel a rustle
here in my fingers, lighter is my arm;
and in my head there's an air-filled pomegranate
that's dreaming, uselessly, some seed to yield;
in my heart's stead, incessantly there grows
a hollow, deep, which is inhabited
by blue ants; in the middle of the night
my sex does plant me into burning earth.
There also is a woodpecker, concealed,
and with his terror I remove the tongue
from my own mouth, lest he should snatch it 'way
thinking it is a worm. As if through pipes
of reed, a beast in agony does breathe me.
And when it rains, it's inside me it rains ...

What's happening? Has there yet started growing
in me the tubularia tree, that has
an empty trunk and roots down in the Styx?

UN RITUAL DE CLASĂ

Nici o problemă: veșnicia îți aparține.

Ia-ți doar medaliile de argint — pe pernă.
Nepoții au și probat costumul tău de mire
(le vine bine), străzile au fost pavate
în Re minor, — va fi un ritual de clasă.
Nu da atenție discursurilor, o bucată
de timp ai să pozezi neras; apoi un vierme
titrat îți va extrage mărul din urechi.

Cât despre celelalte, vom schimba impresii
direct în chaldeiană: fără martori, fără
jena de-a încurca vocalele și regii ...

A HIGH-CLASS RITUAL

No problem: eternity is all yours.

Just take your silver medals — on the pillow.
The grandsons have tried on your bridegroom's suit
(it fits them well), the streets were paved
in D-minor, — it will be a high-class ritual.
Don't pay attention to discourses, for
a while you'll model unshaved; then a worm
with a degree'll extract the mud out of your ears.

As to the rest, we will exchange impressions
straight in Chaldean: with no witnesses and no
embarrassment to mix up vowels and kings ...

VERSO

Toate lucrurile își au reversul lor, să
tragem, așadar la șapirograf lucrurile.
Altfel ne sufocăm.

Am vrut să cumpăr cartofi:
piața era invadată de dogme și limuzine;
am vrut să fac dragoste: în același pat se iubeau
încă fantomele; dintr-o șoaptă mai mare
mi-am derivat șoapta, din Nefertiti — iubita.

Să tragem, deci, copii. Sau să trecem pe verso
unde — sunt sigur — se poate încă-mpușca de la
distanță.

Eu, unul, contez pe un reflex visceral
al spațiului, pe o rugăciune inversă.

VERSO

All things have their reverse, so
let's tranferograph things.
Otherwise we'll suffocate.

I wanted to buy potatoes;
the market was invaded by dogmas and limousines;
I wanted to make love: in that very bed
phantoms were still cajoling; from a greater whisper
I derived my whisper; from Nefertiti — my sweetheart.

So, let us make copies. Or let's turn over to the verso
where — I'm sure — one can still shoot from
a distance.

As for me, I'm counting upon a visceral reflex
of space, upon an inverse prayer.

PĂUNUL ALBASTRU

I

Zorii-i hrăneau ivirea. (Dacă viața
e dată păsărilor ca grăunțe,
această clipă, zilnic ciugulită,
se-nmiresma treptat în gușa lui . . .)

II

Drept care se ivi, de după casă,
ca voievozi tineri dintr-un viscol.
Și-așa precum, o dată într-un secol,
pădurea de la Dunsinane pornește,
copacii îi făcură loc; chiar casa
se ghemui în umbră; și sticliră
ferestrele, ca niște mari pleoape
tentate-o clipă să-și preschimbe visul
pe răsăritul Soarelui. Cucernic
și, poate, ipocrit ieși din umbră,
exact în clipa când mirese plânse
și-mbujorate navigau pe zare.
El apăru. Iar ochiul, din prudență,
îl desluși ca pasăre (căci, altfel,
cine-ar putea să-ndure agresiunea
minunilor? . . .): o pasăre stupidă,
infatuată, cu un mers șăgalnic,
între copacii speriați al căror
frunziș vibra; înaintând, cu grijă,
parcă s-ar reculege să devină
ea însăși (și, de fapt, ea era numai
o pasăre-vedenie, asemeni
acelor adevăruri prea cumplite
ce se rarefiază, ca să fie
mai suportabile); picioare nalte,

THE BLUE PHEASANT

I

Dawn nourished his appearance. (And if life
has been bestowed on birds under the shape
of seeds, this moment, pecked up day by day,
was slowly gaining scent within his crop . . .)

II

So, he appeared then, from behind the house,
like voivodes, young, out of a blizzard, will.
And so, the way once in a century
the woods in Dunsinane set out, the trees
at once made room for him; the house itself
did squat down in the shadow; and the windows
gleamed up, like some huge eyelids, tempted for
a fleeting moment to transform their dream
into sunrise. Ever so piously
and maybe hypocritically, too,
he quit the shade, the very moment when
brides weeping blushed were sailing the horizon.
He did appear. The eye, then, out of prudence,
perceived him as a bird (for otherwise,
who could endure the miracle's aggression? . . .):
a stupid and infatuated bird,
with frisky gait, among the frightened trees
whose foliage vibrated; carefully
advancing, slow, as if to gain composure
and to become himself (in fact, he was
only an apparition—bird, just like
those truths that are too awful and therefore,
will rarify in order to become
more tolerable); his legs were too long,

un trup cam otova și, ca să-i pună
grosolănia în lumină, capul
semeț, deși strivit de diademă;
doar coada se purta-ntr-un chip firesc
dereticând gospodărește curtea.

III

Nimic nu-l anunțase. Și de-aceea
el se vesti scoțând un țipăt groaznic:
triumf (ca-n orice naștere) și spaimă
(ca-n orice afirmare-a vieții) și
stridență (ca în orice formă nouă)
erau în sunetele colțuroase
care zburau ca liliecii; însă,
era un țipăt îndeosebi urât:
el încă nu-nvățase cum să-și spună
pe nume, și era ceva agonic
în lecția ce-o repeta zadarnic.

IV

Încât copiii se trezeau și, încă
pe jumătate-n paradis, ghiceau
aproape tot ce se-ntâmpla afară.

V

Dar nu-l vedeau. Nu deslușeau păunul
ce profitând de-un spațiu nou (ca domnii
de rarefierea pâlcului de codri),
cerea acum, cu spaimă și stridență,
un orizont mai nalt, mai pur al vieții.
Ei nu vedeau păunul care-acuma
părea o biată victimă a unei

his body, plumpish; and as if to put
his coarseness into light, his head, borne high,
was arrogant, though crushed down by the crown;
his tail, alone, was acting normally,
sweeping, in a most homely way, the yard.

III

Nothing had forecast him. And therefore, he
announced himself giving an awful scream:
triumph (just like in any birth) and awe
(like every time that life asserts itself)
and stridency (like in any new form)
were held within those edgy sounds that flew
around, like bats; but, most of all, it was
an ugly sound; for he had not yet learned
to utter his own name, and so, there was
something agonical that lurked behind
the lesson which in vain he would repeat.

IV

So that the children woke up and while still
halfway in paradise, they could infer
almost all that was happening outside.

V

But yet, they could not see him. They could not
make out the pheasant, who, profiting by
new space (like gentlemen, by tufts of woods
that rarefy), now claimed, with stridency
and fear, a higher, purer life horizon.
They could not see the pheasant, who now seemed
a wretched victim of some rivalry

rivalități cu Soarele. El însuși
și-o ignora. Și n-avea cum s-o afle.
*El nu știa pe ce tulpini fragede
își află loc miracolul: orbește-și
desfășura rotirea printre arbori;
încet se desfăcea din el o parte;
penajul luând foc se satura
ca roua de grandoare; el scotea
un sunet orb, sălbatic, ca de fiară-n
delir: delir al lucrurilor toate,
al virtualității lor, expuse
lumii întregi, epure ale tainei
înlăcrimate, rai pierdut de păsări.
El își desfășura încet penajul
ca un delir al lumii-nlăcrimate.*

VI

Erau acolo flori, poate vorace;
ochi, mai curând orbite, fără iris;
și stele, lacrimi îngerești, și ținte
în zbor pentru arcași, și alimente
pentru profeți: păianjeni, ierburi, miere;
cuvinte, sâmburi de cuvinte, care-și
refuză miezul; zone limitrofe
neantului, și păstrăvi din Iordan;
potire, clopote și turnuri; smirnă
cu fumegări liturgice, și arii
de secole-mpietrite, dizolvate
acum de-o rază; și erau chiar raze;
și însuși Soarele, prezent, mimându-și
cu artă răsăritul, și rațiunea
profundă a acestui simulacru.
Stăteau acolo, animate toate,
rotite-n strictă dependență de
o materialitate, și-ntrecând-o,
asemenea aceluși vast borcan

with the high sun. And he himself ignored it.
Because by no means could he find it out.
*He did ignore right then, what fragile stalks
would harbor miracles: blindly would he
unfurl his circles, there, among the trees;
so very slow a part of him was sev'ring;
his plumage, all in flames, did saturate
like dew, with so much grandeur; and he gave
a sound blindfolded, wild, of beast in a
delirium: delirium of all things,
of the intent in them exposed, now, to
the world around, draughts of the mystery
in tears, paradise lost by all the birds.
He would unfurl so very slow his plumage
like a delirium of the world in tears.*

VI

Flowers grew there, maybe voracious ones;
eyes, rather orbits, with no irises;
and stars, angelic tears, targets in flight
for archers; and then food for prophets; spiders
and weeds and honey; words and seeds of words
rejecting their own essence; zones that verge
on nothingness, and trout straight from the Jordan;
and chalices and bells and towers high;
myrrh with liturgic censuring, arias
petrified down for centuries, dissolved
now, by a ray; and rays, indeed, they were;
and then, the Sun itself, who, being there,
artfully mimicked his own rising, and
the utter reason of this simulacrum.
They all stood there, all animated, and
all spun in strict dependence upon a
materialness, and then exceeding it,
like that vast jar in Tennessee, which, set

care, plasat pe-un deal în Tennessee,
se integra și nu se integra-n
privești, asediat de codri.

VII

Acuma, coada lui era cu totul
desfășurată. Soarele — pe boltă.
Rivalitatea lor se dovedea
doar aparență: limită a Celui
ce, pastîșându-se pe sine însuși,
reduce infinitul cu-o fărâmă.

upon a hill under the siege of woods,
would integrate into the landscape and
at the same time it wouldn't integrate.

VII

At present, his tail had entirely
unfolded. And the Sun, up in the vault.
Their rivalry was proving to be but
seeming: a limitation of He who,
while imitating His own self, will oft
reduce the infinite by a small bit.

TREI IPOSTAZE ALE MĂRII

I

Să lași, în față, cercul să-ți repete
priveliștea: o dată, înc-o dată.
Abia atunci poți jupui simbolul:
sub marile-i culori curgând ca zdrențe,
scheletul unei viziuni sticli-va
necruțător de alb, arhitectură
a unui zeu în irisul căruia
noi întrețineam șansa unei lacrimi ...

II

Constanța. Noaptea. Pe dig.

Ce vârstă-aveam atunci, în noaptea-aceea,
când tânăr, încă nenuntit cu marea,
mă-mpleticeam în răsufarea lunii?
Eram aproape nenăscut. Un vânător
bătând în negru, sulițat de-arginturi,
pulsă spre mine, gong funest pe care-l
sfărmau o mic de oștiri la maluri.
Dar era numai un vestmânt. Străinul
ce intră-n încăperile lehuzei
e — tot așa — orbit de strălucirea
cearsafurilor. Numai după-aceea
aude țipătul. Nimic nu vine
neanunțat ... Am așteptat acolo,
pe dig: nu ca un rege, ci ca fătul
căruia lumea îi trimite veste
împunsă. Așteptam (deși, acum,
n-aș mai numi aceasta așteptare).
Și dintr-odată — cum copilul intră,

THREE HYPOSTASES OF THE SEA

I

Allow, in front of you, the circle to
repeat the sight: once, first, then once again.
It's only then that you can skin the symbol:
beneath its giant hues that flow like rags,
a vision's skeleton will glitter forth
ruthlessly white, the architecture of
a deity, inside whose iris we
are keeping up the faint chance of a tear ...

II

Constanța. At night. On the pier.

What age was I at that time, on that night,
when I, still young, still unwed to the sea,
was stumbling in the breathing of the Moon?
I was almost unborn. A violet hue,
verging on black, speared through by silver streaks,
was throbbing towards me, a deadly gong
which thousand armies crushed against the shore.
but that was just apparel. Likewise, when
a stranger enters rooms belonging to
a woman just confined, he's blinded by
the whiteness of the sheets. And only then
will he perceive the scream. For nothing comes
unheralded ... I waited there, upon
the pier: not like a king, but like the foetus
to whom the outer world will inward pierce
its tidings. I was waiting (although, now,
I wouldn't call this waiting any more).
And, suddenly — the way the child will enter,

ieșind din burtă-n urletul de fiară
al mamei, și se zvântă-n răsuflarea
fierbinte a durerii, și zbârcindu-și
lucirea frunții prinde să răcnească
de-ntunecata lui vecinătate
cu-un frate geamăn (care nu se naște,
ci-i lasă lui și partea sa de moarte),
— așa m-am năpustit, spălat de lună,
și-am început să țip în răsuflarea
sărată ce țipa dintotdeauna
(dar eu n-o auzisem până-acuma!),
simțind asupra mea o umbră mare.
Ce umbră poate-ntrece umbra nopții?
Era o umbră adunată, parcă,
din renunțarea miilor de hoarde
la naștere, o *summa tenebrosa*:
dobânda increatului, de veacuri,
ce-mi revenea de drept; era o umbră
din care-a doua zi, ca osândiții
aveam să-mi sfârtec propria mea umbră,
mai neagră cu-o nuanță decât umbra
cu care petrecusem până-atunci.
Fără-ndoială, marea mă năștea.
Zbârcit, înfiorat, fierbinte, umed,
ieșeam în lume-nfășurat în țipăt.
În timp ce, traversând amar spre negru,
un vânăț sulțat de-arginturi limpezi
pulsă spre mine ne-ncetat, ca spasmul
lehuzei, care trece în cearșafuri.
Da — marea mă născuse. Iar alături,
în jurul meu, în mine, era partea
de umbră-a fratelui meu geamăn, care
lua din nou înfățișarea calmă
a lucrurilor (case, dig și oameni)
împleticite-n răsuflarea lunii.
Un gong sfărmat de mii de oști la maluri
se refăcea, și se lăsa sfărmat.

leaving the womb, his mother's beastly scream,
and then he'll dry up in the hot breath of
the pain and wrinkling up his forehead's shine,
he'll yell up loud, with fear of his most bleak
vicinity with a twin brother (who
will stay unborn, bestowing upon him
his share of death, as well) — the same way I
burst forward, washed clean by the moon, whereas
I started screaming in the salty breath
that had been screaming out forever (but
which, until then, I hadn't ever heard!),
and feeling a huge shadow above me.
What shade outshades the shadow of the night?
It was a shade that seems to have been put
together from a thousand hordes' renouncement
of being born: a *summa tenebrosa*:
the age-long interest of the non-created,
all due to me by right; it was a shadow
of which the next day, like the doomed, I was
to tear off my own shadow, blacker by
a slight hue than the shadow huge in which
I had been faring to that point. It was
doubtless the sea was giving birth to me.
All wrinkled, quivering, hot, wet, I was
shooting into the world, wrapped up in scream.
Whereas, bitterly passing towards black,
a violet hue, speared through by silvers clear,
relentlessly was throbbing towards me
just like the spasm of the woman who
was just confined and passes into sheets.
The sea had given birth to me. And near,
around me and inside me was the share
of shadow of my brother twin, which was
taking again up, slow, the semblance calm
of things around (houses, the pier and people),
that stumbled in the breathing of the moon.
A gong which thousand armies crushed ashore
rebuilt, then let itself be crushed again.

Costinești. Dimineața. În sat.

O noapte-ntreagă-n pâlcuiri, picurând
 copacii-au pipăit pe prispă. Ploaia
 era părere. Picături plăpânde,
 precipitate dulci din trupul Celui
 fără de trup, scoteau acele zvonuri
 fluide, fantomatice suspine
 cu care uneori substanța lumii
 — tăcere plânsă — înflorește sunet.
 Ori, poate că, înfiorat de aspra
 atingere cu trupurile noastre,
 prin porii lui măriți, ca niște negre
 garoafe de lumină nelumească,
 își lasă Cineva parfumul cald să
 adie, înc-o dată, pe tărâmul
 acesta, prihănit, de porii noștri.
 O blândă exudație divină
 era, afară, dimineața: nici o
 suflare, nici o formă, nici un sunet,
 decât suflarea, forma și-acel sunet
 al Totului în risipire — foale
 de spintecat cimpoi, și răgușeală
 de îngeri exilați printre meduze.
 Jignire fără margini este orice
 făptură, în asemenea preludiu
 al oricărei înfăptuiri, și moarte.
 Jur-împrejur — puțință nenșădită,
 gest presimțându-și rotunjimea-ntreagă,
 dar încă ezitând (poate, din milă!),
 silabe care picură din gura
 neantului; în timp ce gura noastră
 are cuvântul gata, zice „seară”,
 și moare-o dată cu acest cuvânt ...
 Cât de cumplit este să fii, când totul

Costinești. Morning. In the village.

In drooping groups, a-dripping through the night,
 the tipping trees have tiptoed on the porch.
 The rain dropped, dreamlike. Drowsy, dainty drops,
 fragrant precipitates, out of the flesh
 of He who's fleshless, made those sounds most sweet,
 fluid and phantomatic sighings, soft,
 with which, at times, the substance of the world
 — a tear-stained silence — brings to bloom a sound.
 Or it might be that shuddering because
 of the raw contact with our bodies, through
 his pores dilated to the size of black
 carnations of unworldly light, Someone's
 allowing one more time his perfume warm
 to gently breathe over this realm which has
 been blemished and defiled by our pores.
 There was a gentle, godly exudation,
 outside, that morning: not a breath, no shape,
 no sound, except that breath, that shape, that sound
 of the Entire dissipating — bellows
 that rip up bagpipes, and the hoarseness of
 angels exiled among the jellyfish.
 Unspeakable offense would now be any
 faint creature, in this prelude, that forecasts
 creation all; both blasphemy and death.
 Around — an unbrimmed possibility,
 a gesture feeling its entire roundness,
 but hesitating still (perhaps with pity!),
 those syllables that drip out of the mouth
 of nothingness; whereas our own mouth has
 the word ready-prepared, it utters "evening,"
 and dies alongside with this uttered word ...
 How awful to exist, when everything

e numai promisiunea lui a fi;
când trupul Celui fără trup e ca
un sălbatic roi de-albine-n căutarea
grădinilor cu floare increată!
Și ce spurcate urme lasă talpa-n
nisip (care acum e smirnă sfântă)
pe țărmul aburind (care acum
răspunde unei dungii din altă lume)
și-n mare (marea care este numai
un vis prea mare, rușinat de sine)!
Ah, muscă-n nările lui Dumnezeu!
— acesta e blestemul celor care
ieșind pe prispă, dimineața, află
că lumea nu mai e, dar că puțința
de-a fi o face să suspine-n gura
înmiresmată care n-o rostește, —
în timp ce ei există, ei există!

IV

Doi Mai. După-amiază. Pe plajă.

Ca fața unui crin, împovărată
de un păianjen, îmbuibat de miere
cerul, deși senin, se-ntunecase.
Dar dedesubt — oglindă răzvrătită —
marea nu mai voia să poarte-n pântec
umorile înaltului, ci — pură,
sau poate căutându-și mântuirea
într-o asceză ce bătea spre galben —
se decanta de orice oglindire,
tânjind să fie, în sfârșit, ea însăși.
Oțelul, plumbul, zgura și arama
— metale sângeroase—n care zeei
își sapă templul lor, punând coloane
de marmură în față, ca s-atragă

is but the promise, faint, of "to exist";
and when the body of bodiless He
is like a wild bee-swarm, that's searching for
the gardens full of uncreated bloom!
And what foul traces do our soles leave in
the sand (that has become now sacred myrrh),
upon the steaming shore (that has become
the echo of an otherworldly streak)
and in the sea (the sea, that's nothing but
a dream too huge, ashamed of its own self)!
Oh, fly in God's wide nostrils, nothing more!
— this is the curse bestowed on those ones who,
out on the porch, at morningtide, find out
the world no longer is, but that the chance
to be does make it sigh up in the mouth,
embalmed, that will not utter it — whereas,
themselves, they still exist, they still exist!

IV

The village-resort "May the Second." Afternoon. On the beach

Like a pure lily's face, that's weighed down by
a spider upon honey overfed,
the sky, though clear at first, had become dark.
Yet, low beyond — a mirror rioting —
the sea refused to carry in its womb
the changing humors of the skies, but — pure,
or maybe in a quest for its salvation
in an ascesis verging upon yellow —
it sifted clear of any mirroring,
craving to finally become itself.
Then, steel and lead and dross and copper red
— bloodthirsty metals, into which the gods
will carve their temples, setting columns of
marble in front, to thus attract to them

pe cerșetorii de destine — toate
creșteau la orizont, stârneau vârtejuri
în sus, pe cer, zideau mânia-n pielea
albastră a zenitului de vară.

Dar dedesubtul lor — ca-n încăperea
unui angelic Trismegist — substanțe
subtile, muzicale, transparente,
celeste medii reci, iradiante,
sisteme de atomi intrați în stare
de grație, principii nenumite
(cărora vai! cu spaimă și sfială
încerc acuma să le dau un nume
— *alormul, palilūmenul, efebiul,*
etericul *stirbol* asemeni unui
lucefăr nou născut, *roronțiul* rumen,
pulchridul ce străluce-n clipa morții
în irisul infantelor, *geralul,*
candidul *gril* în care măritișul
coralului cu albul ninge îngeri,
urmitul explosiv — arbust himeric
în care cântă pasărea Rurúty,
și — pavază supremă — translucidul
orfir, prin care Dumnezeu privește,
spre noi, ca să nu plângă de ce vede, —
acestea toate, prelungind văzutul
spre invizibil, răsplătind vederea,
făceau din mare-o inimă în care
— la semnul unor forme luminoase
ce, dănțuind, se mulțumeau să pară —
nevrednică și singură-ntrupare
în tot acest tărâm de fulgurații,
cu fața-n lacrimi, palid, am căzut.

V

De mult sunt orb și surd. Cu spumă rece
mă spăl pe ochi, și valul îmi astupă

all those who beg for destinies — were all
growing in the horizon, stirring whirls
upwards, into the sky, building the wrath
into the blue skin of the summer zenith.
But low beyond — like in the room of an —
angelic Trismegistus — substances
subtle and musical, transparent all,
celestial media, radiating, cold,
systems of atoms, come into a state
of grace, forever unnamed principles
(to which, oh, woe! I fearfully and shyly
will now be trying to ascribe a name)
— *alormium, palilumen and ephesium,*
stirbol ethereal, appearing like
a newborn evening star, *rorontium* ruddy,
pulchrid, that shines at the death's moment in
the iris of infantas, then *geral,*
the candid *gril* in which, the wedding of
coral and white snow down with angels, then
urmite, explosive — a chimeric shrub
where the Rurúty bird is singing, and
— the shield supreme — translucid *orphiry,*
through which the Lord almighty's gazing down
unto us, lest He cry of what he sees —
these all, pushing the seen out towards the
invisible, the sight rewarding, were
turning the sea into a heart, in which
— at the sole sign of some effulgent shapes
which, dancing, were content to only seem —
worthless and singular embodiment
throughout this realm of fulguration, with
my face in tears and livid, down I fell.

V

For a long time, I have been blind and deaf.
With cold foam I wash down my eyes; the wave

urechile cu sare. Umbra-mi poartă
povara — resemnată. O pupilă
acoperită cu *orfir* se uită
din ce în ce mai insistent la mine ...

corks up my ears with salt. My shadow bears
the burden all — resigned. An eyeball strange,
all covered up in *orphyry* is gazing
with more and more insistency at me ...

SECȚIUNE PRIN OCHIUL PROFETULUI

I

Dacă lumea e o sferă, dacă
ochiul lui Ioan Botezătorul
e o altă sferă, iar a treia
le-nvelește oglindită-n ele;
dacă practicăm o secțiune
prin treimea lor și bisturiul
trece printre paști și Andromeda,
Capul Matapan și Cerigotto,
despărțind vitroasa-n două cupe
ce se varsă una-n cealaltă, —
vom vedea cum vine din pustie,
ca un țap ce pute-a greieri putrezi,
un străin cu barbă și toiag.

II

De prea mulți copaci, de mult prea multe
gâze, păsări, pești și târâtoare,
de nămolul miilor de râuri,
și de zeci de mări ce sorb sub humă
alte mări, precum și de mulțimea
peșterilor care mută munții,
centrul lumii — cuib în care toate
păsările-ar trebui să ouă —
nu e nicăieri. Și niciodată
nimenea n-ar ști unde se află,
dacă - obosit de-atâta umblet
și-auzindu-se strigat — străinul
n-ar cădea pe malul unui râu.

A SECTION THROUGH THE PROPHET'S EYE

I

If the world is a sphere, if
the eye of Saint John the Baptist
is another one and a third sphere
covers them, mirrored into them;
if we perform a section
through their trinity and the scalpel
crosses 'twixt Easter and the Andromeda,
Cape Matapan and the isle of Cerigotto,
splitting the vitreous body into two cups
which flow into one another, —
then we shall see, coming from the desert,
like a he-goat stinking of rotten crickets,
a stranger with a beard and a staff.

II

Because of too many trees, because of much too many
bugs, birds, fishes and reptiles,
because of the mud of the thousands of rivers,
because of tens of seas that suck down, under the clay,
other seas, as well as because of the host
of caves that move mountains,
because of all these, the center of the world
— a nest where all birds should lay eggs —
is nowhere to be seen. And never ever
would anyone know where it lies,
unless — tired with so much walking
and hearing he's called — the stranger
didn't fall on the bank of a river.

III

Dacă-n sfera cea din mijloc râul
e Iordanul; dacă-n cea mai mică
este dâra unei lacrimi arse; —
sus, pe suprafața măturată
de comete, râul are-un nume
îngeresc. Străinul îl cunoaște.
Secțiunea noastră ni-l arată
obosit, pe mal la toate trei.

IV

Ce mai are de făcut — e simplu.
Pe o linie care-i coboară
din zenit prin creștet în țărână,
el strămută râurile: râul
cel cu nume îngeresc îl pune-n
sfera mică; ia din mâl Iordanul
și-l așează noroios pe boltă;
iar în locul lui, spre Marea Moartă,
paște dâra unei lacrimi arse.
Face toate-acestea cu cuvântul,
stând întors cu spatele spre cei ce
scormonesc în râul cel cu nume
îngeresc, strângând cu râvnă-ri poală
pietre negre, ca să-l lapideze.

V

În trei sfere, îmbucate una-n
alta, curg frumos trei râuri line.
Dacă secțiune-a fost făcută
transversal, aseptice, cu migală,
vom vedea că-n fiecare sferă
curge iarăși propriul ei râu.

III

If in the middle sphere, the river
is the Jordan; if in the smallest,
there is the trace of a burnt tear; —
high above, on the surface swept
by comets, the river has
an angelic name. The stranger knows it.
Our section shows him to us
tired, on the banks of all three.

IV

What is left for him to do — is easy.
Along a line that descends
from the zenith, through the crown of his head, into the clay,
he shifts the rivers from their beds: the one
with an angelic name goes to
the small sphere; he takes from the ooze the Jordan
and sets it, muddy, on the vault;
and in its stead, towards the Dead Sea,
there grazes the trace of a burnt tear.
He does all this by means of the word,
his back turned to those who
are rummaging the bed of the river with an angelic name,
zealously gathering in their lap
black stones, to lapidate him.

V

In three spheres, interlocked into
one another, there smoothly flow three quiet rivers.
If the section has been performed
transversally, aseptically, scrupulously,
we shall see that in each sphere
there flows again its own river.

INSOMNIA

I

Ne trebuie mult timp ca să simțim
că suntem treji ...

Se coșcovește lemnul
în leagăn, scaun, masă; se desumflă
grădina spânzurându-se de păsări;
trec ulițele fără să mai facă
popas în pragul porții noastre; mînzul
dărâmă cu copitele nisipul
castelelor, heruvii năpârlesc;
iar pielea noastră tot adună-n ea
— ca într-un foale lipicios și umed —
dovezi că somnul a trecut cu ploaia.
Da — suntem treji. Dar noaptea fără fulger
a neființei — care se tot scurge
din trupul nostru, parc-am fi înecați
și ne mișcăm în mâini — încă burează
în mădulare, secretând într-una
o ameteală dulce. Suntem treji ...
O, Doamne, cât de răcoros ne pare
puținul întuneric ce se lasă,
îndată după cină, -asupra noastră!
Dar vai! ce iute trece: suntem treji ...
Și trebuie să vină prima rană
și primul adevăr cu viermi, și prima
îmbrățișare ce-alăptează scârba,
ca să simțim cât de-ascuțit e glasul
ce nu ne lasă s-ațipim ...

Atunci
luăm această sabie în mână.

INSOMNIA

I

We need a lot of time to feel that we
are still awake ...

The wood is swelling out
in cradles, chairs and tables; and the garden,
deflating, hangs itself on birds; outside,
the streets pass by and don't stop any more
at our gate's threshold; the unbridled colt
brings, with its hooves, the sand of castles down;
and cherubim are molting; and our skin
collects — like in a wet and sticky bellows —
the proof that sleep has gone by, with the rain.
Yes — we're awake. And yet, the flashless night
of nothingness — which keeps on draining out
of our worn bodies, as if we were drowned
and walking on our palms — still drizzles down
into our limbs, secreting constantly
sweet dizziness. Yes, we're awake ... And, oh,
how sweetly cool does feel the little pall
of after-dinner darkness, to us! And
behold how fast it passes: we're awake ...
And we must feel the bite of the first wound
and the first piece of truth that swarms with worms,
the first embrace that suckles nausea,
before we sense the shrillness of the voice
that will not let us doze off ...

Only then,
ready to cut, we take this sword to hand.

II

Mereu asupra altora, nicicând
destul de-adânc — până la os! — cu lama
nu trecem peste trupul nostru ...

Numai

în tine veghea e sinucigașă:
tu — care nu poți îndrepta spre alții
tăișul ei; tu — arbore al spaimei,
pe dinlăuntru clătinat de-un aer
mult mai rarefiat decât al nostru;
tu — care porți la subțiori doar puful
secret al unui cuib de colibri ...

Sunt pomi pe care soarele, fidel
sculării sale, îi rănește zilnic
cu propria lor preajmă.

Am să pot,
iubito,-ntoarce de la tine spada
pe care-o mânuiești fără să știi? ...

Sărută-mă. E singura scăpare:
văzându-se slujit, cineva uită
să pună preț pe capetele noastre.

II

Always held up 'gainst others, never will
its blade cut deep enough — down to the bone! —
through our own body ...

Only there, in you,
is there a suicidal sleeplessness:

in you — who cannot towards others point
its cutting edge; you — quaking tree of fear,
that quivers, shaken inside by an air
that's much more rarefied than our own;
you — carrying under your armpits but
the secret fluff of a hummingbird's nest ...

Yes, there exist such trees, on which the Sun,
to his rise faithful, will inflict the wound
of their very surrounding ...

Tell me, love,
will I ever be able to turn back
from you the sword you're handling unawares?...

So, kiss me. It's the sole deliverance:
seeing he's served, someone's forgetting now,
awhile, upon our heads to set a price.

PISCU SAU DESCRIEREA POEZIEI

I

Deasupra coniferelor, sub talpă
piatra se face muget. În odăjdii
acvila se rotește covertindu-mi
priveliștile-n tronuri moi de orgă.
Aici m-am fost și nu voi fi. Dar sunt!

II

Nu greutatea trupului, nici surda
cădere-a pleoapei după orologii,
nu leneșul miros care-ntr-o jnepeni
se jupuie-n neștire, nici retina
ce codoșește sacre abțibilduri,
nici palmele în care mi se-așează
găoacea lucrurilor mângâiate, —
din toate-acestea n-am pierdut nici una.
Ușorul s-a desprins de mine: spuma
conceptelor, răsfrângere-ntru spiri
a lumii arse, doică fără lapte.
Posed, în loc de vorba „piatră”, piatra.

III

Fragilitate, soră maculată
de trompa unui fluture senil!
Imperiul tău era câmpia stearpă
pe care-ntr-o caleașcă văruiată,
cu pletele-ntrecând în zvon țânțarii,
suind pe tuburi moarte licuricii
o străbăteai . . . Tu, soră-n care spațiul

THE PEAK OR THE DESCRIPTION OF POETRY

I

Above the evergreen, under the sole
the stone grows into roar. In vestments clad,
the eagle's circling and its circling shapes
the landscapes in soft thrones of organ sound.
Here I've become, and won't be. Yet, I am!

II

Neither the body's weight, nor the dim fall
of eyelids, with the clock in keeping, nor
the lazy smell that peels down, unaware,
when among junipers, the retina,
procuring sacred transfers to my sight,
or my palms' cup, where settles down the shell
of all the things I ever have caressed —
of all these things, none have I ever lost.
The easiness detached from me: the foam
of concepts, a reflection into spirit
of burnt-up worlds, a nurse devoid of milk.
Instead of the word "stone," the stone I have.

III

Fragility, you sister maculated
by the probe of a senile butterfly!
Your empire was the barren field, cross which,
riding a whitewashed chariot, you went,
your hair's hum stronger than mosquitoes' buzz
and making glowworms climb upon dead tubes . . .
You, sister mine, in which the gaping space

își ciopârțește—odraslele iubite,
primește-mă: tu ești și-aici acasă.

IV

Pe roți dințate, preajma sură vine
de-a bușilea: tălângile și tusea
unui motor, lucerna delirantă,
impresia de oboseală care
miroase-a impiecat, și fumul țanțos,
și decrepitul ceasului de taină,
și putregaiul credincios luminii,
și-un pui de pasă căzut din cuib, —
toate acum îmi suplinesc urechea,
toate deodată-n porii mei transpiră.
Nu-mi voi întinde brațele, de teamă
că sparg cu degetele mele sfera.

V

Dar oare-ntr-adevăr sunt astăzi robul
azurului? O joasă iminență
se-ndreaptă sus, gâtlejul lumii parcă
ar aștepta să-i gâdil omușorul.
Un far mușcând din noapte pare-o găză
pe ochiu-arat al unui înger putred.

VI

Gâlceava lucrurilor cu profeții
ce le-au numit — mi-e patria. Pe-o pânză
de cort, în care zac, îmi zugrăvesc
Pleiadele și Ursa. Adevărul
stă-n pulberea vocalelor, și fată.

is butchering its offspring cherished, do
receive me: here, as well, you are at home.

IV

On cog wheels, the grey roundaboutness creeps
in, on all fours: and now the cattle bells,
an engine's couch and the delirious lucern,
the impression of exhaustion that is reeking
of minor civil servants, the bold smoke,
the flow decrepit of the secret hour,
the mould that has stayed faithful to the light,
a birdie that has fallen from its nest —
all these now fill in for my ear and all,
at the same time, out of my pores perspire.
I will not put my arms out now, for fear
my fingers clumsy should break up the sphere.

V

But am I really now the slave of azure?
An imminence from low is heading upwards,
as if the world's wide throat were wide agape,
expecting that its uvula I tickle.
A lighthouse bites into the night — a bug
upon the tilled eye of a putrid angel.

VI

The quarrel of the objects with the prophets
who named them — is my homeland. On a cloth
of tent, in which I lie, I'm picturing
the Pleiades and the Bear. The truth stands in
the dust of vowels, and it's cubbing forth.

La buzele ce gângăvesc dospește
un grai al celor rătăciți cu duhul,
erzaț divin, delir hrănind cu bale
o scundă-aproximație-a salvării.

VII

Dar mai nainte ca ovăzu-n lună
să cânte secerii, o, Persephone;
dar mai nainte ca răcoarea unui
stejar să ardă ca o fată mare
la pieptul însumat al unui fulger;
dar mai nainte ca răcoarea unui
să-ntoarcă-n străvezime, limba însăși, —
minunile-au avut, o clipă, carne,
au fost mușcate și-au scâncit sălbatic
ca iepuroaicele-ntr-un lan de sfeclă
Eu stau pe tronul țipătului lor

VIII

Domnie fulgurantă! Clipă-n care
o pasăre își spală clonțu-n apă,
un tâlc se face viu, atacă timpul
și-l sfâșie cu dinții lui de lapte . . .
Domnie uzurpată! Veac în care
cuvintele abdică, uliul cade,
nisipu-n scoică simte că-i nisip . . .

IX

Acest amiaz al nopții-mi stă pe umeri
ca o mantie de exil: această
scăzută înstelare îmi perindă
reversul Scorpiilor alertate;

On stuttering lips, ferments the speech of those
who've lost their senses, surrogate divine,
delirium that feeds on its own spittle
a small approximation of redemption.

VII

But right before the oats grown on the moon
sing to the sickle, oh, Persephone;
but right before the coolness brisk of one
oak tree should burn with passion, like a maid,
against the summed-up breast of lightning, and
yes, right before the coolness of the one
had turned the very tongue to transparence,
for one sole instant, miracles had flesh,
were bitten deep and wildly moaned, just like
she-rabbits in a turnip field. I now
sit on the throne their screams have raised for me.

VIII

A reign of fulguration! Instant when
a bird in waters washes down its beak,
a meaning comes to life, attacks the time,
and with its milk teeth, tears it all apart . . .
Usurped reign! A century in which
words abdicate, the eagle's falling down,
the sand within the shell feels it is sand . . .

IX

This noon of night upon my shoulders stays,
an exile's cloak: and in this clustering low,
reverted, scorpions in alert pass by;

acest lăuntru mă-npresoară lănced
ca bubele pe cei leproși, ca iarba
cu vâz multiplu hoitul unui câine.
O, nu-s vecin decât cu mine însumi ...

X

Deci și cu tine, Umbră mai frumoasă
ca trupul meu: vid ce-mi zbârcește masca,
nuanță doliu a-nverzirii mele,
abces pontifical între săruturi!
Din șesul meu cu iepe pântecoase
și până-aici, sub rai, unde bocancii
absenței îmi rănesc cu ținte fruntea,
scripeții tăi au ruginit în mine
precum fadoarea de meduze-n golfuri.

XI

Pe scalpul meu troheii tăi atârnă,
înscriși cu apă tare, într-o șură.

XII

Deasupra conferelor, sub dulce
zenitul este-o blasfemie ștearsă,
atât de-ntunecată-ncât acvila
se bucură, clocește-n ea, și-așteaptă
căderea nopții — ca să-și vadă umbra.

this inside, that so languid circles me
like wounds the lepers, and like grass surrounding
with thousand eyes the carcass of a dog.
Oh, I am but the neighbor of myself ...

X

And consequently yours, you shade more lovely
than I myself: you void that my mask wrinkles,
mourning nuance upon my growing green,
pontifical abscess among the kisses!
Out of my plain with stout, round-bellied mares,
and down here, beneath heaven, where the boots
of absence wound my forehead with hob nails,
your pulleys have all rusted down in me
like jellyfish insipid in the bays.

XI

Your trochees all are hanging down my scalp,
etched in with acid, sometime, in a barn.

XII

Above the evergreen, beneath the sweetness,
the zenith is a faded blasphemy,
so dark, it makes the eagle to rejoice,
to hatch within itself and eager wait
for nightfall — so that it can see its shade.

ARTĂ POETICĂ

Cu învierea păsărilor albe
de pe covoru-acesta oltenesc
începe și sfârșește o legendă.
Eu însumi sunt prizonierul ei.
Nu mă-ntrebați mai mult. Stălucitoare,
ca orice astru, poate fi prezența
vocalelor, iar ceea ce rotește
în jurul lor e rod al disperării
de-a stabili contacte. Păsări albe,
negând urzeala proprie, nu însă
și zborul ...

Pe acest tărâm domnește
umbra tiranului decapitat.
Prizonier, eu nu respir decât
în amplul du-te-vino al suveicii.

POETIC ART

Alongside with the resurrection of
the white birds in this carpet from Oltenia
a legend there begins and finishes.
I am myself a prisoner of it.
Don't ask me more. The presence of the vowels
can be as bright in shining glamorous
as any star, and what revolves around them
is fruit to the despair of making links.
White birds, denying their own warp, yet not
the flight, as well ...

Over this land, there reigns
the shade of the beheaded tyrant. I,
as prisoner of it, can only breathe
within the shuttle's ample side-to-side.

CE MI S-A ÎNTÂMPLAT CU DOUĂ CUVINTE

„Rămâi, i-am spus cuvântului *floare*:
hărăzit mi-ai fost de Domnul, ca scut“.

Atunci florile s-au umflat pe cărare,
cu puroi și leșin m-au umplut,

pradă țânțarilor egipteni m-au lăsat
într-un soios tabernaclu.

Cuvântul *taină* l-am alungat:
De-atunci sunt șperaclu.

WHAT I EXPERIENCED WITH TWO WORDS

“Stay,” I asked the word *flower*, “by me:
God has destined you to be my shield.

Then the flowers swelled up, on the path, suddenly
and with pus and swoon I got filled,

to Egyptian mosquitoes they left me as prey,
in a tabernacle’s dirty den.

The word *mystery* I did chase away:
I have been a picklock since then.

CONJURATIO POETICA

Una și singură,
pulsar
între Alfa și Omega,
lauda locuiește în cerul gurii.

Acolo —
fâlfâind în locul păsării,
cuvântul *pasăre* se ouă în cer.

Acolo —
suferind în locul inimii,
cuvântul *inimă* nu obosește.

Acolo —
durând în locul iubirii,
cuvântul *iubire* se-mparte la castori.

Din exil,
Ioan-fără-Limbă
— prințul cu sabia-n teacă —
ne-a trimis veste.

Să așezăm zale ori călți
între noi
și tăișul lucrurilor.

Să întemeiem
în alb
Împărăția Cuvintelor.

CONJURATIO POETICA

One and only,
pulsar
between Alpha and Omega
the praise inhabits the palate.

There —
fluttering instead of the bird,
the word *bird* lays eggs in the sky.

There —
suffering instead of the heart,
the word *heart* won't get tired.

There —
lasting instead of love
the word *love* shares up to the beavers.

From the exile,
John Lacktongue
— the prince with a shielded sword —
has sent us his tidings.

Let us put mails or tow
between ourselves
and the edge of things.

Let's found
in white
the Kingdom of Words.

MÂNTUIRE

Mă mântuie vântul fără opreliști
din pustiu, simunul verbal:
de mine însumi și de priveliști,
de greutatea rămasă pe cal.
Fără trup, dar mai ales fără limbă.
Mă mântuie falsul meu pas,
de spațiul care prin mine se plimbă,
de timpul căruia-i sunt ceas.
Într-o plasă. Oare sunt nodul sau ochiul?
Mă mântuie doar, neputincios,
cuvântul bolborosit: de deochiul
lucrurilor cu bulbul sticlos.

SALVATION

I'm saved by the wind with no bound
of the desert, the verbal simoom:
from myself, from the sights around,
from my weight left on horseback, like doom.
With no body, but mainly no tongue.
I'm saved by my step gone astray,
from space, in me walking along,
from time, whose timepiece I stay.
In a net. Knot or loophole am I?
I'm only saved, powerlessly,
by the stammering word: from the evil eye
of the glassy-bulbed things around me.

NATURĂ MOARTĂ

Fructele din tablou sunt un adio.

(Pe masă, copiile lor zbârcite
agită-n vânt batiste-aromitoare.)

Albastru, verde, indigo vor arde
orașele sortite să le-afirme.
Amorurile multe vor stârni: o formă
imătură sub fardul lor va duce-n
ispită mateloți miopi de sare,
lorzi neutrali, profesori de bucate,
copii care vor crede că sunt discuri.

(Pe masă, la soroace vechi, pluti-vor
din nou batiste dulci — o, imitații,
la ora șapte cina unor grauri ...)

Ele, în țara unde cresc magneții,
nu-și pot epuiza virginitatea.

STILL NATURE

The fruits in the painting are an adieu.

(On the table, their wrinkled copies
put up their scented kerchiefs in the wind.)

In blue and green and indigo will burn
the cities destined to acknowledge them.
They'll stir up many loves: an immature
shape, hiding 'neath their fard, will lead into
temptation sailors short-sighted with salt,
and neutral lords and teachers of cuisine,
and children who'll believe that they are disks.

(at terms foredoomed, sweet kerchiefs will still float
over the table — oh, faint imitations,
at seven o'clock the dinner of some starlings ...)

There, in the country where the magnets grow,
they can't exhaust all their virginity.

POETUL CA NEGUSTOR DE ZĂPADĂ

Odată cu-nceputul primăverii,
când neaua piere și copiii, dornici
să rădă de cei mari, găesc în locul
troienelor doar frați, părinți — doar oameni
gata făcuți — apare în cetate
nebul care vinde nea. O iarnă
sălbatică îi scânteiază-n suflet,
iar el precupețește crunt: o iarnă
cu pomi golași și păsări amorțite,
cu ape ce vorbesc în somn sub sloiuri
și cu semințe oarbe pregătindu-și
exploziile. Pe poleiu-albastru
din ochiu-i stâng trec lebede în sănii,
iar știuci de-argint, la copcă, pot fi prinse
în bulbul celălalt, întors spre noapte.
Fără de milă, el își vinde marfa.
Apoi, fiind el însuși de zăpadă,
se-mparte tuturor: fulgi și pene
infinitesimale-nseamnă drumul
pe care-o oaste albă nevăzută,
cu comandanți ce poartă tui de mături,
ocupă toate posturile-cheie
ale cetății, condamnând statuia
primarului care tronează-n piață.

THE POET AS A MERCHANT OF SNOW

When spring begins and snows are melting 'way,
and children, wishing to mock grown-ups find,
instead of snow heaps, brothers, parents only —
ready-made people, only — then appears
the fool who's selling snow in town. A fierce
winter is gleaming in his soul, and he,
he is a petty trader; it's a winter
with bare trees and with birds that have grown numb,
with waters talking in their sleep, 'neath floes,
and with blind seeds preparing their explosions.
On the blue frost in his left eye snows pass
in sleighs, and in the other eyeball, turned
towards the night, you can fish silver pike.
He sells out ruthlessly his merchandise.
Then, being made of snow himself, he shares
himself out to the people: down and feathers
of smallness infinite mark out the way
for an invisible white army whose
commanders, brooms as banners, occupy
all key posts in the borough, then condemn
the mayor's statue, perched in the main place.

STRUCTURĂ

Răpite — de cine? — mirosul, culoarea!
 Prezumptivul tâlhar
și-a lăsat glob de pâslă, numai suflarea,
 arhitectură de har:
captive-n calcinata ei formă, severă
 ca un astru lansat
dimineața din nara oilor, ca o sferă
 de lumină prin sat.
Nimic mai vorace-nlăuntru, mai umil înafară.
 Nimic mai puțin dens:
asemenea bietelor cuvinte, fanfară
 sugrumată de sens.
Un silf orb care-mplântă-n aer grăunțe:
 păpădia — totem
suflat de poeți, în fața Timpului, ca s-anunțe
 că nu se mai tem.

STRUCTURE

Ravished all smells, all colors — who hath?
 The would-be thief, amiss,
left behind, as a felt globe, only his breath,
 architecture of bliss:
caught into its calcined shape, severe,
 like a star in flight,
at dawn, from the nostril of sheep, a sphere,
 o'er the village, of light.
Nought's more voracious inside, humbler outside. And
 nought is there less dense:
like the wretched words, a poor brass band
 strangled by their sense.
Blind elves, thrusting seeds in the air, askance,
 dandelions — clear
totems blown by poets towards Time, to announce
 that they no longer fear.

VINEREA NOASTRĂ MISTUIE TIMPUL

Crezi tu că râul curge, că unda
care ne scaldă-i pururea nouă?
Patrie fixă, arde secunda;
prinse-n piroane — stele și rouă.

Iată — uimită cumpăna ține
zodia-n aer, floarea și ghimpul.
Eu încă vin, și-acum, înspre tine.
Vinerea noastră mistuie timpul.

LOOK HOW OUR FRIDAY DEVOURS TIME

Do you believe that the river is flowing,
the wave upon us is always new?
Cosmic-set homeland, the second burns glowing;
nailed down in rivets — both stars and dew.

Look - the stunned balance holds out in the blue,
alike, the flower, the thorn, the sign.
I am still coming, still making for you.
Look how our Friday devours time.

UN STROP DE GRAȚIE

Un strop de grație, uimit, așteaptă
să picure. O, degetul teribil
arătător spre fragedă mea treaptă ...

E prea târziu? Sublim-neverosimil
apare calmul vânt al serii, care
abia ca un respir suprasensibil

cutează-a se mișca în nemișcare.
În palide-alveole se adună
o miere care nu e de mâncare.

Ce fluture menține-n zări o dună?
Când va zbura, nisipul o să-nceapă
să curgă iar, cu zbârnet de gordună.

Ca-mpărătești cămăși de in, în ceapă
se calcă foile: în parc miroase
a putred ochi întredeschis de apă

prin care-noată ghipsuri. Chiparoase
pornesc să crească, albe, pe șindrile
de schituri: calendarele sunt roase

de ani ce vor veni, iar prin argile
se-aud plânsori, parc-ar voi să lingă
statui visate, zeități fragile.

O, zgomot al poemelor, carlingă
în care-atât de mult aș vrea s-adoarmă
obrazul tău: un alb ardent să ningă

A DROP OF GRACE

A drop of grace, amazed, is waiting there
to drip down. Oh, the index terrible
that's pointing at my frail step in the stair ...

Is it too late? Sublimely improbable,
there comes the quiet evening wind's caress,
hardly a breath beyond the sensible,

which sole dares move in the unmovedness.
In pale alveolae, a honey heaps
up, that's not meant for eating's gluttonness.

What butterfly, at the horizon, keeps
a dune up? When it flies, the sand will start
its flowing, with a fiddle's buzzing sweeps.

Like royal linen, coats in onion's heart,
press tight together; and the park reeks out,
of puddle's putrid eye lids half-apart

where plaster statues float. Tuberoses sprout
out, white, through shindles of hermitages:
and calendars to tatters are worn out

by years to come; and through the clay there is
a wailing moan, as if it craved to tongue
some dreamed-of statues, fragile deities.

oh, noise of poems, cockpit in whose song,
so very hard I'd like to put to sleep
your brow: an ardent white should snow along

tărățe de lumină, o alarmă
să-ncline talgerul balanței ... Aur,
de aur pare-amurgul ce se sfarmă —

un strop de mir înverșunând un taur ...

with chaff of light, and an alarm should sweep
and tip the scales ... Gold, made of sheer gold bright
the sunset seems, crumbling to darkness deep —

an ointment drop, that stirs a bull upright ...

HERGHELIA

Herghelie pestriță-ntr-o lume prea strâmtă:
patru mustanți, cap la cap, ca-ntr-o cursă
de bolizi (numai văzul ceresc e-mblânzit)
poartă sicriul meu parfumat. Cucuveaua
îi veghează dormind în leșiile-amiezii.

Au păscut busuiocul; au lins calendarul
apelor: au pipăit vidul din partea aceasta
și cealaltă, ca aerul o bășică umflată;
și-au întrecut chiar tropotul care, acum,
bocănește ca un car pe drumuri proaspete de țară.

Numai văzul e îmblânzit. Motoare și muzici,
trupuri, simulacre de sare, găze septempunctate
și-aroma de târlă în care ciupercile-ajung
pùbere peste noapte — toate i-au fost hrană
doar lui. Ceilalți mor de foame, de sete.

Patru mustanți, cap la cap. Numai al cincilea
mi-a făcut suportabilă lumea: visând-o.
Numai el se arcuiește încă, semn de-ntrebare
cu coamă, când ceilalți scapă brusc de povară
la capătul fără speranță al curcubeului.

THE HERD

A motley horse herd, in a world too tight:
four mustang, neck by neck, like in a race
of cars (only the heavenly eye is tamed)
are carrying my odorous coffin. The owl
keeps vigil on them, asleep in the noon's lyes.

They've grazed up the sweet basil; licked the calendar
of waters: they've felt for the void on this side
and the other, like the air feels a swollen-up bladder;
they've even outstripped their own clatter which, now,
is rumbling cartlike on fresh country roads.

Only the sight is tamed. Engines and music,
bodies, salt simulacra, septemdotted bugs
and the aroma of sheepfolds, where mushrooms grow
nubile overnight — all these have fed
him alone. The others are starving, parched.

Four mustangs, neck by neck. The fifth one, alone,
has made my world more bearable: dreaming it.
He alone is still arching up, a maned question mark,
when the others are suddenly relieved of their weight,
at the hopeless end of the rainbow.

HIEROGLIFĂ SPAȚIALĂ

Era un dulap așezat la perete,
o ladă de lemn lustruit. Niciodată
deschisă: nimic nu era înlăuntru.

Pe masă o floare murea pe-ndelete
uitată: petalele — aur și icter,
parfumul — trufie a pajiștei, fadă.

Copiii jucându-se veseli prin casă
fugeau, se loveau în cădere de ladă,
pluteau în lumina pierdută a zării.

Iar spațiul stătea netezit, impalpabil.
În idol și zeu se-mpărțea deopotrivă:
expus unui schimb, derobat jubilarii.

SPATIAL HIEROGLYPH

A sideboard there was, 'gainst the wall it was standing,
of stout, polished wood, just a trunk. But it never
ever was open, because it held nothing.

A flower would leisurely die on the table,
forgotten: its petals, icterus-golden,
its perfume — the meadows' superbity, dull.

And kids 'bout the house, who were merrily playing,
would run, hit the trunk as they fell, and were floating
adrift, in the lost light of the horizon.

The space was impalpable, smoothed out, lying.
Alike into idol and deity splitting,
object to change, made elude jubilation.

POEMUL CA LOZ CÂȘTIGĂTOR

Vă spun: „E neagră”, însă nu e neagră.
Vă spun: „E cioară”, însă nu e cioară.
Ordinea ciorii negre este alta.

Vă spun: „E verde”, însă nu e verde.
Vă spun: „E iarnă”, însă nu e iarnă.
Dar eu posed acum o iarnă verde.

Poemul e un loz care câștigă
mereu. Jucați pe cioară: iată cioara.
Jucați pe mine: iat-o iarnă verde.

Esențiala diferență dintre
aceste lucruri n-are corp: trăiește
ca un abis cu buzele lipite.

THE POEM AS A WINNING LOTTERY TICKET

I tell you: "It is black," but 'tis not black.
I tell you: "It's a crow," 'tis not a crow.
The order of the black crows is another.

I tell you: "It is green," but 'tis not green,
I tell you: "It's a winter," 'tis no winter.
Yet, a green winter I do now possess.

The poem is an ever-winning ticket.
Bet on the crow: and here's the crow come out.
Or bet on me: and here is the green winter.

For the essential difference between these
things is deprived of body: and it lives
like a deep chasm with its lips stuck tight.

POEMUL CA SOMAȚIE A LECTURII

El nu e această lumină, nu poate.
El nu e un lucru în sine, ci toate.
El are-opintiri și reacții netoate.

Citiți-l încet. El e însuși încetul.
Primiți-l discret. El e însuși discretul.
El n-are a face nimic cu poetul.

Priviți-l de sus: e o simplă figură.
Rostiți-l mereu: e o lipsă în gură.
El n-are o altă ființă mai dură.

El nu e prezent. Însă poate să fie.
El nu-i de cules, ca o tulpure vie
de litere coapte. Siliți-l să fie.

THE POEM AS A CHALLENGE TO READING

He isn't this shining, because he cannot.
He isn't a thing in itself, but the lot.
He's straining and silly reactions he's got.

He's slowness itself. So read slowly through it.
He's discretion itself. So receive it discreet.
With the poet he hasn't to do a slight bit.

Look at him from high up: he is a figure, mere.
Keep on saying it: he's in your mouth a gap, sheer.
He has no tougher substance with which to appear.

He isn't yet present. Although he can be.
He's not to be picked like a turbid vine, see,
of overripe letters. So, force him to be.

CÂNTECUL VISĂTORULUI

Gross ist das Werden umher
Hölderlin

Mare-n ființă e preajma, când astrul
iubirii zvâcnește. Asemenea, când
tot ce atingem se sfarmă sub deget,
posibilul încă palpită.

Numai cu visul în inimă, numai
uitând primăvara plugarilor, ies
clipele-n cale. Atunci întâmplarea
respiră, suveica urzește.

Nu ne-a fot dată și nouă, cândva, o
asemenea șansă? Absență erai:
sunet în apă, auzului încă
ferit, fâlfâiere în trestii.

Vidul din mine avea însă nume,
plăind înflorea, precum rapița; dar
mult mai adânc decât vântul și apa
umplea încăperile zilei.

Umbră și veste de-atunci sunt de-ajuns ca
să clatine zodia. Gura greșește,
însă greșeala-i ea însăși o gură:
sărută și cere săruturi.

Nimeni și totul ne stau mărturie.
Dar numai de noi sunt somate mereu
frunzele moarte, cuvintele-n care,
complice, tăcerea visează.

Rod al treziei, o stea disperată
a zorilor ești. Între cei hărăziți,

THE DREAMER'S SONG

Gross ist das Werden umher
Hölderlin

Great in its being is nighness, when love is
like shooting stars flaring in it. Just as when
all that we touch falls to shards 'neath our finger
the possible still goes on throbbing.

Sole with the dream in your heart set, and only
forgetting the spring of the ploughmen, there come
moments, your way. Then the happening's breathing,
the shuttle is warping its fabric.

Weren't we given in times we've forgotten
a chance of the kind? An absence you were, then:
sound in the water, and were to the hearing
still shielded, a swish in the rushes.

Yet it was bearing a name, this strange void in
myself, and while fading, it bloomed like the rape plant;
gift that's more deep than the wind and the water
that filled all the rooms of my daytime.

Shadow and news have, since then, been enough to
make shudder the Sign. Yes, the mouth is mistaken,
but the mistake in itself is a mouth and
it's kissing and craving for kisses.

No one and everything stands as our witness.
Yet only by us are continuously summoned
leaves that are withered, the words, where, embedded,
the silence, accomplice, is dreaming.

Fruit of the wake, you're a desperate star of
the dawn. And among those predestined of lore,

spațiul e suflet, cu tăpile goale
aleg răsăritul din rouă.

Fii credincioasă, deci, sfintei vacanțe-a
realului! Tăpile nostre prin vis,
nu peste pietrele Appiei, suie
spre marea cu tunete albe.

space becomes soul, and with bare feet a-trodding,
the morn from the dew they keep picking.

Give then your faith to the holy respite of
the real! For our soles as we dream and we walk
not the rough stones of the Appian climb, but
the sea, with its thunders of whiteness.

TERȚINE-N CINSTEA UNUI VÂNT NEBUN

Era doar vânt. Dar cine-avea curajul
să-i strige-n față adevărul? Iarba
servea în vârf de sulii echipajul.

„Tu nu ești primul care-mi smulge barba.”
Era doar vânt. Cutreiera pământul.
Sub tălpi se viscolea în hohot oarba

zbrăbunță risipită, jurământul
cocoarelor, pe care-l spulberase.
Era doar vânt. Și nu-și găsea mormântul.

Îl însoțea, învârtejit în grase,
hilare arătări sporindu-i hora,
un praf gălbui ce năpădea terase.

„Aruncă-mă în ochii tuturor.”
Era doar vânt. Și-n zarea bleumarină
un pâlc de nori umfla multicolora

iluzie a formelor, cortină
cu stâlpi și turlle scânteind prin țară.
„Ți-ai numărat orașele, țarina?”

Era doar vânt. Și forfota sprintărilor
a văilor care-i spuneau pe nume
îi strălucea pe mână, ca brățară.

Era doar vânt. Se-ncoronase-anume
să logodească flori, s-aducă ploaie.
Dar prelungea un sterp surâs prin lume

TERCETS IN HONOR OF A SILLY WIND

'Twas naught but wind. But who had courage to
shout out the truth into his face? The grass
was serving, on the tip of spears, the crew.

“You're not the first to tear my beard and pass.”
'Twas naught but wind. Over the earth, astray.
'Neath soles, in bursts of gales, the blinded fuss

of sterile grains was scattering away,
the oath of cranes, he'd swept to distances.
'Twas naught but wind. And found no grave to stay.

Alongside with him, whirled into obese
hilarious phantasms, reeling on,
a yellow dust came, choking terraces.

“Throw me into the eyes of everyone!”
'Twas naught but wind. 'Gainst the skyline dark-blue,
a bunch of clouds swelled up the motley run

of the shapes' semblance, curtain full of hue,
with domes and pillars, shining through the land.
“Tzarina, have you counted your towns through?”

'Twas naught but wind. And, of each water strand
that called his name, the frisky fretting 'round
was shining as a bracelet on his hand.

'Twas naught but wind. But, yet, he had been crowned
on purpose, to wed blooms and bring the showers.
But he prolonged a barren smile around

și, măgulit că salcia se-ndoaie
în fața lui, obișnuia să fure
slugărnicia frunzelor vioaie.

Era doar vânt. Și năvălea-n pădure
ca vizigoții-n temple. Dar gorunii
sfidau tăcuți, cu trunchiurile dure,

sminteala lui, visau în raza lunii
sub cerul pustiiit de mere coapte.
„O, împărații lumii — și nebunii!”

Era doar vânt. Și se stingea în noapte.
Și cerul negru se făcea de lapte.

the world, and flattered that the willow cowers
in front of him, he used to steal away
the slavishness of sprightly leaves and flowers.

'Twas naught but wind. But into woods, astray,
he'd rush, like Visigoths in temples do.
Yet rough-trunked oaks, in mute defy did stay

and faced his folly, moonlit, dreaming through,
beneath the skies bared of ripe apples' light.
“Oh, kings of this wide world and madmen too!”

'Twas nought but wind. And dying in the night.
And the black sky was growing, slow, milk-bright.

DEMOSTHENE

Sunt singurul ce știu că vorba poate
să-și vândă limba ei . . .

Într-un amurg,
umblam, ca de-obicei, pe malul mării.
Fantomele stihiei, hexametree
neptunici îmi erau pe vremea-aceea
rivalii preferați. Când, dintr-o dată,
din âgora, răzbi spre mine zvonul
mulțimilor ce ridicau pe soclu
un zeu macedonean: întreg văzduhul
era coroana lui, și marea însăși
umfla în juru-i dîtirambi de spumă.

Simțeam că sunt chemat să-l laud: gura
mi-era-ncliată de mărirea lui.

Noroc că pietrele ce le țineam sub limbă
erau tăioase și vorbeau grecește . . .

DEMOSTHENES

I am the only one to know that speech
can its own tongue betray . . .

At sunset, once,
as always, I was walking on the shore.
Elements' ghosts, rhythmic hexameters
were at that time to me the favorite rivals.
When, suddenly, out of the agora,
came to me, faint, the hum of crowds, who were
raising high up a Macedonian god
upon the pedestal: and all the sky
became his crown; the sea itself round him
billowed in dithyramps of swelling foam.

I did feel called to praise him: and my mouth
was glued to silence by his majesty.

Fortunately for me, the stones I held
under my tongue were edgy and spoke Greek . . .

DREAPTA LUI CEZAR

Atât de luminoase erau muștele
care ieșeau din nările lui Brutus
în timp ce-și ucidea părintele — că zeii
lăsară zarurile: Cezar mertia
un alt sfârșit! ...

Mașinăria sorții,
cu scripeții ei unși, asemeni unei
vârtelnițe cu patru brațe grosolane,
fu coborâtă iute-n Capitoliu;
viață și moarte, servitute și grandoare
curgeau din coloratele ei fuse.
Stătea acolo, chiar în față, la-ndemâna
celui ce-și contempla pupilul cu oroare
și care-acum nu trebuia decât s-o-nvârtă
în sens invers ... Dar n-a putut-o face.

Măinile lui nu erau libere: cu stânga
se apăra încă de groaznica vedenie;
în timp ce dreapta nu voia să lase
din degetele vinete care-amorțeau
un snop mărunț de fascii înflorite.

CAESAR'S RIGHT HAND

So brightly shone the flies that swarmed out, then,
from Brutus' wide nostrils, while he was
slaying his father — that they made the gods
let down their dice: for Caesar had deserved
a different end! ...

So fate's machinery
with its pulleys well-oiled, looking much like
a giant reel with four coarse arms, was let
down quickly in the Capitol; a stream
of life and death, of servitude and grandeur
was flowing, ceaseless, from its colored spindles.
So there it was, quite near, and handy to
the one who stared in horror at his ward
and who, now, only had to make it turn
the other way ... But he could not do that.

For both his hands were taken: with his left
he screened his eyes against the horrid sight,
while his right hand was clutching desperately
with fingers growing bluish and benumbed
a puny sheaf of blooming fasciae.

UN COȘ CU NIMBURI

Când unei Abstracțiuni i se dau brațe,
ce brațe i se dau? ... Îndrăgostiții
se caută cu cioturi roz în umeri,
înghenunchează-n pat cu stâlpi de sare.

Când unei Abstracțiuni i se dă sânge,
ce sânge i se dă? ... Prin șapte găuri
din pieptul credincioșilor se scurge
— melasă fără stropi — un vid fanatic.

Când unei Abstracțiuni i se dă mană,
ea scuipă. Mecanismul ei angelic
a pregătit de mult un coș cu nimburi,
și scripeți, și-l coboară sub țărână.

A BASKETFUL OF HALOS

When an Abstraction's given arms, what kind
of arms are those? ... Lovers keep searching for
each other, pink stumps on their shoulders and
they kneel in bed like pillars made of salt.

When an Abstraction's given blood, what kind
of blood is that? ... Through seven dreary holes,
from the believers' breasts, there's flowing out
— dropleless molasses — a fanatic void.

When an Abstraction's given manna, it
will spit. For its angelic mechanism
has long prepared a basketful of halos,
and pulleys and descends it 'neath the clay.

ACVARIUM

I

Gong flasc.

Dar eu nu „meditând la secolii
ca scoicile” ascult cum clipește
Istoria: — ci ulcerat, cu ochii
măriți de sare, și ținând în mână
o trestie cu floare de cerneală.

II

Ce-am vrea să fim se vede ca o mare
privită din acvariu.

Și Potemkin
(Grigori Alexandrovici), ministrul,
știa prea bine-acestea, și dispuse
a se-nălța decoruri — case, turle —
la limita vederii, când țarina
— în marea ei iubire de poporul
dreptcredincios și blând — trecea-n caleașcă

III

Superbe astre, dincolo de pragul
șederii mele, se artă celor
cu văzul dublu.

Da. Când visătorii
se uită-n jur, tot spațiul dintr-odată
se face pâlnie, și viitorul
— ca o cișmea — se varsă brusc în lucruri.
Ferice-atunci de cei ce știu să stea
de vorbă cu-arătările! Profeții,

AQUARIUM

I

Limp gong.

But it's not “meditating to
past age, like shells” that I am listening
to history's purl: — but ulcerated, eyes
enlarged by salt, and holding in my hand
a reed that's blooming forth a bloom of ink.

II

What we would like to be shows like a sea
from an aquarium.

Potemkin too
(Grigoriy Alexandrovich), who once
was minister, knew this too well and had
all kinds of sets — domes, houses — put up as
far as the eye could reach, when the tzarina —
in her great love for the most Orthodox
and gentle people — in her carriage passed.

III

Wonderful stars, beyond the threshold of
my staying here, will show to all of those
who're double-sighted.

Yes, when dreamers look
around themselves, the whole space suddenly
becomes a funnel, and — just like a fountain —
the future flows abruptly into things.
Happy are then those who can talk to ghosts!
Prophets or people who can see through times

cei care văd prin timpuri ca prin lupă,
întotdeauna au la îndemână
un parc, și nebunia lor — spre seară —
e născătoare de statui, vorbește
cu ele sfātuindu-se-n elină.

IV

Dar eu, ținând în mâna mea febrilă
doar trestia cu floare de cerneală
pe cine-anunț?

Și eu sunt un preludiu
de tobă, primii stropi de ploaie
sub ochii mei. De-aceea, poate, umblu
precum o evidență orbitoare
naintea vorbei, secerând cu coasa,
spre-a nu lăsa în urma mea decât
o miriște de lucruri secundare.

V

Când unei Abstracțiuni i se dau brațe,
și cap, și orizont — care icoane
nu se cojesc? Și cine nu se simte
în stare să răstoarne zodii?

Iată:
răspunsu-i gata, și servit nainte
de-a apuca să întrebăm — pe tavă:
un mic dejun compus din raci și miere

VI

Totul e transparent. Cel ce se uită
prin noi ne vede mâine. El dezgroapă

like through a magnifying glass, these all
will always have a park at hand, and then
their lunacy — oft towards eveningtide —
will bear forth statues, talk to them, confer
with them in Old Hellenic, leisurely.

IV

But I, holding in my feverish hand
only the reed that blooms a bloom of ink,
whom do I forecast?

I'm a prelude too,
of drums, like the first drops of rain that fall
under my eyes. It's therefore, maybe, that
I'm walking like some blinding evidence
ahead of words, and mowing with my scythe,
so that I leave behind me nothing but
a stubble field of secondary things.

V

Once an Abstraction has been given arms,
a head and a horizon — which are those
icons that won't peel off? And who does not
feel able to upset the Signs?

Behold,
the answer's ready and it's served before
we've had the time to ask — upon a tray:
a breakfast made up of crayfish and honey.

VI

Everything is transparent. He who looks
through us sees us tomorrow. He digs out

din noi, ca dintr-o mistică livadă,
cireșu-abia plantat — ca să-i măsoare
cu grijă rădăcinile, și strigă:

„S-a prins! S-a prins!”

Și pruncii suie sprinteni
în crengi, și mușcă fructele abstracte.

VII

Dar eu, ținând în mâna mea plăpândă
o trestie cu floare de cerneală,
abia mai stau pe fruntea cea din mijloc
a Timpului, ca pe-un tăiș de spadă.
u știu că vidul negru într-o parte
și vidul auriu în cealaltă
sunt guri,

că sunt flămânde,
că preferă
să guste-ntâi, spre-a-și pregăti palatul,
pateu cu limbă de privighetoare.

VIII

Am vrut să vă trezesc.

Dar voi visați
atât de-adânc acest hazliu coșmar ...

IX

Gong flasc.

De-aceea zilnic blestema-voi
în veci de veci pe cel care traduce,
în graiul fonf al mlaștinei, oceanul!
Iar trestia cu floare de cerneală

from us, like from an orchard mystical,
the hardly planted cherry tree, to measure
up carefully its roots, and he cries out:

“It’s firm, it’s firm!”

And children nimbly climb
its boughs and bite into the abstract fruit.

VII

But I, who hold up in my fragile hand
a reed that’s blooming forth a bloom of ink,
can hardly stand upright on the mid-forehead
of Time, like on the sharp edge of a sword.
I know that the black void agape on one
side and the golden void that’s on the other
are mouths,

that they are hungry
and prefer
to taste first, so as to prepare their palate,
a meat pie made of tongues of nightingales.

VIII

I wanted to awake you.

But you are
so deeply dreaming this hilarious nightmare ...

IX

Limp gong.

Therefore, I’ll curse each single day,
for aye and aye, him who translates into
the swamp’s snuffling vernacular, the ocean!
And then the reed that blooms a bloom of ink

va denunța de-a pururea imperiul
de tunete — ajuns o vânătaie! ...

X

Mi s-a luat al treilea ochi — și zorii.
Mi s-a luat întâiul vis — și umbra.
Mi s-a luat frumosul chip — și zarea.
Mi s-au luat acele mădulare
ce-apartineau, de drept, umanității, —
și i s-au dat.

XI

Din preajmă, dinlăuntru,
superba Abstracțiune mă privește
duios — un mecanism care surâde.

forever after will denounce the empire
of thunders — now become a petty bruise! ...

X

They took away my third eye — and the dawn.
They took away my first dream — and the shadow.
They took away my handsome face — and skyline.
They took away those of my limbs that were,
by right, belonging to humanity —
and gave them to it.

XI

From nearby, within,
does the superb Abstraction gaze at me
with tenderness — a smiling mechanism.

CHEIA

el nu ştia ce broască are cheia
dar era domn aşa se prenumea
el deschidea şi închidea de-aceea
a vrut s-o vâre şi-n urechea mea

el era tare dornic să deschidă
— e cheia viselor! l-am lămurit
am mai păstrat sub ea ca-ntr-o firidă
partea din mine care n-a murit

el nu ştia deloc virtutea cheii
dar era domn avea curteni destui
— deschideţi-l! strigau în jur lacheii
aceasta-i cheia nebuniei lui!

el m-a deschis şi iată-mă: dovadă
a ce n-a vrut s-audă şi să vadă

THE KEY

what lock that key would fit he did not know
but lord he was so did his forename tell
he could unlock and lock things up and so
he tried to force it in my ear as well

his eagerness to open was so deep
"it is the key of dreams!" I then replied
"beneath it like in a recess I keep
untouched the part of me that has not died"

he did ignore the gift to that key bound
but lord he was with swarms of courtiers see
"open him up!" the laqueys screamed around
"it is the key to his insanity!"

so here I am disclosed: the proof most clear
of all he didn't want to see or hear

HYBRIS

măsura lucrurilor
fructul pythic
al vechiului stejar

s-a copt
în mlaștini
cu hidre și centauri
putrezește

îi mai putem vedea
conturul
masca
și gesturile reconstituite
ca spațiu
timp
și răsplătită faptă
iar porii albi transpiră
de prospețimea zilelor acelea
de ucigașe arderi
iar văzul nostru
e nălucit de scripeți
dar
mic
și cu mirare ipocrită
jelești
cadavrul ei
și bați din palme
tu
care cârmuiești destine-n scurtul
răgaz
cât zeii au ieșit din scenă

HYBRIS

the measure of all things
the pythic fruit
of the old oak

has ripened
in the swamps
that swarm with hydras and centaurs
it's rotting

we still can see its outlines
mask
and reconstructed gestures
as space
as time
and as rewarded deed
and the white pores perspire
with the freshness of those days
of murderous combustions
and our sight
is blurred by windlasses
but
puny
and deceitfully bewildered
you mourn
over its corpse
and clap your hands
you
who rule destinies over the short
relapse
in which the gods have quit the scene

VÂNĂTOARE CU ȘOIM

în zori de zi când cea din urmă stea
este sătulă de isprăvi nebune
un prinț al vânătorii povestea
și-un grămătic nota ce i se spunea

„mai mare-n evul ce mi s-a predat
o altă întâmplare nu există“
— mărite domn! am un condei ciudat:
în loc de „mare“-a scris cu lacrimi „tristă“
„afară astru zilei neclintit
sună din bronzuri vechi ca o fanfară“
— măriă ta! condeiu meu smintit
notează „înălăuntru“ nu „afar“
„la fel de-aprinsă-n învelișul ei
simțeam bătaia sângelui în vine:
o flacăra sorindu-se-n ulei“
— stăpâne! s-a notat aceasta bine
„de patru zile șoimul aștepta
flămând cu ochiul galben cum e luna“
— să fim mai drepti cu el măriă ta!
„de patru zile“ nu: „dintotdeauna“
„în colivia-i strâmtă fără somn
lipsit de zări murea de trândăvie“
— sunt zări care se nasc mărite domn!
și scapără cumplit în colivie
„aidoma cu el tânjeam spre cer
să-ndestulez vederile-mi auguste“
— stăpâne! poftete mării cer
cât nu e-n stare limba ei să guste
„atunci l-am scos din laț“ — ba nu l-ai scos!
„știam simțind cum mușcă din mânășă

HAWK HUNT

at morningtide when the last star of all
with prancing in the height is overfed
a prince of hunters did a tale recall
and an old penman wrote down what he said

“all through this age that yielded to my might
a greater happening I have not had”
“my lord! my pen is very strange tonight:
instead of ‘great’ it wrote with tear ‘more sad’”
“out there unmoved the bright eye of the day
in ancient bronze awoke a brass band’s note”
“my greatest lord! my silly pen’s astray
for see not ‘out there’ but ‘inside’ it wrote”
“within its shield lit by the selfsame fire
the blood in all my veins did pound and swell
a flame that spreads in oil a-glowing higher”
“my master! all this has been marked down well”
“for four days had the hungry hawk been there
its eye as yellow as the moon and bright”
“as to the hawk my lord let’s be more fair!
not ‘for four days’ ‘forever’ let us write”
“in his tight cage so sleepless and forlorn
he lacked horizons died of lethargy”
“my lord there are horizons that are born
within the cage and sparkle terribly”
“alike to him for heaven I did soar
to satiate with it my royal sight”
“my lord the power’s greed demands much more
than its scant tongue can taste within a bite”
“then I released his loop!” “nay you did not!”
“and as I felt him bite my glove I knew

ce patimi poartă-n pliscul fioros“
— așa-i dar nu știai ce poartă-n gușă
„cuprinsu-ntreg părea ca scos din minți
deși nu-l tulburau măcar zefirii“
— stăpâne! nu se cade să te minți:
lăuntru iscă tulburarea firii
„hăitașii-aveau pe chip surâs felin
de câini zeloși care-și confirmă fapta“
— mărite domn! golani simt din plin
când ura de la curte-asmuță haita
„eram atât de mare“ — un pigmeu!
„ca un topaz întinderea mărunță
lucea stropită-n inelarul meu“
— dar doamne! nu era inel de nuntă.
„visam o pradă mare mai presus
de orice zvâcnet de aripi mortale“
— visai să pui în locul stelei sus
obscura stemă a domniei tale!
„parcă vânam prin mine urmărind
pe dincolo de orice cuviință
o pasăre ce zboară. de pe-un grind
ce mă răsfrânge-n ape o ființă
ce mă-ntrecea și mă urma în timp
și vâlurea cu-o ritmică aripă
oglanda unui aprig anotimp
în care toate concentrate-n clipă
mă proslăveau liturgic împrejur:
câmpii și oști donjoane și ducate
veneau urlând în calea mea o! jur
vânam prin clare zile spintecate
de răsufierea mea simțeam că sunt
ca șoimul ce-și găsește-adevăratul
destin fantoma unui prinț mărunț
în care se trezește împăratul
eram prea exaltat ca să observ
că șoimul meu pierise supt de zare

in his fierce beak what passion he has got”
“ay! but ignoring what his crop hid too”
“and everything seemed maddened and astray
though not a zephyr’s breath was then awake”
“my lord do not belie yourself this way:
the inner world is what makes nature quake”
“The trackers’ faces bore a feline smile
of zealous bloodhounds who bear out their breed”
“my greatest lord! they’ll fell the rogues most vile
when the pack’s stirring with the courtiers’ greed”
“so great was I” “a pygmy nothing more!”
“like a topaz the scanty space did shrink
to a bright drop that on my hand I wore”
“my lord! but that was not a wedding ring”
“for some great game I craved and reached out far
beyond the stir of any lethal wing”
“that you would set up high instead of star
your arms obscure you were imagining!”
“as if a-hunting through myself I was
chasing beyond all decency to get
a bird that flies up from the sands and does
cast back from waves my face a creature that
was both ahead yet after me in time
and that was waving with a rhythmic wing
a fiery season’s mirror in whose shine
focused into one moment everything
around acclaimed me in a liturgy:
fields armies dungeons duchies in a praise
came roaring to me o! I swear to thee
that I was hunting over clearest days
that my sole breath would stab I felt akin
to the high hawk who found his destiny
ghost of a prince obscure who feels within
himself the king awaken suddenly
much too elated was I then to see
my hawk had gone into the distances

dar simt acum că agerul meu serv
el — vânătoru-a ce mi se năzare
pe bolți cu vulturi și ereți complici
îmi răspândește numele-n tărie“
— te-nșeli stăpâne! șoimul e aici
pe mâna mea și âripa lui scrie

but now I feel that my keen servant — he
the chaser of my wildest fantasies
with eagles high and falcons does now send
the greatness of my name into the heights”
“you’re wrong my lord! the hawk is on my hand
and it’s not I but it’s his wing that writes”

OMUL CU OCHII PLESNIȚI

Prietenului meu Virgil Nemoianu

În loji de nămol, dedesubt, convorbit-am cu Mumele,
jos, într-o àiște unde văpaia cu bulbii
holbați strangulează genunea. Acolo
am stat, fără milă — și iată-mă orb.

În veștedă gură îmi mestecă zeul odraslele.
cine m-a smuls dintre fălcile lui? Clăntănindu-i s-au
închis, după mine, puternicii colți, și
— salvat — unei morți nefirești m-au menit.

Cu ochii deschiși coboram, cu mirare, prin surele
straturi, pe limbă purtând mistuite cuvinte,
cum alții, la Styx, într-o cută de suflet
mai duc o mireasmă de grâu secerat.

Dar nu mă-ndreptam cu luntrașul spre valea cu umbre. Ci
viu, însă nu pe măsura Tăcutelor, trib ce-n adâncuri
pânda cum mă-apropii, treceam scufundate
privești, aram oseminte și vămi.

Pe prag de nămol și vâpăi mă-așteptau. Numai lacrima
pasului meu, dac-ar crește, ca inul, în urmă,
ar spune cu florile-albastre pe unde
solare culmi m-au lăsat, au pierit.

În loji de vâpăi, dedesubt, cum răsufală cimpoaiete
crude, trăind doar în pântec ca vinul în butii
cu văzul în sine întors mă priveau, mă
primeau Fioroasele-n patria lor.

Ca inimi roind: nimănu, tuturor, în afară de
trup, neavându-l asemeni; ca scroafe țâtoase

THE MAN WITH SPLINTERED EYES

To my friend, Virgil Nemoianu

In lodges of mud, deep bellow, I conferred with the Matrices,
down, in a garlic bed, where the hot glare, with its goggled
and fierce bulbs is strangling the chasm. And down there,
I pitiless stayed — and now here I stand blind.

The god, in his withering mouth, does keep chewing his offspring.
Who tore me out from his huge gnawing jaws? In a clatter,
the powerful claws fiercely closed up behind me
and — saved — to unnatural death I was doomed.

Eyes open, I was going down in amazement among the
grey strata below, with my tongue full of words in dispersion,
like others, down there, by the Styx, in a soul fold,
still carry a whiff of the scent of mown wheat.

Yet, I wasn't being steered down in a boat to the vale of
the shadows. Alive, and yet not as alive as the Silent,
a tribe in the depths that would spy my approaching,
I passed sunken sights, tilling tributes and bones.

On thresholds of mud and of blaze they were waiting. And only
the tear of my step, if it grew like some flax in my traces,
could tell, in blue flowers, on which paths secluded
the high polar peaks have deserted me, gone.

In lodges of blaze, deep below, as the bagpipes are breathing,
cruel, alive through their belly alone, like casked wine is,
sight turning upon its own self, they were watching,
receiving me into their homeland, the Fierce.

Like hearts swarming up: towards no one and all, from all body
apart, having none, as it is, and like sows with huge udders,

suflând; de suava lor soră, de Preajma
flămândă, pândite cu patimă-n schimb

Iubite de Locuri cu chip schimbător; pregătindu-le
pururea forma și vadul. Doar haitele-ncinse
mai au găfâitul atât de fierbinte,
dar nu și văpaia prelinsă pe bot.

Cu limbile lor m-au iubit; sfârtecatu-mi-au umerii;
inima mea s-a oprit, înghețată de groază,
de greața de-a fi privitor neființei
și nașterii mele, și spițelor — mii.

Dar și turgescentului uter din care luceferii
ies ca din praștie, păsări cu pene cleioase,
și mărire — glande sărate, și munții
ca gâlme-mpietrinde-și usucul treptat.

Văzutele, ah! răcoresc. Dar în tinda văzutelor
focul dintâi e o fiară: el mușcă putința
făpturii de-a fi mărturie a lumii.
de ochi, ca de-un crin înflorit m-a mușcat.

Grăiesc, și-un miros de purcele pârлите se-mprăștie.
Tot ce-i turnat în tipare aici, am văzut cum
dospește acolo, și nu mai am vreme
decât să surâd Încrunțatelor, blând.

Așa, și nu altfel, mă simt fulgerat. Întunericul
nu-i ocrotește decât pe flămânzii de ziuă.
Dar cel izbăvit din tărâmul cu vâlve
cutreieră lumea cu ochii plesniți.

that snorted; espied by their sweet sister, starving
Vicinity, passionately, in exchange

all loved by the changing-faced Places; and for them preparing
forever the shape and the path to pick up. Only bitches
in heat have a gasping so hectic, yet lacking
the blaze, licking fiercely their threatening jaws.

They loved me all through with their tongues; and my shoulders they
tore up;
my heart ceased to throb, horrified with that panic and sickness
of watching my nothingness and my own birth and
the ones of the thousands of species — as well.

But also the nothingness, birth of the uterus turgid
whence morning stars burst as if shot from a sling, birds with
feathers
still gluey, and seas — salty glands, and the mountains
like hillocks that grow into stone as they dry.

The Seen, oh! they freshen. But yet on the porch of the Seen Ones,
the fire primeval's a beast: biting into the being's
full power to witness the cosmos becoming,
my eye it bit out like a lily in bloom.

I speak up: it's heavily reeking of sows during singeing.
And all that's been long cast in molds here, I've watched there
a-yeisting and swelling and I have no time left
but gentle to smile on the Frowning, and mild.

This way and no other I feel thundered down. For the darkness
will only protect those who're famished for daylight. But he,
he who has escaped from the realm of fierce earth ghosts
with splintered eyes carries his doom through the world.

PSALMII LA TELEVIZOR

PSALMUL I

în care se văd

ca-ntr-un lac foarte adânc de câmpie
printre lintiță cu plăcuțe de aur verzui
capetele superioare ale gracilelor osii
19 jewels guaranteed în jurul căroră
un treier liturgic frenezie mărunță
de planeți la scară redusă și cu viteza
epocii secționează fluxul continuu
plus paraziții inevitabili asmenea
unui bombardament destinat altui cosmos
iar sus în colțul din spate invizibila
cheiță ferită de mâna savanților micul
obiect în principiu fără amprente

și vocea mea bine timbrată zicând

aplecați-vă peste acest mecanism minunat
ca și voi și umflați-vă-n pene acum
orice oră este ora voastră exactă însă
nici una
amiaza Fiiinței

„luați aminte judecători ai pământului“

PSALMUL II

în care apar

mâini luminoase ca niște agere mici
vietăți independente de corpul

THE PSALMS OF T.V.

PSALM I

where there can be seen

like through the waters of a very deep lake in the plain
among duckweed with plates of green gold
the upper ends of the graceful axles
19 jewels guaranteed round which
a liturgic straying — puny frenzy
of small-scale planets at the speed
of the epoch — is sectioning the continuous flow
plus the inevitable atmospherics like
a bombing raid meant for another cosmos
and up in the right-hand corner in an
inset the back key the invisible
key protected from the hand of scientists the tiny
object in principle with no fingerprints on

and my well-pitched voice saying

bend over this mechanism as wonderful as
yourselves and puff yourselves up now
any time is your exact time but
no time is
the noon of the Being

“be instructed, ye judges of the earth”

PSALM II

where there appear

luminous hands like some agile little
creatures independent from the ruling

stăpân ființe eliberate de sub tutela
inimii care deapănă conexiuni și bransând
aparate la surse electrice sursele
la sori ipotetici mâini prelungindu-se
în sulegete degete totuși virile
a căror unghie fină pândește momentul
apăsării pe claviaturi pe butoane
mâini care nasc și distrug în delir
fluturând peste lume semnul adio

și vocea mea consolatoare grăind

fiți calmi ascultați un alt ticăit
în culcuș de iarbă fragedă odihnește
mereu amorsata lui bombă apocalipsa
secretă-i
răbdarea Ființei

„întunericul învelitoare și l-a făcut“

PSALMUL III

în care pornind

o rachetă bunic-tată-fiu de trei ori se
desface de sine desprinzându-se-ncet
de pământ ca un mesaj de îngrijorată
bucurie glonte al dragostei voastre
ca o frivolă veste trimisă neantului
despre linul de-aici ca un spasm luminos
al materiei în zbuciumata ei diafragmă
oscilând între vomă și râs între multiple
segmente de negru lipite bine pe negru
ce lentă dezvoltare la lumina de Sirius
a istoriei voastre! ce subțire peliculă!
pe care ochii prudenți o citesc negativ
și se-ntreabă clipind — încotro? încotro?

body creatures freed from under the wardship
of the heart which unwind connections and plug
apparatuses into electric sources the sources —
to hypothetic suns hands prolonging
into delicate though virile fingers
whose fine nail awaits for the moment
of pressing keys buttons
hands that give birth and destroy in a frenzy
waving over the world the sign of adieu

and my soothing voice saying

be calm listen to another ticking
in a soft grass couch there lies
his bomb always primed the secret
apocalypse is
the patience of the Being

“He made darkness his covering around him”

PSALM III

where starting

a rocket grandfather—father—son thrice
undoes itself from itself slowly severing
from Earth like a message of worried
joy the bullet of your love
like a frivolous piece of news sent into nothingness
about the plenty down here like a luminous spasm
in the agitated midriff of matter
oscillating between vomit and laughter among multiple
segments of blackness well glued upon blackness
what a slow development in the Sirius-like
light of your history! what a thin film!
which prudent eyes are reading in the negative
and asking with a blink — whereto? whereto?

și vocea mea ca o poruncă strigând

întoarceți toate rampele spre-nlăuntru!
muriți spre-a-renaște-n păduri sufletești!
cu toiege despărțind mările iată-ne
cu toții
în drum spre Ființă

„o noapte dă de știre alteia despre el“

PSALMUL IV

în care abia

acum văzând pământul ca un fruct derizoriu
și orbita lui ca o creangă a soarelui
și sorii ca niște purici pe irisul vânăt
al nebuloasei și nebuloasele în vârtej
plasma-alburii într-o amețeală fără corp
și absența ciuruită de găuri ca o
respirație — dar a cui? acum abia
ne dăm seama ce mărunte explozii ne
cutremură ce emisie subliminară
agresează fără s-o știm văzul nostru
ce meschină mânie geometrică e întreg
universul dar ce greu ne întoarcem ochii
de la ruginii lui scripeți de pară

și vocea mea paternă șoptind

teribilele măsuri operează-n balanță
și mâinile noastre așează în talgere
plumb și moarte de om adevăr și cutremur
ușoară e numai ființa

„mai mult face puținul celui neprihănit“

and my voice like an order shouting

turn all the launchers inwards!
die to be reborn in spiritual forests
with staffs parting the seas here we are
all
on our way to the Being

“night unto night sheweth knowledge about him”

PSALM IV

where only

now seeing the Earth like a derisive fruit
and its orbit like a branch of the sun
and the suns like fleas on the violet iris
of the nebula and the nebulae whirling
like whitish plasmas in a bodiless vertigo
and the absence riddled with holes like a
breath — but whose? only now
do we realize what tiny explosions are
shaking us what a subliminal emission
is abusing our sight without our knowledge
what a mean geometrical fury the whole
universe is but how hard do we turn our eyes
away from its rusty pulleys of flare

and my voice paternally whispering

terrible weights operate in the balance
and our hands set on the scales
lead and manslaughter truth and quake
light is only the being

“better is the little that the righteous hath”

PSALMUL V

în care din timp

ca să nu existe îndoială asupra timpului
că vine mereu dar adesea pe neașteptate
se pot vedea sub trândăvia lui aparentă
crispări concentrări momente de furie
o secundă ca termen de-nflorire a teiului
un minut de nouă luni ca lucrare în uter
macrocefală meduză irigată spasmodic
amenințări rostite-n limba cometelor
traduse-n dialect pământean ca de pildă
iminenta stingere-a soarelui — pată
ce scade treptat opaiț văduvit de ulei
tăcută umbră încă incredibilă care
se apropie totuși ciocănește la ușă

și vocea mea anticipând-o rostind

toate sunt mai grăbite decât par toate
în fără-de-capătul lor lucrează cu pleasna
și cine-i în stare să iasă din sine
percepe
în juru-i asediul

„cu tine mă năpustesc asupra oștirilor“

PSALMUL VI

în care atunci

când întorci butonul li se ia vocea reală
și locomotivele-n diagonală intră și ies
din odaie ca niște coleoptere din somn
și primadonei i se vede-mpărătușul în gură
din văzduh cade-o ghindă și-o parașută

PSALM V

where in due time

lest there be any doubt about time
that it always comes though often unexpectedly
one can see beyond its apparent idleness
contractures concentrations moments of fury
a second as term for the lime tree to blossom
a nine-month-long minute's work in the womb
a macrocephalic jellyfish spasmodically irrigated
threats told in the language of comets
translated into earthly vernacular as for instance
the imminent death of the sun — a spot
diminishing slowly a rushlight run out of oil
still incredible silent shadow which
is nevertheless approaching knocking at the door

and my voice anticipating it saying

all are more hurried than they all seem
in their lack-of-endingness working with a whiplash
and whoever is able to step out of his self
will perceive
around him the siege

“by Thee I have run through a troop”

PSALM VI

where as soon

as you turn the switch their real voice will be removed from them
and obliquely the engines enter and quit
the room like coleoptera enter and quit sleep
and the uvula shows in the primadonna's mouth
an acorn falls from the sky and a parachute

de nimbus se-nalță dar nu se aude nimic
pentru că într-adevăr inaudibil e totul
strigătul lumii scâncetul existenței
sunt pur vizuale desfătare a văzduhului
iar muzica sferelor o fântână de numere
și echivalente cu o parte a lor diferită
cântă mulțimile infinite — alai nupțial
din care vi se prezintă numai secvențe.

și vocea mea inel al gurii pierind

amuțitu-s-a rumoarea Ființei ca s-o puteți
îndura pitindu-vă după dopuri de ceară
dar voi înșivă numai fugărite vocale
sunteți în
teribilul răcnet

„veți fi sfărâmați precum vasul unui olar“

PSALMUL VII

în care ca-n cărți

răsfoite la-ntâmplare și citite ca vântul
întâmplările tuturor se amestecă-n pagini
expirat e pașaportul marțienilor spațiul
a-ncetat să mai fie complice al timpului
și faraoni țin domniile în numele lor
și împărați se ridică dintr-o poreclă
și continente se despărt cu profiluri inverse
și dinosaurii trec iată mamuții și urșii
idoli se îngroapă cu sânge și iguane cu flori
un măr căzând divulgă legile sorilor
multiplicat sirinxul tună în catedrale
lăcustele s-au stârpit vin obiectivele-n roiuri
năierii strigă pământ! oștile thalassa! thalassa!

of nimbi rises but nothing is heard
for indeed inaudible is everything
the shout of the world the whimper of existence
are a purely visual delight of the sky
and the music of spheres a fountain of numbers
and equivalents with one of their members differing
sings the infinite multitudes — a nuptial pageant
of which you are only shown fragments

and my voice ring of the mouth disappearing

the rumor of the Being is muted so you can
stand it hiding behind corks of cerumen
yet yourselves nothing but chased vowels
are in the
terrible roar

“ye shalt be dashed to pieces like a potter’s vessel”

PSALM VII

where like in books

leafed through at random and read like the wind
everybody’s happenings mix in the pages
the passport of Martians is no longer valid and space
has stopped being the accomplice of time
and pharaohs keep reigns to their names
and emperors rise out of a nickname
and continents part with inverted profiles
and dinosaurs pass behold the mammoths and bears
idols are buried with blood and iguanas with flowers
an apple falling gives away the laws of the suns
multiplied the syrinx roars in cathedrals
the locusts have died here come the objectives in swarms
sailors cry land! armies thalassa! thalassa!

și vocea mea ca o vestală vestind

aprinse focul pe vatră și apa-i sfințită
puteți consulta măruntaiele barometrul
întotdeauna veți fi seminție care nu vede
dar strigă
Ființa! Ființa!

„căci partea mea de moștenire e Domnul!”

and my voice like a vestal announcing

the fire is lit in the hearth the water is consecrated
you can inspect the entrails the barometer for omen
you will always be a tribe that cannot see
but who cries
the Being! the Being!

“for the portion of mine inheritance is the Lord”

ZODIE INVERSĂ

frumos
precis
cu calm
gospodărește
pe toate-ai să le pierzi
un prunc dispare
bătaia farurilor se rărește
funingine sunt numerele pare

nimic nu-ți mai rămâne
ca-n oglindă
vezi vămile din tine însuți
toate
brusc te reneagă-n timp ce te colindă
și strigi la cea din urmă:
— nu se poate!

de ce să nu se poată?
înzadarul
nu-i neființă pură ci aversă —
cea care dăruind retrage darul
și-l scrie-n cer ca zodie inversă

SIGN INVERSE

nicely
accurately
with calm
minute
you will lose everything
a baby's gone
the headlights' flash shines dimmer than it shone
and all the even numbers turn to soot

and nothing's left to you
like in a glass
the things still owed inside you
you can see
they all deny you while through you they pass
and to the last you shout out:
"this can't be!"

and why could it not be?
invainness is
not nothingness in pure state but adverse —
which giving takes its gift back without cease
and writes it in the sky as Sign inverse

ACEST OROLOGIU

acest orologiu ce pleacă și vine
atât de solemn stând pe loc în odaie
arată că știe perfect ce lucrează
și nu se grăbește și nu i-e rușine
că orele lui se prefac în secunde

la ce uneltește cu-atâta migală?
de ce tot revine asupra lui însuși
în timp ce se face că merge nainte?
bătaia lui: pune-ntrebări sau răspunde?

THIS CLOCK

this clock that goes round and around with the same
solemnity standing its place in the room
proves that it's fully aware of its work
with no trace of hurry and no trace of shame
that all of its hours to seconds will die

what is it conspiring with so much concern?
why does it fall back on itself all the time
while faking that further ahead it does go?
its tick: does it question or does it reply?

CRONICA ȘOBOLANILOR,

ce rară vedenie:
spiritul lumii călare
pe un cal alb

o simplă căpetenie
în continuă căutare
de scalp

oare fruntea-i vitează
e semn de pace
sau de război?

dar ce are a face?
șobolanii lucrează
oricum în noi

THE CHRONICLE OF RATS,

what a rare sight:
the world's spirit mounted
on a white horse's back

a mere chieftain upright
in search undaunted
for some scalp's track

and his brave brow
for some sign of peace
or of war should pass?

never mind all these!
rats are working now
anyway within us

CE JOC PLĂCUT

ce joc plăcut —
ce repetiție
preamărită!

respir
și chiot
și sămânță
se mărită

toate se hârjonesc
prin nori
pe rână:

o clipă
îmi ești
țarină-nflorită

apoi de-odată
îmi devii
țărăna

WHAT PLEASANT GAME

what pleasant game —
what repetition
grand!

breath
shriek
and seed
now into marriage blend

all gamboling
'twixt clouds
and slanting past

a moment
for my blooming field
you stand

then suddenly
you will become
my dust

N-AI SĂ MĂ CREZI

1.

vara-și întrece ora ei de vârf

eu — cariul — uneltesc în celofibră

cei ce mă ispitesc dintre magiștri
își pun urechea la pământ și-ascultă:
vag scârțâit de osii sus brotăcii
câzând verzui ca dintr-un nuc al ploii
oceanul gri al vipiei sub streșini —

lume-ocultându-se în propriu-i nume

2.

n-ai să mă crezi:

după ce pasărea din mâna mea-și ia zborul
absența ei se sfâșie-n același trîl

3.

nu bir așteptat ci-ncredere-n acum
la ce se-ngroașă fruntea când pe umeri
trecut și viitor ca două aripi
se subțiază? au riscat părinții
cândva mai mult ca merii din livadă?

răbdarea nu se spune n-are ritm

mânia clipei e ca spuma verde:
întrece-n risipire chiar nisipul

YOU WON'T BELIEVE ME

1.

the summer supersedes its hour of rush

I — death watch-beetle — in the rayon plot

of the magisters those who tempt me put
their ear down to the ground and listen tight:
a creaking vague of axles frogs up there
fall green like from a nut tree of the rain
the ocean grey of scorching heat 'neath eaves —

a world that hides inside its very name

2.

you won't believe me:

after the bird flies off my hand
its absence tears up in the selfsame trill

3.

not an expected tribute but the trust
in now; why does the forehead thicken when
on shoulders past and future like two wings
are thinning? should the parents have erelong
risked more than the apple trees in the orchard?

patience can't be said out it has no rhythm

the fury of the moment's like green foam
it spreads' way faster than the very sand

4.

fii sigur doar
de rătăcirea timpului:
când va vedea că l-am uitat
va năvăli asupra-ne ca ciuma

5.

poemul meu nescris are-ndoieli:
să-și rupă oare singur ombilicul
sau să rămână-ndatorat tăcerii?

ca fătul în placentă el se-ntreabă:
ce scară va permite după-aceea
urcușul coborârea și refuzul?

spălarea crimelor! mai e vre o altă
virtute pe pământ după aceasta?

6.

n-ai să mă crezi:
cel ce se plimbă singur zi de zi pe lună
poartă-ncălțări ce tropăie în pieptul meu

7.

acel peisaj a fost descris demult:

informul conținutului reversul
a ceea ce tot ciugulim cu ochii
rumoarea intestină-a plictiselii
și-acele fraze de pe cerul gurii

4.

be only certain
time's astray: as soon
as it sees we've forgotten it it will
be rushing down upon us like the plague

5.

my poem still unwritten is in doubt:
should it cut off its navel string alone
or should it rather stay in debt to silence?

and like the foetus inside the placenta
it asks itself: which scale will then allow
the climbing the descent and the refusal?

the washing-off of crimes? is there another
virtue on Earth than this one all alone?

6.

you won't believe me:
he who walks alone day in day out upon the moon
is wearing shoes that trample in my breast

7.

this landscape had been long ago described:

the shapelessness of content the reverse
of all that we keep picking with our eyes
the inward rumor of our boredom and
those phrases that are harbored in our palate

care-și ignoră încă substantivul —
acestea toate or să se preteze
sublimei fraze? sau vor fi ucise?

8.

fii sigur doar
de mântuirea verbului:
abia căzut din gura ta
va regăsi un alt infern să ispășească

9.

poate că toate stăruie-ntre noi
ca interval al zeilor — ce spadă
e-n stare-a despica-n tăiș Unicul?

cascadea noastră-i murmurul eu-tu

cu flori ne-am popula de-ar fi eterne
cu stele ne-am tăia de-ar fi tăioase
cu fel de fel de sfinte vicleșuguri
am da târcoale-mpreunării noastre

10.

n-ai să mă crezi:
această cobră ce se leagănă hipnotic
e visul meu care te-ascultă cum respiri

11.

din neputința sângelui de-a fi
împărăție stăm robiți de spirit

224

and which ignore as yet their noun — could all
of these be thought as apt to suit into
the phrase sublime? or will they all be killed?

8.

be only sure
the verb will be redeemed:
for hardly fallen from your mouth
it will soon find another hell for penitence

9.

perhaps all these are lingering between us
as interval of gods — and what sword's blade
is capable to split up the Unique?

our waterfall's the murmur of me-you

with flowers we'd empeople were they timeless
with stars we'd cut ourselves if they were sharp
with all known kinds of holy tricks would we
be circling round and round our coupling up

10.

you won't believe me:
this cobra that's hypnotically swinging
is but my dream that listens to my breath

11.

since our blood's incapable of being
a kingdom here we stand slaved by our spirit

225

o mică flacără ca pe comoară
o licărire doar ca licuriciul
atât depur dar vai! hidos e ziua
un silf gentil se-agită-n pieptul nostru —
la ce plătim atunci tribut dorinței?

mă roade-un zvâcnet instruit de îngeri

12.

fii sigur doar
da amputarea inimii:
în loc de puls vor da din cap
garoafele care mai tremură-n ierbare

13.

timp rătăcit — înaltul meu blestem!
drept consolare aurul tău plouă
chiar găzele străine de nectaruri
fac miere după ce se-ating de tine
un zar purtând cu fală cifra șase
cade mereu în farfurii comune

și iarba care ca o desfrânată
soptește oii: paște-mă de Paște!

14.

n-ai să mă crezi:
dar degetul acesta care-acuma scrie
va mai rămâne la sfârșit doar un cotor

a tiny flame like those that dance on treasures
a tiny glow just like the glowworm is
so pure but woe! so hideous in daylight
a gentle elf in our breast astir —
why do we then pay tribute to desire?

a jerk by angels drilled is smarting me

12.

be only sure
of the heart's amputation
instead of pulse you'll have the nodding of
carnations that still tremble in herbaria

13.

time straying lost — high curse on me bestowed!
as comfort all your gold is raining down
even those bugs that don't know nectar will
make honey sweet after they have touched you
a die that bears with pomp the figure six
keeps falling on and on in common plates

and like a whore the grass that whispers to
the sheep: come feast on me on Easter feast!

14.

you won't believe me:
out of this finger that is writing now
there will remain a mere chunk at the end

15.

vom face-aici și nuntă și județ:

ne vom muta în mijlocul vocalei
vom osândi la cânt păcatul limbii
vom fi ca prunii grași din cimitire

dar oare fi-vom siguri că-ntrebarea
e și răspuns? că focul e potabil?

să nu-mi dai replica — instaurează
culegerea a ceea ce survine

16.

fii sigur doar
de capitala noii țări:
ea va avea un nume dar
abia al doilea — cel secret — va fi aievea

15.

here we'll be making both wedding and trial

we'll move into the middle of the vowel
we'll sentence the tongue's sin to ceaseless song
we'll be like the lush plum trees in the graveyards

but will we be convinced the question is
answer as well? that fire's drinkable?

do not reply — initiate instead
the harvest of what crops up from now on

16.

be sure just of
the new land's capital:
it certainly will have a name but yet
only the second — secret one — is to be real

ETERN

mă simt etern

și nu e prima oară
că-n timp ce partea mea de scrum
coboară
cea de văpaie scapără-n amiază

când una doarme
cealaltă-i trează

mă-ntreb:
oare ce spirit mă fumează?

mai econom ca mine
un pigmeu
m-aprinde-ntruna din chiștocul meu

ETERNAL

I feel eternal

it occurred before
that while my ash part heads
for the depth's core
the flaring one in noons of spark will break

while one's asleep
the other one's awake

I wonder:
what strange spirit's smoking me?

less wasteful than myself
a pygmy, see,
from my own butt relights me ceaselessly

ÎȚI MULȚUMESC

îți mulțumesc umil
zăbranic și-arătare!
că-n stropul tău fragil
mă simt la fel de tare
ca soarele: avid
răsar ca el și scapăt
rotirea mea-i în vid
izvorul meu — la capăt

îți mulțumesc și-mi strig
recunoștința toată
că-nbujorat de frig
și biciuit de zloată
mă-ncumet peste timp
și glasul meu îngaimă
că-n orice anotimp
se coace altă spaimă

îți mulțumesc profund
pupilă preasmerită!
că zilnic mă scufund
cu firea-ntinerită
în globul tău aprins
și-n liniștea ta rece:
pierdut în necuprins
durabil în ce trece

îți mulțumesc și iar
îți mulțumesc o! iris
fluid! — eu însumi har
și viscol și uimirii-s:
aș plânge dar nu pot

I THANK YOU

I thank you humbly, meek
you pall and vision bright!
that in your drop so weak
I feel as full of might
as is the sun: as keen
I rise then set below
for in the void I spin
and from the End I flow

I thank you shouting bold
all of my gratitude
that though I'm red with cold
and whipped by sleets, subdued,
I dare time's limits, still,
with my voice stammering
that each new season will
new fears to ripeness bring

my deepest thanks I say
pupil most meek, to you,
for letting me each day
with nature, young anew,
sink in your glowing ball
and in your silence froze:
lost in the immeasurable
and lasting in what goes

I thank and thank anew
you! fluid iris frail
that to my wonder new
myself am bliss and gale
I'd weep but I cannot

căci ochiul tău ia plânsul
lumesc de peste tot
și toate plâng într-însul

because your eye does reap
of worldly cries the lot
and in it all things weep

AUTOPORTRET

Detestat de oamenii dintr-o bucată și
 învinit întotdeauna cu dovezi,
Eu nu mă aflu nicicând acolo unde apar și
 nici nu sunt așa cum mă vezi.
Pustii, templele subacvatice mă socotesc
 doar o capricioasă cariatidă
Care, abandonându-se dintr-odată, se dizolvă
 în materia translucidă.
Peștii mă consideră pește, — de ce să-i
 decepționez? Pentru plante sunt plantă.
Traversând alfabetul, mă schimb dintr-o
 vocală în alta mai consonantă,
Spre disperarea lui Archilochos. Vechiul
 concept de fidelitate

Se situează pentru mine, ca și versul din
 mijlocul poemului, la jumătate

Între o convenție încheiată cu mine însumi
 și o bucurie oferită altora în densitate,
Volum și aspect. Fără să mă mișc, sunt peste
 tot. Și nici un histrion n-are
Pe scenă, la adăpostul unei măști și cocoțat
 pe coturn, mai multă nerușinare
Ca mine, care formez de unul singur și
 autorul, și piesa, și liota de personaje.
Se spune că Thetis mi-ar fi doar mamă vitregă.
 Însă tot ce pot să vă propun drept gaj e
Umbra mea, fidelă infidelității mele și
 comportamentului meu sincer stimulator.
Îmi place să mă plătesc pe mine cu mine
 însumi și să-mi rămân întruna dator.

SELF-PORTRAIT

Hated by straightforward people and
 blamed with proofs constantly,
I'm neither there where I show up or
 am the way you see me.
Void, the underwater temples consider me
 just a caryatid full of whims
Which, abandoning them at once, into the
 translucid matter dims.
The fish take me for a fish, — why should I
 disappoint them? The plants think among them I range,
While crossing the alphabet, from a vowel into
 another more consonant one I will change,
To the despair of Archilocos. So the old
 concept of fidelity

Like the verse in the midst of the poem, halfway
 is situated for me

Between a convention with my own self
 and a joy given to others in density,
Volume and aspect. With no motion at all, I am
 everywhere. And no histrion bore
Ever on stage, behind a mask's shelter and up
 on a coturnum, impudence more
Than myself, who alone stand for the author,
 the play and the characters' host.
They say Thetis is only my step-mother.
 But all that to you I can boast
Is my shadow, faithful to my unfaithfulness and
 to my behavior sincerely feigning
I like paying myself with my own self,
 constantly in debt remaining.

METAMORFOZELE

IV

Sunt Ion în vârful unui stâlp. Merinde
nu cere gura mea: hrănit cu posturi,
mă-mbăt de roua serii și beau rosturi
cărora numai inima le prinde

extractul pur din mult prea simple costuri.
Prin trupul meu încep să se perinde
multiple forme, euri licărind
ieșind la ceasul lor din adăposturi.

Să simți în jur pustiul — ce cutremur!
Îmi mușc de spaimă buzele și tremur
ca frunza plopilor fără-adiere.

În vârful-acestui stâlp aștept Cuvântul.
Se va rosti? Ori sunt sortit, ca vântul,
să fac zadarnic gesturi de-nviere?

V

Există undeva un câmp sub soare
în care-un pui de dropie mă-ngână.
Metamorfoză! Legea ta bătrână
o-ngăduie-ntre holde să măsoare

ce-am fost, ce sunt și ce voi fi. O mână
de fulgi mi-e consistența, o ninsoare
de zboruri altele tot timpul. Oare
nu port eu șapte măști pe săptămână?

Integru eu plural, identitate!
Mai dănuie sub tine-o entitate
capabilă-a mă confirma-ntre dropii

THE METAMORPHOSES

IV

I'm John atop a pole. My mouth will ask
no food: for fed by fasting, on the dense
dew of the evening I get drunk: drink sense
whose pure extract, it's only the heart's task

to sift out, of the much too plain expense.
All through my body start to pass, at dusk,
multiple shapes, egos in sparks that bask,
coming, once it's their time, out of their dens.

To feel the desert round you — what a quake!
I bite my lips with terror and I shake
like poplar leaves, with wind from no direction.

I'm waiting for the Word, atop this pole.
Will it be said? Or like the wind's, my role
is mimicking, in vain, some resurrection?

V

A field there is, beneath the sun, far 'way,
in which a bustard chick does mimic me.
Metamorphosis! Your old law may be
what lets it, there among the wheat rows, weigh

what I was, am and I will be. A weak
handful of down's my gist, a snowfall low
of flights that differ every time. For oh!
am I not wearing seven masks a week?

Oh, plural ego full, identity!
Is there beneath you, still, an entity
to ascertain me as belonging here,

ca dropie? În zarea cânepie
eu las să putrezească pe câmpie
penetul ca de fum al unei còpii.

VI

O salcie-ntre sălcii își achită
cu lacrimi și amenți învecinarea.
Mă despletesc solemn și-mi plec spinarea
până la umbra tufei de răchită.

Prin tuburi strâmte dulcele și sarea
mă-nfrăgezesc. O arie-nvechită
mă-mprejmue și-ncearcă să-mi înghită
delirul frunzelor și nepăsarea.

Îmi place-această stare ce mă pierde
în foșnet tandru și lumină verde.
Să fii copac, și iarna să te scuturi

de tine însuți, — ce vârtej de ore
încete, iuți, tăcute și sonore!
Adorm sub fulgi și mă trezesc sub fluturi.

IX

Cel care-și află alibi sub volta
sonetului pătrunde-n templu. Iată:
înalt cu răsufierea-ntretăiată
șarpantele ce țin în brațe bolta

de sunete. O normă-nvăpăiată
în aur strânge din văzduh recolta
de ritmuri ample, ordonând involta
corolă de-nțelesuri, zvăpăiată.

as bustard among bustards? 'Neath the grey
skies, in the field, I'm shedding to decay
the smokelike plumage of a copy mere.

VI

A willow among willows pays with both
tears and aments the place where it does stand.
I solemnly unplait and then I bend
down to the shadow of the osier-growth.

Sweetness and salt, through narrow tubes in me,
soften me up. An air of yesterday
surrounds me slow and tries to sweep away
my leaves' delirium, my apathy.

I like this state, that dims me out of sight,
into a tender rustle and green light.
To be a tree, in wintertime to shake

off your own self — what whirl of hours, pounding
both slow and quick, both quiet and resounding!
'Neath flakes I'm lulled, 'neath butterflies I wake.

IX

He who beneath the arching sonnet finds
his alibi, the temple enters. See,
I am now raising, gasping painfully,
the framework that will hold the vault of sounds

out high. A norm inflamed in glowing gold
now gathers from the air the crop immense
of ample rhythms, ordering the dense
blossom of meanings, frisking uncontrolled.

Prisosu-ndepărtat e aici avere.
Cu lanțuri moi de libertăți severe
rigoarea, când s-a-ndrăgostit, permite.

Ce limite-mi sporesc mereu cuprinsul?
Sunt saturat de muzici, și-mi simt insul
mușcat pe dinlăuntru de termite.

XII

Pe toți i-am amăgit. Dar oare nu e
tot amăgire și Elena care
mă-mbrățișează fără-mbrățișare
pierind ușor ca fumul din cătuie?

S-o-ntreb pe Thetis? Valurile-amare
schitează doar o șoaptă albăstruie
prin care șerpii îndoielii suie;
și-i singurul răspuns la întrebare.

Nestrămutata cumpănă divină
în orice joacă îmi găsește vină,
și celui care mintea-i dă minciună.

Dar totuși zeei-ar trebui să-nvețe
că dacă mă maschez sub mii de fețe,
eu, cel ascuns sub mască, n-am nici una ...

The cast-off surplus is a fortune here.
By its soft chains of liberties severe,
rigor, when it's in love, allows some slide.

What limits constantly my span increase?
I'm choked with songs, and my plain self now is,
I feel, gnawed at by termites from inside.

XII

Everyone I'm misled. But isn't still
misleading strange, as well, the Helen who
embraces me with no embrace then too,
thins out to air, like smoke from censers will?

Shall I ask Thetis? Bitter waves grown high
make a vague bluish whisper, nothing more,
through which the snakes of doubt climb, slow, ashore;
and to my question, it's the sole reply.

The godly balance that does never stray
finds fault with me in every game I play
and lies it's giving to the lying one.

Yet they should learn one thing, the gods from high:
even if masked in thousand faces, I
who hide beneath the mask, in fact, have none ...

PSALMII

PSALMUL I

Cum să Te-ntâmpin, Doamne: cu ce rugă?
Ai fost copac: acum ești buturugă.
Vrei să mă scol eu însumi din genunchi
să-ți fiu coroană verde, să-ți fiu trunchi?
S-așez cu vârful degetelor mele
pe-aceleași bolți de fum aceleași stele?
Eu, cel bolnav de bine și de rău,
vrei să mă-nalț aici în locul Tău?

Nu, Doamne! Sunt prea mândru ca s-accept
destinul Tău: să cântăresc ce-i drept
și ce e strâmb — nimica nu mă-mbie.
Ursita creaturii-i să-L învie
pe Creator. Ca un ocaș în zeghe
ce-așteaptă grațierea, stau de veghe
lângă bușteanul Tău cu cioturi tari
până-ți vor crește, Doamne, noi lăstari.

PSALMUL IV

La fiecare pas greșesc, și sufăr
verdictul fiecărei clipe.

Doamne,
de ce-ți rezervi iertarea pentru ziua
mâniei?

Vezi, ca tot atâtea lanțuri
îmi port născarea, limba, felul sexul, —
verigi de plumb și abur ale unei
alegeri care, vai! nu-mi aparține.
Născându-mă, m-aș fi dorit ca pruncul
ieșind din baie, curățat de toate.

THE PSALMS

PSALM I

How should I meet Thee, Lord, and with what prayer?
Thou werest a tree: Thou art a stump now, bare.
Wouldst Thou like me to rise from kneeling and
be Thy green crown, Thy trunk without a bend?
Or with my fingertips should I set on
the same smoke vaults, the same stars that once shone?
I, who with good and evil have been ailed,
should I now rise up, there, in Thy place hailed?

No, Lord! Too proud, to pick up right away
Thy destiny, am I: what's right to weigh
against what's wrong — no, all this I reject.
The creature's fate is that it resurrect
its Maker. Like a convict, in his twill
all ragged, waiting for reprieve, I will
stand watch beside Thy stump with hardened knots,
until the day Thou'lt grow, my Lord, new shots.

PSALM IV

At every step I make mistakes, and stand
the verdict of each moment.

Lord, why dost
Thou keep Thy pardon for the coming day
of wrath?

See, like so many chains, I bear
my birth, my language and my kind, my sex —
chain links of lead and steel of an old choice
that, woe! has never been my own. Once born,
I would have liked myself to be like babes
out of their bath, washed clean of everything.

De ce să nu mă zbungui în delirul
cel binemeritat al inocenței?

Dar Tu mă vrei ocnaș: mereu în zeghe
dungată de păcate moștenite,
sleit, și vinovat fără de vină.

Neînduratule! ce-mi garantează
că mila Ta nu-i doar un basm, iubirea
un simplu zvon ce-anunță-Apocalipsa? ...

PSALMUL XI

M-am aninat de creanga Ta, și creanga
s-a rupt. Prin văi Ți-am urmărit talanga,
dar stâna nu Ți-am prins-o nicăieri.
Din datoria Ta de har, făcută ieri,
nu cred că-ai să-mi plătești nici azi, nici mâine, —
deși Ți-amușin zilnic ca un câine
mirosul pădureț, tot mai discret,
care mă-nșală-adesea, — și regret.

Regret că ești neisprăvit în toate,
că brațul meu puternic nu mai poate
să-Ți întărească brațul, că eziți
în cerul Tău cu stâlpzii putreziți.
De ce, Stăpâne?

Chiar dacă temeiul
puterii Tale-i spulberat ca meiu,
chiar dacă-n patru vânturi n-ai măcar
un crin care, de strajă la hotar,
să Te proclame-nvingător cu izu-i, —
pe Mine, Părăsitul, poți să te bizui.

Why shan't I frisk in the delirium,
so very well-deserved, of innocence?

But Thou want'st me a convict: evermore
in the striped rags of sins inherited,
exhausted, guilty with no guilt at all.

Thou ruthless one! what guarantees me that
Thy mercy's not a fairy tale. Thy love,
a rumor that forecasts the Apocalypse? ...

PSALM XI

I hung unto Thy branch, and the branch fell
broken. In vales, I followed Thy sheepbell,
But could not reach Thy fold in any way.
Out of Thy debt of grace made yesterday,
I doubt a thing, either today, Thou'lt pay,
or, then, tomorrow, though I nose each day,
doglike, Thy unbred smell that fades and that
is oft deluding me — and I regret.

I grieve Thou art unfinished in each thing
and that my strong arm I can no more bring
'round Thine, for strength; that, faltering, dost stand
there, in Thy sky, whose rotten pillars bend.
Why, Master?

Even if Thy might's foundation
is, like some millet grains, in dissipation
and in four winds Thou'st nothing, not a mere
lily that standing guard at the frontier
should claim Thee winner with its scent, out high,
On Me, Deserted One, Thou canst rely.

PSALMUL XIV

Doamne, iubește-mi țărâna flămândă,
cea care naște și macină totul:
fragedă fie-mi mereu, și străpunsă
de galeriile cârțiței care
n-are să afle nicicând ce-i lumina.

Doamne, scufundă-mi garoafa în roua
Ta: ca în pas cu descreșterea zilei
mugur să dea, și să cadă în ierburi,
fagurii nopții să-i dijmuie mierea.

Doamne, așază-mi cristalul integru
chiar la răspântia stelelor: singur
să-și lumineze-n penumbra ciudată
birul plătit cu mirare iubirii.

Doamne, *întreg* vreau să-Ți stau înaintea!

Nu-ngădui să mă-mprăștii în cele
trei scânteieri ale pulberii mele!

PSALMUL XVI

Aici, la răspântie, unde se-alege
un drum de alt drum, bifurcat sunt eu însumi,

Credeam că-am ales, că poteca aceasta
mă duce spre Tine, dar iată-mă — unde?
Credeam că sunt liber; dar vai! o răscruce
se naște din alta, iar inima care
credea că alege se simte ea însăși
aleasă ... De cine?

Aceleași enorme,
lumești bălării năpădesc deopotrivă

PSALM XIV

Oh, Lord, set Thy love on my hungering dust,
the one that gives birth to and grinds up all thing:
may it always be tender and always be pierced
through by the galleries tight of the mole
who'll never find out what Thy light really is.

Lord, let my carnation sink into Thy dew:
so that at a pace with the day that dies out,
it should burgeon forth, then fall down in the grass,
its honey all tithed by the hives of the night.

Oh, Lord, I pray Thee, set my crystal intact
right there, at the crossroads of stars, that alone
it should lighten up in the half-shadow strange
the tribute it pays with amazement to love.

Lord, when I face Thee, I want to be *whole*!

Do not allow that I scatter away
into the three distinct sparks of my clay!

PSALM XVI

Here, at the crossroads, where road sifts apart
from road, I'm now standing, forked-up, myself.

I thought I had chosen, and this path I've walked
would lead me to Thee, but now here I am — where?
I thought I was free; but yet, woe! a crossroads
is born from another and my heart that thought
it was choosing in freedom is feeling itself
now chosen ... By whom?

The selfsame enormous
worldly weeds, growing, do equally flood

un drum, ca și altul, cu flori și mireșme.
Dar oare pe care din ele mă aflu?

Stropește-le, Doamne, să știu, pe-amândouă:
pe unul cu sânge, pe altul cu rouă.

PSALMUL XIX

Născut în cer, dar exilat de Tine
pe-acest pământ de spaime și înfrângeri,
ce-ai vrea să fac? Să-nfășur în suspine
căderea din grădina Ta cu îngerii?
Să-mi pun subtilul suflet să-și deplângă
logodna cu materia nătângă?
Să urlu? Să blestem?

Nu, Doamne! Clipa
dă tuturoră preț sălbatic: gura
în sărutare poate fi aripa
unui heruv care-ntrecând măsura
îndoaie un alt cer ce se deschide
la mângâierea mâinii mele-avide.

Da, Doamne: jos, la marginea luminii,
eu aflu-n zorii zilei, beat de rouă,
văzutele: femeia, urșii, crinii,
granitul fără vârstă, luna nouă,
și tot ce-i frumusețe întrupată
crescând și apunând cu mine-odată.

Dacă, trezit din timpul fără capăt,
voi fi chemat în rai, strigat pe nume,
îngăduie, Stăpâne, să-mi recapăt
aceiași trup ce l-am avut în lume:
ca să domnească-n veci la vămi natale
lucrarea cea dintâi a mâinii Tale.

one road as the other with flowers and scents.
I wonder on which of the two I now stand.

Besprinkle, oh, Lord, for my knowledge the two:
one of them with blood and the other with dew.

PSALM XIX

Born in the sky, but banished by Thee 'way
upon this Earth of fears and failures, what
should I now do? Wrap into sighs, all day,
my fall out of Thy gardens angel-trod?
Or shall I have my subtle soul complain
that it's betrothed to matter dull, inane?
Shall I scream? Curse?

No, Lord! The moment's lapse
sets a wild price on everything: the lips,
while kissing, are a cherub's wing perhaps,
who while all measure's scale he overtips,
another sky, that opens up, does bend
to the caressing reach of my keen hand.

Yes, Lord: down at the fringes of the light,
I find at daybreak, drunk with dew, the Seen:
the woman, bears, and then the lilies white,
the ageless granite and the new moon's sheen,
and all embodied beauty, suddenly
growing, then fading out along with me.

If ever woke from endless time, I will
be into heaven called back by my name,
allow, oh, Master, that my body, still
should be the one I had, the very same:
so that for aye all native tributes bend,
ruled by the first feat of Thy holy hand.

ȘTEFAN AUG. DOINAȘ — poet, eseist, dramaturg și traducător de excepție — este membru al Academiei Române și Doctor Honoris Causa al Universității „Lucian Blaga” din Sibiu. Născut la 26 aprilie 1922, în localitatea Caporal Alexa din județul Arad, a făcut parte din Cercul Literar de la Sibiu și este licențiat în Litere și Filozofie. Prodigioasa-i activitate desfășurată pe tărâmul literaturii s-a concretizat în 14 volume de poezie: *Omul cu compasul* (1966), *Seminția lui Laokoon* (1967), *Ipostaze* (1968), *Anotimpul discret* (1975), *Hesperia* (1980), *Vânătoare cu șoim* (1985), *Interiorul unui poem* (1990), *Lamentațiile* (1994), *Aventurile lui Proteu* (1995); 5 volume de critică literară și eseu: *Lampa lui Diogene* (1968), *Orfeu și tentația realului* (1974), *Lectura poeziei* (1980), *Măștile adevărului poetic* (1992); piesa de teatru *Brutus și fiii săi* (1990); 30 de volume de traduceri din poezia și proza unor scriitori reprezentativi: Dante, Goethe, Hölderlin, Mallarmé, Valéry, Papini, Pierre Emmanuel, Nietzsche). Recunoașterea unanimă a valorii operei sale literare și-a găsit expresia în distingerea poetului, eseistului și traducătorului Ștefan Aug. Doinaș cu Premiul "E. Lovinescu" (1947), Premiul Academiei Române (1968), 7 premii ale Uniunii Scriitorilor din România, precum și cu prestigioasa Medalie Goethe a Institutului "Goethe" din München (1982) și Premiul European pentru Literatură al K.O.V., Iugoslavia (1990). Deasemenea, aprecierea internațională de care se bucură Ștefan Aug. Doinaș este confirmată și de traducerea lucrărilor sale în limbile engleză, germană, italiană, spaniolă, bulgară, macedoneană, maghiară, sârbă, slovenă. Ștefan Aug. Doinaș este redactor-șef al prestigioasei reviste *Secolul 20*, președinte al Fundației culturale "Secolul 21" și director al Centrului cultural pluridisciplinar "Paul Valéry" din România.

ȘTEFAN AUG. DOINAȘ — an outstanding poet, essayist, playwright and translator — is a member of the Romanian Academy and Doctor Honoris Causa of the "Lucian Blaga" University in Sibiu. Born on the 26th of April 1922 in the village Caporal Alexa, Arad country, he was a member of the Literary Circle in Sibiu and has a degree in Letters and Philosophy. His prodigious activity in the literary field materialized in 14 volumes of poetry: *The Man with the Compasses* (1966), *Laokoon's Kin* (1967), *Hypostases* (1968), *The Discreet Season* (1975), *Hesperia* (1980), *Hawk Hunt* (1985), *The Inside of a Poem* (1990), *The Laments* (1994), *The Adventures of Proteus* (1995); 5 volumes of literary criticism and essays: *Diogenes's Lamp* (1968), *Orpheus and the Temptation of the Real* (1974), *The Reading of Poetry* (1980), *The Masks of Poetic Truth* (1992); the play *Brutus and His Sons* (1990); 30 volumes of translation from the poetry and prose of several outstanding writers: Dante, Goethe, Hölderlin, Mallarmé, Valéry, Papini, Pierre Emmanuel, Nietzsche. The value of Ștefan Aug. Doinaș' literary work as a poet, essayist and translator is unanimously recognized; this took shape in awards such as: the "E. Lovinescu" Award (1947), the Romanian Academy Award (1968), 7 awards of the Romanian Writers' Union, as well as the prestigious Goethe Medal of the "Goethe" Institute in München (1982) and the European Literature Award of the K.O.V., Yugoslavia (1990). The international appraisal of Ștefan Aug. Doinaș' work is also confirmed by its translation into English, German, Italian, Spanish, Bulgarian, Macedonian, Hungarian, Serbian, Slovenian. Ștefan Aug. Doinaș is editor in chief of the prestigious review "The 20th Century", president of the Cultural Foundation "The 21st Century" and chairman of the Pluridisciplinary Cultural Center "Paul Valéry" in Romania.

NOTA EDITORULUI

Ediția româno-engleză de față are la bază volumele *Foamea de Unu*, Ed. Eminescu, București, 1987, *Interiorul unui poem*, Ed. Cartea Românească, 1990, *Aventurile lui Proteu*, Ed. Humanitas, București, 1995, precum și traducerea în limba engleză efectuată de Cristina Tătaru. În tot, nu s-a precupețit nici un efort pentru ca, din punctul de vedere al exigențelor editoriale, această ediție să corespundă exigențelor acestui sfârșit de secol. Editorul dorește să mulțumească și pe această cale S. C. "Polsib" din Sibiu, pentru promptitudinea și sollicitudinea de care a dat dovadă și în tipărirea cărții de față.

Prezenta ediție continuă la Editura Universității "Lucian Blaga" din Sibiu o lungă și prestigioasă serie bilingvă inițiată și îngrijită de Sever Trifu.

Din 1972 și până în 1990, în seria amintită mai sus au apărut, la Editura Dacia din Cluj, următoarele volume:

1. *Romanian Poems*, An Anthology of Romanian Poetry (edited by Sever Trifu și Dumitru Ciocoi-Pop; preface by Sever Trifu)
2. I. L. Caragiale, *Sketches and Stories*, 1979
3. Mihai Eminescu, *Poems*, 1980
4. *With Circular Ticket*, An Anthology of Romanian Short Stories, 1983, preface and anthology by Mircea Zăciu, bio-bibliographical notes by Sever Trifu.
5. C. A. Wetterbergh, *Lațul de aur*, traducere de Mihai Eminescu.
6. Ion Slavici, *Short Stories*, 1986.
7. Vasile Voiculescu, *Sonnets*, 1990.

Începând cu anul 1995, din seria mai sus-menționată au apărut la Editura Universității "Lucian Blaga" din Sibiu volumele:

1. Lucian Blaga, *Poezii/Poems*
2. Hannie Rouweler, *Reiziger naar het woord/Călător către cuvânt*
3. Ion Creangă, *Amintiri din copilărie/Memories of My Boyhood*

EDITOR'S NOTE

The present Romanian-English edition is based on the volumes *Foamea de Unu* (Hunger of One), Eminescu Publishing House, 1987; *Interiorul unui poem* (The Inside of a Poem), Cartea Românească Publishing House, 1990; *Aventurile lui Proteu* (The Adventures of Proteus), Humanitas Publishing House, 1995; as well as on their English version accomplished by Cristina Tătaru. No effort has been spared in order to make this book suit most editorial standards. The editor wishes to thank Polsib Ltd. for its promptness and solicitude.

The present edition continues a long and impressive series initiated and supervised by Sever Trifu at the Lucian Blaga University Press, Sibiu.

The following volumes were published in the same series, at Dacia Publishing House, Cluj, from 1972 to 1990:

1. *Romanian Poems*, An Anthology of Romanian Poetry (edited by Sever Trifu and Dumitru Ciocoi-Pop; preface by Sever Trifu);
2. I. L. Caragiale, *Sketches and Stories*, 1979;
3. Mihai Eminescu, *Poems*, 1980;
4. *With Circular Ticket*, An Anthology of Romanian Short Stories, 1983, preface and anthology by Mircea Zăciu, bio-bibliographical notes by Sever Trifu;
5. C. A. Wetterbergh, *Lațul de aur* (translation from the German by Mihai Eminescu);
6. Ion Slavici, *Short Stories*, 1986;
7. Vasile Voiculescu, *Sonnets*, 1990;

Since 1995, there have been published, at the Lucian Blaga University Press, the volumes:

1. Lucian Blaga, *Poezii/Poems*;
2. Hannie Rouweler, *Reiziger naar het woord/Călător către cuvânt*;
3. Ion Creangă, *Amintiri din copilărie/Memories of My Boyhood*;

EDIȚII BILINGVE ÎN CURS DE APARIȚIE
FORTHCOMING BILINGUAL EDITIONS

1. Mircea Ivănescu, *Poezii/Poems*
2. George Topârceanu, *Poezii/Poems*
3. I. L. Caragiale, *O scrisoare pierdută/The Lost Letter*
4. *Beowulf*, an Old English heroic epic
5. Mihai Eminescu, *Poezii/Poems*
6. William Shakespeare, *Hamlet/Hamlet*
7. William Shakespeare, *Sonnets/Sonete*

